

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 392 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2005

0.80 ΕΥΡΩ

Συναδελφοί αν δε βρέξεις κωλο
δεν τρώς ψαρι

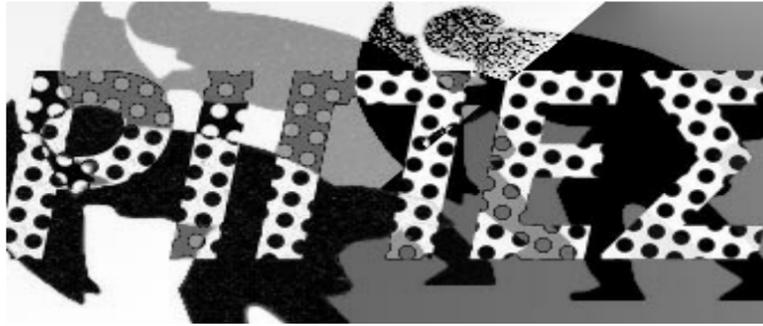
Από το χαρακτικό του Α.Τασσού- Εργάτες- 1934

ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

24/9: Παγκόσμια ημέρα καρδιάς 24/9/1828: Πρώτη ελληνική ταχυδρομική υπηρεσία 24/9/1927: Ίδρυση ΟΛΠ 24/9/1805: Συνθήκη Μοντρέ 24/9/2003: Θάνατος Ελία Καζάν (94 χρ) 24/9/1911: Γέννηση Κωνσταντίν Τσερνιένκο 24/9/1686: Λειτουργία πρώτου παγωτατζδικού 25/9/1905: Κυκλοφορία πρώτου τεστ IQ 25/9/1917: Ο Τρότσκι γίνεται πρόεδρος της Πετρούπολης (Σοβιέτ) 25/9/1974: Πρώτο νόμιμο φύλλο του Ριζοσπάστη 25/9/1917: Θάνατος Εντγκάρ Ντεγκά (83 χρ) 25/9/1906: Γέννηση Ντμίτρι Σοστακόβιτς 26/9: Παγκόσμια ημέρα ναυτιλίας 26/9/1815: Ίδρυση Ιεράς Συμμαχίας 26/9/1916: Προσωρινή κυβέρνηση Θεσσαλονίκης (Βενιζέλος - Κουντουριώτης - Δαγκλής) 26/9/1989: Εκτέλεση Παύλου Μπακογιάννη (17Ν) 26/9/1898: Γέννηση George Gershwin 26/9/1936: Η CNT δέχεται τρεις υπουργικές θέσεις στην κυβέρνηση της Καταλωνίας 26/9/1946: Επιστροφή Γεώργιου Γλιζμπουργκ στην Ελλάδα 26/9/1990: Θάνατος Νίκου Καρούζου 26/9/1990: Θάνατος Αλμπέρτο Μοράβια (82 χρ) 26/9/2000: Βύθιση του Express Samina 26/9/1945: Γέννηση Bryan Ferry 26/9/1960: Εβδομήντα εκατομμύρια Αμερικάνοι παρακολουθούν το πρώτο ντιμπέιτ στην ιστορία (Κένεντι-Νίξον) 27/9: Παγκόσμια ημέρα τουρισμού 27/9/1831: Δολοφονία Ιωάννη Καποδίστρια (Ναύπλιο) 27/9/1944: Σύμφωνο Καζέρτας 27/9/1950: Αμερικανοί επιστήμονες κατορθώνουν την μετατροπή της ατομικής ενέργειας σε ηλεκτρική 27/9/1821: Το Μεξικό ανακηρύσσει την ανεξαρτησία του από την Ισπανία 27/9/1540: Ίδρυση τάγματος Ιησουϊτών 27/9/1940: Σύμφωνο συμμαχίας Γερμανίας-Ιταλίας («Αξονας») 27/9/1940: Ενωση ιαπωνικών δυνάμεων με Άζονα και εισβολή στην Ινδοκίνα 27/9/1942: Ίδρυση ΕΑΜ 27/9/1906: Απογραφή (2.630.000 κάτοικοι Ελλάδας) 27/9/1980: Πρόταση Κων/νου Καραμανλή για μόνιμη τέλεση των Ολυμπιακών στην Ελλάδα γίνεται αποδεκτή από το συμβούλιο της Ευρώπης 27/9/1916: Η Ελλάδα κηρύσσει τον πόλεμο στην Βουλγαρία 28/9: Ημέρα Ινδιάνων Αμερικής 28/9/551: Γέννηση Κομφούκιου 28/9/1902: Θάνατος Εμίλ Ζολά (62 χρ) 28/9/1895: Θάνατος Λουί Παστέρ (73 χρ) 28/9/1893: Γέννηση Γιάννη Σκαριμππα 28/9/1945: Γέννηση Μανώλη Ρασούλη 28/9/1864: Πρώτη Διεθνής (Λονδίνο) 29/9: Παγκόσμια ημέρα γλωσσών 29/9/1829: Ίδρυση Σκότλαντ Γιαρντ - Πρώτοι ένστολοι αστυνομικοί (Λονδίνο) 29/9/1957: Γέννηση Σωκράτη Μάλαμα 29/9/1935: Γέννηση Jerry Lee Lewis 30/9: Παγκόσμια ημέρα μετάφρασης 30/9/1929: Θάνατος Γιάννη Ψυχάρη 30/9/1966: Παραπομπή Ανδρέα Παπανδρέου, Μιχάλη Παπακωνσταντίνου, Παύλου Βαρδινουγιάννη, Σταύρου Χούτα και 28 αξιωματικών για την υπόθεση «Ασπίδα» 30/9/1955: Θάνατος James Dean (24 χρ.) 30/9/1452: Ο Γκούτενμπεργκ τυπώνει κι εκδίδει το πρώτο βιβλίο (Βίβλος) 30/9/1547: Γέννηση Μιγκέλ Θερβάντες 30/9/1939: Πρώτη τηλεοπτική μετάδοση ποδοσφαιρικού αγώνα (ΗΠΑ) 30/9/1988: Ο Ανδρέας Παπανδρέου υποβάλλεται σε εγχείριση ανοικτής καρδιάς (Χέρφιλντ).

● «Διευνοήσαντο τα ιμάτιά μου εαυτοίς...» ●●● Μην ανησυχείτε, δεν στρατολογήθηκα στη χριστιανική ορθοδοξία ●●● Για την Ολυμπιακή το λέμε ●●● Εκκαθάριση εν λειτουργία αυτό σημαίνει ●●● Αποφασίζω να κλείσω μια εταιρία και «σκοτώνω» τα περιουσιακά της στοιχεία ●●● Πώς να μην κάνουν πάρτι αυτοί που θα τ' αγοράσουν; ●●● Αφού το κράτος αποδεδειγμένα χρωστάει στην Ολυμπιακή, γιατί δεν εμφανίζει τα λεφτά που δίνει ως απόδοση χρεών, αλλά τα εμφανίζει σαν επιχορηγήσεις; ●●● Έκανε πίσω, λένε, η κυβέρνηση ●●● Δυο βήματα μπρος, ένα βήμα πίσω ●●● Αλλάζει η μεθόδευση, αλλά ο στόχος παραμένει ίδιος ●●● Πέρα από τη φιλολογία των ημερών, για τους εργαζόμενους μια διέξοδος μόνο υπάρχει ●●● Να γίνει της Air France, όπως έγραψε η «Κ» στο προηγούμενο φύλλο ●●● Επιτέλους, ας σταματήσουν οι εθνικομαλακίες και ας προταχθεί το ταξικό συμφέρον ●●●

Που έχει καταντήσει άγνωστη έννοια ●●● Κι όταν ακούγεται, καταδικάζεται ως συντεχνιασμός ●●● Τα γελοία φασισοειδή δεν μπόρεσαν τελικά να κάνουν πορεία στο κέντρο της Αθήνας ●●● Ούρλιαζαν σ' ένα κομμάτι της 3ης Σεπτεμβρίου, προστατευμένα από τα ΜΑΤ ●●● Ετσι, γλίτωσαν τα χειρότερα γι' αυτούς, το ξύλο από τους αντιφασίστες διαδηλωτές ●●● Σημείωση: οι αντιφασίστες που μαζεύτηκαν και στην Ομόνοια και στην Πατησίων δεν ήταν στο ύψος του... ντόρου που έκαναν τόσο καιρό διάφορες οργανώσεις ●●●

Οι απουσίες ήταν χτυπητές ●●● Κρίμα, γιατί θα ήταν πιο χοντρή η ήπα των νεοναζί έτσι και μαζεύονταν καμιά δεκαριά χιλιάδες άνθρωποι να τους περικυκλώσουν ●●● Πάντως, έγιναν ρόμπες πανελληνίως, αυτό είναι που μετράει ●●● Και μην ξεχνάτε: ο πραγματικός φασισμός της εποχής μας δεν είναι τα ανεγκέφαλα καραφλοειδή με τα άρβυλα και τις στολές παραλλαγής ●●● Ο πραγματικός φασισμός φοράει κοστούμι και γραβάτα ●●● Κατοικοεδρεύει σε υπουργεία, κρατικές υπηρεσίες, έδρες επιχειρήσεων ●●● Ο

πραγματικός φασισμός είναι ο αγριανθρωπικός καπιταλισμός ●●● «Η Αμερική της τρομοκρατίας οδεύει τώρα στο φασισμό» ●●● Ο παλιός Μαύρος Πάνθηρας και νυν πολιτικός και οικολογικός ακτιβιστής Μάλικ Ραχίμ αποφθέγεται ●●● Πολύ ενδιαφέρουσα η συνέντευξή του στην «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» ●●● Μας έδωσε μια εκ των έσω εικόνα της πραγματικής Αμερικής ●●● «Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας αποδείχθηκε πόλεμος κατά των φτωχών και των μαύρων. Αν είσαι πλούσιος, ανεξάρτητα από το χρώμα του δέρματός σου, έχεις τα πάντα. Αλλά αν είσαι φτωχός και μαύρος δεν έχεις τίποτα» ●●● Πολύ μεπερδεμένη η κατάσταση στη Γερμανία ●●● Ανησυχία σε όλη την καπιταλιστική Ευρώπη ●●● Διότι πολιτική αστάθεια στη Γερμανία σημαίνει ντόμινο αστάθειας στην Ευρωλάνδη ●●● Το κακό είναι πως το γερμανικό προλεταριάτο περιμένει λύση (μόνο) από τις κάλπες ●

◆ Χωρίς νικητή ολοκληρώθηκαν οι γερμανικές εκλογές. Αλλά και να υπήρχε καθαρός νικητής, ο θριαμβευτής θα ήταν ο γερμανικός ιμπεριαλισμός. Επικαλούμαστε γι' αυτό την υπεράνω υποψία «Le Monde», που έγραφε ελάχιστες μέρες πριν τις γερμανικές εκλογές: «Το τοπίο είναι καθαρό. Είτε νικήσει ο Σρέντερ την Κυριακή είτε νικήσει η Μέρκελ, η Γερμανία θα επιταχύνει τη μεταρρύθμιση του κοινωνικού της κράτους... Τα δυο προγράμματα δεν ξεχωρίζουν για την πρωτοτυπία τους αλλά ο στόχος τους είναι κοινός. Η Γερμανία γνωρίζει ότι το μέλλον της περνά από τη μείωση του κόστους της οικονομίας της» (αναδημοσίευση στα ΝΕΑ).

◆ Λέει και ξαναλέει όπου βρεθεί κι όπου σταθεί ο ευφραδής Πρ. Παυλόπουλος: «Το να εκλέγεται ο Δήμαρχος με ένα ποσοστό κάτω του 50% από την πρώτη Κυριακή, αποτελεί προεκλογική μας δέσμευση, προγραμματική εξαγγελία της Νέας Δημοκρατίας, η οποία, μαζί με το υπόλοιπο πρόγραμμά μας, τέθηκε υπόψη του Ελληνικού Λαού. Κι

επειδή κάθε Κυβέρνηση εκλέγεται για να εφαρμόσει ένα πρόγραμμα, η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας είναι υποχρεωμένη να εφαρμόσει αυτήν ακριβώς την προεκλογική της δέσμευση» (το απόσπασμα από συνέντευξή του στο ραδιόφωνο της ΝΕΤ). Δεν καταλαβαίνει, άραγε, ότι αποφεύγοντας την ουσία και παραπέμποντας στην προεκλογική δέσμευση, κινδυνεύει να παραπέμψει τον κόσμο σε κάτι άλλες δεσμεύσεις, πιο σοβαρές και πιο πολλές, που τις έχει φάει το σκοτάδι;

◆ Το Αριστερό Κόμμα αποτελεί «δημοκρατική και όχι ριζοσπαστική Αριστερά». Τη δήλωση έκανε ο πρόεδρος του νεότευκτου γερμανικού κόμ-

ματος Λόταρ Μπίσκι, την επαύριο των εκλογών που το έφεραν στη Βουλή με 54 βουλευτές. Είδατε με πόσο ωραίο τρόπο γίνεται η προσαρμογή στις ανάγκες της συμμετοχής στη διαχείριση της ιμπεριαλιστικής εξουσίας;

◆ Δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι (κάποιοι μίλησαν για τουλάχιστον 100.000) βρέθηκαν την περασμένη Κυριακή στην Τανάγρα για να παρακολουθήσουν τις επιδείξεις ακροβατικών αεροπορικών σημνών, που μετακλήθηκαν από διάφορες χώρες. Ας ξεκαθαρίσουμε καταρχάς πως αυτό το πράγμα δεν είναι αεραθλητισμός. Είναι επιδείξεις επαγγελματιών πιλότων της πολεμικής αεροπορίας. Εντυπωσιακό, δε

λέμε, αλλά μήπως να ρωτούσαμε και πόσο ακριβώς μας κόστισε; Μάλλον αυτό αποτελεί εθνικό μυστικό και στο κάτω-κάτω μπορεί να μην έχουμε άρτο (ούτε καν φιλανθρωπικό επίδομα θέρμανσης) έχουμε όμως θεάματα εντυπωσιακά. Το επόμενο που πρέπει να σκεφτούμε είναι πως όλο αυτό το χρυσοπληρωμένο θέαμα δεν ήταν απλώς θέαμα. Ήταν μια καλά σχεδιασμένη προπαγανδιστι-

κή εκστρατεία, για να μας γοητεύσει η νέα «αγορά του αιώνα» της κυβέρνησης Καραμανλή. Μας το 'πε, άλλωστε, πριν μερικές εβδομάδες, ο επικεφαλής του ακροβατικού σμήνους της RAF, που του 'δωσαν κι ένα χαρτί να διαβάσει πέντε λέξεις σε άθλια ελληνικά (επειδή ο πατέρας του καταγόταν από τη Ρόδο): Στόχος των επιδείξεων του ακροβατικού σμήνους είναι να προωθήσει τα προϊόντα της βρετανικής πολεμικής βιομηχανίας. Ο νοών νοείτω.

◆ Δεν είναι γελοίο αυτό που έχει πάθει η κυβέρνηση Καραμανλή με τον Παλαιοκράσα; Ακου να μιλούν για... «αρθρωθία», όταν στη μεγαλύτερη επιχείρησή της χώρας έχουν βγάλει τα μαχαίρια και έχουν πέσει μετά μανίας στο φιλέτο!

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η μάχη κατά της φοροδιαφυγής είναι μια μάχη που απαιτεί οργάνωση και πολιτική βούληση. Να είστε βέβαιοι ότι υπάρχει τόσο η οργάνωση όσο και η πολιτική βούληση.
Γιώργος Αλογοσκούφης

ΕΪΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΪΠΑΝ...

Για αλλαγές στο εργασιακό καθεστώς στις ΔΕΚΟ προέδωσε ο Γ. Αλογοσκούφης, σχολιάζοντας τις συστάσεις του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου για περιορισμό των αποδοχών και εξομίωσή τους με τις αντίστοιχες του ιδιωτικού τομέα. Στόχος της κυβέρνησης, είπε, είναι η σταδιακή σύγκλιση των όρων απασχόλησης στον δημόσιο τομέα με το καθεστώς που ισχύει στον ιδιωτικό.

Εθνος

Θαταξερικού τύπου συνταγή για τις δημόσιες επιχειρήσεις ετοιμάζει η κυβέρνηση, με κύρια χαρακτηριστικά την κατάργηση της μονιμότητας, την εξίσωση των αμοιβών με αυτές του ιδιωτικού τομέα και την περαιτέρω ιδιωτικοποίησή τους, ενώ προσφέρει ως αντάλλαγμα στους σημερινούς εργαζόμενους προγράμματα εθελουσίας εξόδου.

Νέα

Αλλαγές στα όρια ηλικίας συ-

νταξιοδότησης με παράλληλη κατάργηση ορισμένων ευεργετικών διατάξεων για πρόωρες συνταξιοδοτήσεις μελετά η κυβέρνηση, σύμφωνα με τον υπουργό Απασχόλησης.

Antena TV

Την έναρξη του εθνικού διαλόγου για το ασφαλιστικό το 2006 προσδιόρισε ο υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών στη συνάντησή με το προεδρείο της ΓΣΕΕ (...) διαλόγου που θα επικεντρωθεί στους ακόλουθους άξονες: Περιορισμό ή κατάργηση των πρόωρων συ-

ντάξεων, επανεξέταση των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων, δραστηκή μείωση των δαπανών για τις αναπηρικές συντάξεις.

Απογευματινή

Το πρόβλημα που τίθεται είναι εξαιρετικά απλό. Η χώρα θέλει να έχει εθνικό αερομεταφορέα, μπράβο της. Αλλά η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν επιτρέπει σε καμία χώρα που είναι μέλος της, να πληρώνει από τον κρατικό κορβανά για να έχει εθνικό αερομεταφορέα. Τίποτε περισσότερο και τίποτε λιγότερο.

Αυτοί είναι οι κανόνες του παιχνιδιού και σε όποιον δεν αρέσουν μπορεί να φύγει από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Όσο μένει όμως, θα τους σέβεται και θα τους τηρεί.

Ι.Κ. Πρετεντέρης (Βήμα)

Ναι στα ιδιωτικά, όχι σε κερδοσκοπικά Πανεπιστήμια.

Ευ. Βενιζέλος

Τα στρατεύματά μας αντιμετωπίζουν μία σκοτεινή περίοδο στο Ιράκ, αλλά εμείς δεν πρόκειται να παραιτηθούμε.

Τζον Ριντ (υπουργός Αμυνας Βρετανίας)

■ Δυστυχώς δεν είναι φάρσα

Ο ΜΑΡΞ έχει γράψει ότι όταν επαναλαμβάνεται η Ιστορία, η δεύτερη φορά είναι φάρσα. Πουθενά, βέβαια, ο Μαρξ δεν μας είπε να θεωρήσουμε το (δανεισμένο από τον Χέγκελ) απόφθεγμα του ως θεικό δόγμα. Ενα λογοτεχνικό παιχνίδι ήταν περισσότερο, παρά μια απόλυτη αλήθεια.

Τα σκεφτόμασταν αυτά καθώς παρακολουθούσαμε τον Γιωργάκη να τάζει πολλά και διάφορα από τη Θεσσαλονίκη. Μέχρι και μείωση φόρων για τα φυσικά πρόσωπα και αύξηση του φόρου στα κέρδη των επιχειρήσεων εξήγγειλε, αν το ΠΑΣΟΚ κερδίσει τις επόμενες εκλογές.

Ούτε δυο χρόνια δεν έχει συμπληρώσει εκτός κυβέρνησης το ΠΑΣΟΚ. Τί μεσολάβησε, άραγε, και δεν έκανε ως κυβέρνηση αυτά που υποσχεται σήμερα; Ετσι και το ρωτήσεις αυτό στους Πασόκους έχουν έτοιμη την απάντηση: «Εμάς μας τιμώρησε ο λαός για τα λάθη μας».

Αυτοκριτική του κώλου. Για να ξεφύγουν από το ζήτημα. Για να μη συζητηθεί αυτό που ονομάζεται πολιτική αξιοπιστία. Δεν είναι δυνατόν ένα κόμμα που πριν ενάμισι χρόνο ήταν στην κυβέρνηση και είχε όλη την άνεση να προχωρήσει σε μια στοιχειώδη φορολογική μεταρρύθμιση υπέρ των ασθενέστερων εισοδημάτων, να υποσχεται ότι θα το κάνει στην επόμενη θητεία του, χωρίς να δίνει καμιά εξήγηση γιατί στην προηγούμενη θητεία του έκανε το ακριβώς αντίθετο.

Τα ίδια ακριβώς έκανε η ΝΔ του Καραμανλή. Ουδέποτε άσκησε κριτική στην εφιαλτική τριετία Μητσοτάκη. Εταζε, έταζε, έταζε, αντιπολιτευόταν στα λόγια το ΠΑΣΟΚ, μέχρι που κέρδισε τις εκλογές και τα ξέχασε όλα. Το ίδιο κάνει τώρα ο Γιωργάκης. Πρν καλά καλά κλείσει διετία μακριά από την κυβέρνηση αποφάσισε ν' αρχίσει και τα ταξίματα, γιατί μόνο με την κριτική στην κυβέρνηση δεν «βγαίνει» (αδιάφυστος μάρτυρας τα γκάλοπ). Και δεν αποκλείεται να κερδίσει τις επόμενες εκλογές. Ή να τις χάσει με μικρή διαφορά, γεγονός που θα του δώσει νέα πνοή για την επόμενη φορά.

Να, λοιπόν, που η Ιστορία επαναλαμβάνεται. Χωρίς καθόλου να είναι φάρσα. Τραγωδία μόνο. Τραγωδία για τα εκατομμύρια των εργαζόμενων, των ανέργων, των φτωχών, που ψηφίζουν τα κόμματα εξουσίας αναζητώντας κάτι καλύτερο. Που ξεχνούν γρήγορα, ξαναγίνονται θύματα κι δεν λένε να ξεπεράσουν τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό.

Γιωργάκης όπως Σημίτης

Μπορεί να έχει παράπονο ο Γιωργάκης από τους μεγαλοεκδότες και να θεωρεί ότι του σκάβουν το λάκο, όμως για την παρουσίαση της εμφάνισής του στη Θεσσαλονίκη «δεν δικαιούται για να ομιλεί». Φρόντισε ο γαλαξίας των «πράσινων μέσων» να διαστρέψει την πραγματικότητα σε τέτοιο βαθμό που να κάνει κύριο το δευτερεύον και να εξυπηρετήσει την προπαγάνδα του ΠΑΣΟΚ. Εριξε μερικά «μπινελίκια» στον Καραμανλή ο Γιωργάκης και αυτό έγινε το κύριο θέμα. Βολικό για το σύστημα από κάθε άποψη. Τα θέματα πολιτικής ουσίας έμειναν εκτός. Γιατί σ' αυτά τα θέματα ο Γιωργάκης δεν διαφοροποιήθηκε πουθενά από την πολιτική Σημίτη, που συνεχίζει ο Καραμανλής, από τη μία και αδιαίρετη πολιτική συντηρητικής ανασυγκρότησης του ελληνικού καπιταλισμού. Ετσι, ως μείζον πολιτικό δι-

λημμα τίθεται το «Κωστάκης ή Γιωργάκης; Ποιος είναι ο καταλληλότερος;» και όχι το «ποια πολιτική προτείνει το ΠΑΣΟΚ και βρίσκεται αυτή στον αντίποδα της πολιτικής της κυβέρνησης της ΝΔ;».

Αρκεί να πάρουμε μόνο ένα παράδειγμα. Αναφέρθηκε ο Γιωργάκης στο ασφαλιστικό, στηλίτευσε την αναλήψια της ΝΔ και χωρίς να προτείνει οτιδήποτε συγκεκριμένο υπέρ των εργαζόμενων, τάχθηκε και αυτός υπέρ του ανοίγματος του ασφαλιστικού, σημειώνοντας ότι απαιτείται «*άρση των αδυναμιών του σημερινού συστήματος, όπως η πρόωγη συνταξιοδότηση*»!! Για τον Γιωργάκη και το ΠΑΣΟΚ αδυναμία του ασφαλιστικού συστήματος δεν είναι το γεγονός ότι το 80% των συνταξιούχων παίρνει την εξευτελιστική κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ, που δεν είναι πια ούτε το εικοσπλά-

σιο του μεροκάματου του ανειδίκευτου εργάτη, και ότι μόνο μια μειοψηφία παίρνει το φιλανθρωπικό βοήθημα του ΕΚΑΣ, που και πάλι δεν οδηγεί τη σύνταξη στα 20 βασικά ημερομίσθια. Αδυναμία δεν είναι η συνεχής καταλήστευση του ΙΚΑ από τους καπιταλιστές και η μη απόδοση των κλεμμένων τρισεκατομμυρίων δραχμών. Αδυναμία είναι το ότι οι ασφαλισμένοι στα Βαριά και Ανθυγιεινά βγαίνουν στη σύνταξη πέντε χρόνια νωρίτερα! Το ότι βγαίνει κανείς στη σύνταξη νωρίτερα από τα 65, αν έχει συμπληρώσει 35 ή 37 χρόνια συνεχούς εργασίας!

Ίσως δεν θα χρειαζόταν να αντλήσουμε άλλα παραδείγματα από τις τοποθετήσεις του Γιωργάκη, θα το κάναμε, όμως, για να μη θεωρηθεί ότι είμαστε επιλεκτικοί. Τάχθηκε για μια φορά ακόμη υπέρ των ιδιωτικών πα-

νεπιστημίων και κράυασε: «Θέλουμε εκπαίδευση συνδεδεμένη με την αγορά εργασίας». Χαρακτήρισε προοδευτική πολιτική τη «σύνθεση κράτους και αγοράς υπέρ της κοινωνίας των πολιτών». Ζήτησε «ο ΟΑΕΔ να φύγει από την κρατική διαχείριση και να περάσει πλήρως στα χέρια των κοινωνικών εταίρων». Δηλαδή, να κανονίζουν οι καπιταλιστές πώς θα τρώνε καλύτερα τα λεφτά που προορίζονται για τους ανέργους. Πρότεινε να περάσει η παροχή των κοινωνικών υπηρεσιών στους ΟΤΑ, οι οποίοι φυσικά θα αποκτήσουν τη δυνατότητα να επιβάλλουν δική τους χωριστή φορολογία.

Σας θυμίζουν τίποτα όλ' αυτά; Είναι ίδια και απαράλλαχτη η πολιτική Σημίτη, με ολίγη περισσότερη δημαγωγία, αφού το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται στην αντιπολίτευση. Ο,τι πρέπει για ανούσιες δικομματικές κοκορομαχίες.

■ «Ενα όραμα» έχει ο Αλογοσκούφης: ενιαίος φορολογικός συντελεστής 25%

Εφιαλτικά φοροσενάρια

Ο Αλογοσκούφης έχει ένα προσωπικό όραμα (δική του η λέξη). Το παρουσίασε σε συνέντευξή του σε κυριακάτικη εφημερίδα. Θέλει να οδηγήσει το ελληνικό κράτος στην καθιέρωση ενός ενιαίου συντελεστή ύψους 25% στη φορολογία των φυσικών προσώπων, με παράλληλη αύξηση του αφορολόγητου.

Πρέπει να πούμε, ότι αν η συνέντευξη δινόταν τη Δευτέρα, μετά τη γνωστοποίηση του αποτελέσματος των γερμανικών εκλογών, ο Αλογοσκούφης θα είχε καταπιεί τη γλώσσα του και δεν θα μας έκανε κοινωνούς του οράματός του. Βιάστηκε, όμως, θεωρώντας ότι οι φίλοι του οι Χριστιανοδημοκράτες θα σαρώσουν. Δεν σάρωσαν, όμως, και κινδυνεύουν να μείνουν για μια τετραετία ακόμα εκτός κυβέρνησης. Ενας από τους βασικούς λόγους που δεν σάρωσαν, ένας από τους λόγους που «τρόμαξαν» τους γερμανούς ψηφοφόρους και έριξαν τους Χριστιανοδημοκράτες κάτω και από τα επίπεδα των προηγούμενων εκλογών, είναι το ίδιο ακριβώς «όραμα» που περιελάβαν ως δέσμευση στο εκλογικό τους πρόγραμμα: ενιαίος φορολογικός συντελεστής της τάξης του 25% για όλα τα εισοδήματα πάνω από 21.000 ευρώ το χρόνο (αφορολόγητο κάτω από τα 21.000 ευρώ).

Γιατί τρόμαξαν οι ψηφοφόροι; Γιατί λίγοι Γερμανοί έχουν χαμηλότερο ετήσιο εισόδημα. Η πλειοψηφία όσων έχουν μια σταθερή εργασία κινείται πάνω απ' αυτά τα επίπεδα. Κά-

τι αντίστοιχο συμβαίνει και στην Ελλάδα για πολύ κόσμο. Χωρίς να λογαριάσουμε το ότι εδώ το όριο θα μπει πιο κάτω από τα 21.000 ευρώ το χρόνο. Αρκεί να θυμίσουμε ότι με την ισχύουσα φορολογική κλίμακα το τμήμα του εισοδήματος πάνω από τα 23.400 ευρώ το χρόνο φορολογείται με το μεγαλύτερο συντελεστή (40%). Αλλωστε, μιλώντας στο ΜΕΓΑ ο Αλογοσκούφης είπε πως έχει κατά νου μια αύξηση του αφορολόγητου στα 12.000 ευρώ. Δηλαδή, κάθε εισόδημα πάνω από 12.000 ευρώ θα φορολογείται με ενιαίο συντελεστή 25%!

Ο Αλογοσκούφης και όλοι όσοι προτείνουν αυτό το μέτρο έχουν το θράσος να ισχυρίζονται ότι πρόκειται για ένα κοινωνικά δίκαιο μέτρο. Μιλάμε για θράσος, γιατί ισχύει το αντίθετο ακριβώς. Είναι ένα μέτρο υπέρ των πλούσιων και κατά των μεσαίων στρωμάτων και των εργαζόμενων με σταθερή δουλειά. Ενα μέτρο που μετατρέπεται την άμεση φορολογία από προοδευτική σε αναλογική, εξαιρώντας μόνο τα πιο φτωχά στρώματα (άνεργους και χαμηλοσυνταξιούχους), από τα οποία έτσι κι αλλιώς το κράτος δεν προσδοκά έσοδα από την άμεση φορολογία (μόνο από την έμμεση). Ας το δούμε αυτό λίγο πιο αναλυτικά.

Η φορολογία χωρίζεται σε δυο βασικά τμήματα. Πρώτο, την άμεση φορολογία, που είναι η φορολογία των φυσικών προσώπων (αυτή που εκκαθαρίζεται κάθε χρόνο με τη φορολογική δήλωση) και η φο-

ρολογία των νομικών προσώπων (φορολογία κερδών, που η ΝΔ τη μειώνει μέσα σε δυο χρόνια από το 35% στο 25%). Δεύτερο, την έμμεση φορολογία, που την πληρώνουμε με την αγορά κάθε προϊόντος (ΦΠΑ και ειδικό φόρο σε καύσιμα, καπνό, αλκοόλ, αυτοκίνητα κ.λπ.).

Όσο πιο μεγάλο είναι το ποσοστό της έμμεσης φορολογίας στο σύνολο των φορολογικών εσόδων τόσο πιο αντιλαϊκό είναι το φορολογικό σύστημα. Γιατί ο εργαζόμενος λαός αποτελεί τη μεγάλη καταναλωτική μάζα και αυτός πληρώνει το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος της έμμεσης φορολογίας. Στην Ελλάδα οι έμμεσοι φόροι τείνουν να πιάνουν το 70% του συνόλου των φορολογικών εσόδων. Αυτό το υψηλότατο ποσοστό όχι μόνο δεν μειώνεται, αλλά χρόνο με το χρόνο χειροτερεύει. Πριν μερικούς μήνες η κυβέρνηση αύξησε τον ΦΠΑ κατά μια μονάδα, οι φόροι καυσίμων καλπάζουν μαζί με τις τιμές, ενώ ειδικά αυτοί οι φόροι θα αυξηθούν κατά 40% μέχρι το 2010, με πρόσχημα την εναρμόνιση των φορολογικών καθεστώτων καυσίμων στις χώρες της ΕΕ. Και βέβαια, είναι ανοιχτό το ζήτημα μιας νέας αύξησης στον ΦΠΑ το 2006 (ο Καραμανλής το απείκλεισε μόνο για τους υπόλοιπους μήνες του 2005).

Μας μένει η άμεση φορολογία, που αφορά, όπως είδαμε, περίπου το 30% της συνολικής φορολογίας. Υποτίθεται ότι αυτή η φορολογία επιβάλλεται με τρόπο προοδευ-

τικό (με τη μαθηματική έννοια του όρου). Δηλαδή, όσο μεγαλώνει το δηλούμενο εισόδημα, τόσο μεγαλώνει και ο συντελεστής με τον οποίο φορολογείται. Η φορολογία κερδών υπαγόταν πριν μερικά χρόνια σε ενιαίο συντελεστή 40%. Τον μείωσε το ΠΑΣΟΚ στο 35% και τον ξαναμειώνει η ΝΔ στο 25%. Παράλληλα, οι κυβερνήσεις ακολουθούν τη μέθοδο της μείωσης της προοδευτικότητας της φορολογικής κλίμακας, με τη μείωση των κλιμακίων. Τα κλιμάκια ήταν κάποτε 8, έχουν γίνει 4. Ετσι, το φορολογικό σύστημα γίνεται ολοένα και περισσότερο αναλογικό, γεγονός που είναι σε βάρος των λεγόμενων μεσαίων εισοδημάτων, στα οποία υπάγονται και πάρα πολλοί εργαζόμενοι (τεχνίτες με σταθερή δουλειά, εργαζόμενοι στο Δημόσιο και τις ΔΕΚΟ).

Τώρα, ο Αλογοσκούφης ζητάει την κατάργηση κάθε προοδευτικότητας και την προώθηση ενός αναλογικού μοντέλου, με μια αύξηση του αφορολόγητου, χωρίς να λείει κανόνας θα είναι αυτή. Το αποτέλεσμα θα είναι όλα τα μεγάλα εισοδήματα να φορολογούνται με χαμηλότερο συντελεστή (θα πέσουν από το 40% στο 25%), ενώ τα εισοδήματα των μεσαίων στρωμάτων και μεγάλων τμημάτων των εργαζόμενων θα ανέβουν στον ενιαίο φορολογικό συντελεστή 25%.

Ας δώσουμε δυο παραδείγματα για να γίνει πιο κατανοητό. Ας πάρουμε έναν εργαζόμενο που παίρνει 1300 ευρώ το μήνα. Με τη σημερι-

νη φορολογική κλίμακα αυτός πληρώνει φόρο 1950 ευρώ. Με τον ενιαίο συντελεστή θα πληρώνει 4550 ευρώ! Ας πάρουμε και έναν καπιταλιστή που εμφανίζει επιχειρηματική αμοιβή (αυτή ξέχωρα από τα κέρδη, που φορολογούνται στην πηγή με 25% και δεν φορολογούνται με τη φορολογική δήλωση) 42.000 ευρώ. Αυτός με το σημερινό σύστημα θα πληρώσει φόρο 11.190 ευρώ. Με ενιαίο συντελεστή 25% θα πληρώνει φόρο 10.500 ευρώ. Όσο μεγαλύτερο εισόδημα δηλώνει τόσο μεγαλύτερη ωφέλεια θα έχει. Αυτό πρέπει να σημειωθεί, γιατί οι καπιταλιστές, πέρα από τα κέρδη, αρπάζουν ένα σωρό λεφτά από άλλες δραστηριότητες τους και στις φορολογικές τους δηλώσεις εμφανίζουν κατ' ανάγκη πολύ ψηλότερα εισοδήματα από τις 42.000 ευρώ που πήραμε στο παράδειγμα.

Όπως βλέπετε, έχουμε να κάνουμε με μια ακόμη προκλητική αναδιανομή εισοδήματος προς όφελος των μεγάλων εισοδημάτων, προς όφελος της κεφαλαιοκρατίας. Δεν φτάνει που τους μειώνει τη φορολογία κερδών, θέλει να τους μειώσει τη φορολογία και από όλες τις άλλες πηγές εισοδημάτων (επιχειρηματικές αμοιβές, μισθοί μόνατζερ, ενοίκια κ.λπ.). Και βέβαια, αυτό που θα κερδίσουν οι καπιταλιστές και οι «εισοδηματίες» θα το φορτωθούν τα μεσαία στρώματα και μεγάλο κομμάτι των εργαζόμενων μισθωτών, που είναι ο στόχος για την κυβέρνηση.

Πού βαδίζει το Ιράκ;

Οι δηλώσεις του αρχηγού της «Αλ-Κάιντα στο Ιράκ» Αμπτού Μουσάμπ Αλ-Ζαρκάουι την προηγούμενη Τετάρτη για «ολοκληρωτικό πόλεμο κατά των Σιιτών» δεν προκάλεσαν μόνο τα ποικίλα σχόλια των «ειδικών αναλυτών» του αστικού τύπου αλλά και τον προβληματισμό όλων των ανθρώπων που ενδιαφέρονται για την εξέλιξη της ιρακινής αντίστασης κατά των αμερικανοβρετανών εισβολέων. Τα ερωτήματα που γεννήθηκαν πολλά κι ίσως περισσότερα από τα δεδομένα που παρουσιάζονται στις ανά τον κόσμο φυλλάδες. Υπάρχει ο Ζαρκάουι ή είναι κατασκευάσμα των Αμερικάνων για να συσπειρώσουν τους Σιίτες στο άρμα τους; Τί νόημα είχαν οι επιθέσεις εναντίον Ιρακινών εργατών και προσκυνητών την προηγούμενη βδομάδα; Από ποιον οργανώθηκαν και πού αποσκοπούν; Τελικά πού βαδίζει το Ιράκ; Σε έναν εμφύλιο πόλεμο που θα οδηγήσει σε εσωτερική αιματοχυσία αφήνοντας στο αλώβητο τους κατακτητές ή σε δυνάμια της αντίστασης; Μήπως όσοι μιλούν για Ιρακινή αντίσταση υπερβάλλουν και δεν βλέπουν ότι η αντίσταση στον κατακτητή μετατρέπεται σε εμφύλια διαμάχη;

Σ' αυτά τα ερωτήματα θα προσπαθήσουμε να δώσουμε κάποιες πρώτες απαντήσεις, όχι σαν «ειδικοί» (αυτόν τον τίτλο ποτέ δεν τον διεκδικήσαμε, άλλωστε πώς θα μπορούσε να είναι κανείς ειδικός κάνοντας ρεπορτάζ από μακριά), αλλά με βάση τα ντοκουμέντα και τις πληροφορίες που έχουμε στα χέρια μας. Απαντήσεις που δεν είναι τελεσιδικές αλλά οδηγούν σε μια πρώτη εκτίμηση της κατάστασης, την οποία και θα συνεχίσουμε να παρακολουθούμε στενά απ' τις στήλες της «Κ», όπως κάνουμε δυόμισι χρόνια τώρα.

■ Εμφύλιος πόλεμος ή Αντίσταση;

Οι πρόσφατες δηλώσεις Ζαρκάουι έδωσαν τροφή σε πολλά ΜΜΕ να ισχυριστούν ότι η κατάσταση στο Ιράκ διολισθαίνει προς έναν εμφύλιο πόλεμο. Ετσι που ο αναγνώστης ή ο θεατής να μην έχει περιθώρια αμφιβολίας. Συνιντες κατά Σιιτών και όχι Αμερικανών είναι το συμπέρασμα που βγαίνει και θα βόλευε ιδιαίτερα όλους αυτούς που μέφονται την ιρακινή αντίσταση. Για να ακριβολογούμε, όμως, η προσπάθεια του ξεσπάσματος ενός «εμφυλίου πολέμου» στο Ιράκ δεν πρωτοειπώθηκε απ' τους δημοσιογράφους, αλλά απ' τους ίδιους τους Αμερικανούς το Φλεβάρη του 2004. Τότε που «ανακάλυψαν» σε μία κρύπτη δισκέτα με έγγραφο του Ζαρ-

κάουι, στο οποίο διαπίστωσαν ότι ο στόχος του είναι να προκαλέσει εμφύλιο πόλεμο στο Ιράκ.

Ετσι, όμως, όπως τίθεται το ερώτημα, είναι εντελώς αποπροσανατολιστικό το να αναρωτιέται κανείς αν υπάρχει εμφύλιος στο Ιράκ ή αντίσταση στον κατακτητή. Γιατί εμφύλιος πόλεμος υπάρχει απ' τη στιγμή που ένα τμήμα του πληθυσμού (άσχετα με το πόσο μικρό είναι) έχει επιλέξει να συνεργάζεται με τους κατακτητές στην καταστολή της Αντίστασης. Δεν αναφερόμαστε στους Σιίτες που αποτελούν το 60% του πληθυσμού, αλλά στις οργανωμένες δυνάμεις και κόμματα που πλαισιώνουν την ιρακινή κυβέρνηση, το στρατό και την αστυνομία (που αριθμούν κάποιες δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους). Αυτά για τα οποία το τελευταίο μήνυμα της «Αλ-Κάιντα στο Ιράκ» έκανε καθαρή αναφορά (όπως θα αναφέρουμε παρακάτω).

Το γεγονός αυτό, όμως, δε μειώνει καθόλου τη δύναμη της Αντίστασης. Μια ματιά να ρίξει κανείς στον κατάλογο των επιθέσεων που γίνονται καθημερινά στο Ιράκ (και δημοσιεύονται κάθε μέρα από το διαδικτυακό τόπο <http://www.albasrah.net/>) αρκεί για να διαπιστώσει ότι το 99% των επιθέσεων που γίνονται είναι κατά των κατακτητών και της ιρακινής κυβέρνησης, στρατού και αστυνομίας. Επιθέσεις που έχουν ανατρέψει άρδη τα σχέδια των Αμερικανών για μια σταθερή κυβέρνηση-μαριονέτα και καταλήστευση του ιρακινού πετρελαίου. Δυόμισι χρόνια μετά το «τέλος» του πολέμου, το Ιράκ δεν έχει κατορθώσει τίποτα σ' αυτόν τον τομέα. Η παραγωγή πετρελαίου βρίσκεται κάτω από τα προπολεμικά επίπεδα και τα

συνεχή σαμποτάζ σε πετρελαιαγωγούς έχουν κοστίσει αστρονομικά ποσά στους Αμερικανούς (κάποιοι τα ανεβάζουν σε 13 δισ. δολάρια) που βλέπουν ότι ο στόχος τους να ελέγξουν την παραγωγή πετρελαίου (γι' αυτό άλλωστε δεν έγινε ο πόλεμος;) πάει περίπατο. Αδιάφευκτος μάρτυρας τα τελευταία γεγονότα στη Βασόρα με τα φλεγόμενα βρετανικά τανκς, που ανέτρεψαν το σκηνικό που ήθελαν να παρουσιάσουν οι κατακτητές και τα παπαγαλάκια τους.

Η Αντίσταση συνεχίζεται, λοιπόν, παρά τον εμφύλιο ή για να ακριβολογούμε μαζί με τον εμφύλιο. Το ζήτημα είναι αν ο εμφύλιος πόλεμος στο Ιράκ διολισθαίνει σε διαμάχη μεταξύ φυλών (Σουνίτες με Σιίτες) που θα αδυνατίσει τον αγώνα ενάντια στην κατοχή. Αυτό είναι που υπονοούν όσοι τον ανακαλύπτουν τώρα. Αυτό, όμως, δεν προκύπτει από πουθενά. Οι ηγέτες των Σιιτών δεν επιζητούν να οξύνουν την αντιπαράθεση, ενώ και μέσα στο Σιιτικό πληθυσμό δε φαίνεται να υπάρχει διάθεση για κάτι τέτοιο. Απ' αυτή την πλευρά είναι χαρακτηριστική η ανταπόκριση των «Τάιμς της Νέας Υόρκης» της περασμένης Δευτέρας 19/9. Ο δημοσιογράφος ανέφερε ότι ακό-

ως στόχο της και κατευθύνει τις επιθέσεις της κατά της κατοχής και των ανδρεικέλων της και κανενός άλλου. Η έκκληση για πόλεμο κατά των Σιιτών είναι μια φωτιά που καίει όλους τους Ιρακινούς, Σουνίτες και Σιίτες το ίδιο».

Την ίδια στιγμή ο Σύνδεσμος των Μουσουλμάνων Ουλεμάδων, η ανώτατη σουνιτική θρησκευτική αρχή (την οποία ο Ζαρκάουι κατηγορήσε για δειλία) καταδίκασε τις δηλώσεις Ζαρκάουι υποστηρίζοντας ότι δίνουν άλλοθι στην κατοχή και συσπειρώνουν τον κόσμο γύρω από την «ιρακινή» κυβέρνηση. Κατέληξε καλώντας τον «να σταματήσει αυτές τις απειλές, επειδή λερώνουν την εικόνα του Τζιχάντ και κρύβουν την επιτυχία του προγράμματος της Αντίστασης στο Ιράκ, οδηγώντας τη χώρα σε μεγαλύτερη αιματοχυσία μεταξύ αθώων Ιρακινών». Ανάλογες ήταν και οι δηλώσεις του σιίτη ηγέτη Μοκτάντα Σαντρ του οποίου η πολιτοφυλακή συγκρούστηκε δύο φορές πέρσι με τις κατοχικές δυνάμεις.

Τα παραπάνω μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η τακτική του Ζαρκάουι δεν υιοθετείται από όλες τις αντιστασιακές δυνάμεις. Το ερώτημα όμως εξακολουθεί να παραμένει. Ποιο ρόλο παίζει η ομάδα του Ζαρκάουι στο Ιράκ;

■ Ο ρόλος του Ζαρκάουι

Εδώ και δύο χρόνια σχεδόν που εμφανίστηκε στο προσκήνιο, ο Ζαρκάουι αποτελεί κάτι σαν τον Μπιν Λάντεν του Ιράκ. Οι Αμερικάνοι χρησιμοποίησαν και εξακολουθούν να χρησιμοποιούν συχνά το όνομά του για να δικαιολογήσουν την κατοχή, μεταξύ των οποίων τον χρησιμοποιούν περισσότερο, όμως, για εσωτερική κατανάλωση παρά για να πείσουν τους Ιρακινούς να τους ακολουθήσουν. Ίσως πριν από κάποια χρόνια να πόνταραν στον «μπαμπούλα Ζαρκάουι» για να συσπειρώσουν γύρω τους το σιιτικό πληθυσμό του Ιράκ, γι' αυτό και έκαναν την «ανακάλυψη» περί «σχεδίου για πρόκληση εμφυλίου πολέμου» πέρσι, όπως αναφέραμε παραπάνω. Κάτι τέτοιο όμως δεν έγινε. Οι Σιίτες ψήφισαν στις εκλογές του περασμένου Γενάρη, όχι για να κάνουν το χατίρι στους Αμερικανούς αλλά με στόχο να τους διώξουν. Ετσι πιστεύουν κι έτσι τους διαβεβαίωσε ο ανώτατος

θρησκευτικός τους ηγέτης, ο Σιστάνι. Αυτό το είχε δηλώσει κι ο Σαντρ ο οποίος μετά τις εκλογές υποστήριξε ότι ο Σιστάνι τους ξεγέλασε και η νέα κυβέρνηση αποτελεί μαριονέτα των κατακτητών.

Από κει και πέρα, ο ίδιος ο Ζαρκάουι δεν έχει εμφανιστεί ποτέ, παρά μόνο σε βιντεοσκοπημένα μηνύματα. Επομένως, δε μπορούμε να γνωρίζουμε καμία λεπτομέρεια για το άτομό του. Ούτε μπορούμε να κρίνουμε τις δηλώσεις του Τζαουάντ αλ Χαλίζι (του ανώτατου σιίτη μίμη της Βαγδάτης) στη Le Monde (16/9), ότι ο Ζαρκάουι σκοτώθηκε στις πρώτες μάχες του πολέμου στο βόρειο Ιράκ και η οικογένειά του τον κήδεψε στην Ιορδανία. Το σίγουρο είναι ότι η οργάνωση που αυτοαποκαλείται «Αλ-Κάιντα στο Ιράκ» και φέρεται να τον έχει ηγέτη της υπάρχει και έχει αρκετούς οπαδούς στη χώρα. Κάποια ΜΜΕ, όπως οι Asia Times πέρσι, έκαναν λόγο ότι αποτελείται από 1.000 άνδρες, ενώ πιο πρόσφατα οι «Ταίμς» του Λονδίνου υποστήριξαν ότι ο Ζαρκάουι κατόρθωσε να ενοποιήσει όλες τις σουνιτικές οργανώσεις έχοντας στην «ομπρέλα» του πάνω από 26.000 άνδρες. Πληροφορίες που, φυσικά, δε μπορούμε να επιβεβαιώσουμε. Όμως, και μόνο η προσεχτική απάντηση που έδωσε ο «Σύνδεσμος των Μουσουλμάνων Ουλεμάδων» στις τελευταίες δηλώσεις του Ζαρκάουι και η άρνηση των αντιστασιακών οργανώσεων να τον καταγγείλουν αρκούν για να διαπιστώσει κανείς ότι η ομάδα του έχει κάποια δύναμη στο Ιράκ.

Απ' ό,τι φαίνεται, όμως, ο στόχος της «Αλ-Κάιντα στο Ιράκ» δεν είναι οι εθνικές εκκαθαρίσεις. Αν και το αρχικό μήνυμα Ζαρκάουι αναφέρθηκε σε ολοκληρωτικό πόλεμο κατά των Σιιτών, στη συνέχεια ήρθε δεύτερο μήνυμα που διαχώρισε τους Σιίτες που εναντιώνονται στην κατοχή (όπως η ομάδα του Σαντρ και διάφοροι μίμηδες), ενώ ξεκαθάρισε ότι στόχος της είναι τα κόμματα που στηρίζουν την κατοχή, μεταξύ των οποίων το κόμμα του σημερινού πρωθυπουργού Τζαφάρι, «Αλ-Ντάουα», το κόμμα του διορισμένου πρώην πρωθυπουργού Ιγιάντ Αλάουι, τα κούρδικά κόμματα των Μπαρζανί και Ταλαμπανί και το «Ανώτατο Συμβούλιο για την Ισλαμική Επανάσταση στο Ιράκ», του οποίου ηγείται ο Αμπντούλ Αζίζ Αλ Χακίμ ο οποίος διετέλεσε πρόεδρος του διορισμένου απ' τους Αμερικανούς «ενδιάμεσου κυβερνητικού συμβουλίου» το Δεκέμβρη του 2003. Δηλαδή τα κόμματα όλων όσων στηρίξαν και εξακολουθούν να στηρίζουν με διάφορους τρόπους την κατοχή στο Ιράκ.

Αυτό δε σημαίνει ότι είναι

Συνεχίζεται η απεργία πείνας στο κολαστήριο του Γκουαντανάμο

Περισσότεροι από 200 κρατούμενοι, σύμφωνα με τους δικηγόρους που εκπροσωπούν μερικούς απ' αυτούς, συνεχίζουν την απεργία πείνας στο κολαστήριο του Γκουαντανάμο, διαμαρτυρόμενοι για τις συνθήκες κράτησης και την επ' αόριστο κράτησή τους χωρίς την απαγγελία κατηγοριών.

Όπως αποκαλύφθηκε από τους δικηγόρους, η απεργία πείνας ξεκίνησε στις 8 Αυγούστου, οπότε εξέπνευσε η προθεσμία των δέκα ημερών μέσα στην οποία η διοίκηση του στρατοπέδου, κάτω από την πίεση της απεργίας πείνας που είχε προηγηθεί από τις 2 μέχρι τις 28 Ιουλίου, είχε υποσχεθεί ότι θα εναρμονιστεί η μεταχείριση των κρατουμένων με τη συνθήκη της Γενεύης, προκειμένου να πετύχει τον τερματισμό της απεργίας. Στη συνέχεια όχι μόνο αθέτησε την υπόσχεσή της και συνεχίστηκαν οι ξυλοδαρμοί και οι εξευτελισμοί κρατουμένων, αλλά διέλυσε και την εξαμελή επιτροπή που είχε δεχτεί να συγκροτηθεί για να εκπροσωπή τους κρατούμενους.

Σύμφωνα με τη διοίκηση του κολαστηρίου, ο αριθμός των κρατουμένων που συμμετέχουν στην απεργία πείνας φτάνει στους 105 και 21 ακόμη, η υγεία των οποίων είχε φτάσει σε κρίσιμη κατάσταση, έχουν μεταφερθεί στο νοσοκομείο, όπου με χειροπέδες στα χέρια και με τα πόδια δεμένα στο κρεβάτι, υποβάλλονται σε υποχρεωτική θρέψη, με ενδοφλέβιες ενέσεις ή με σωλήνα από τη μύτη, όπως δήλωσε ο εκπρόσωπος τύπου της βάσης.

Η εφημερίδα «New York Times» (18/9/05), σε εκτεταμένο ρεπορτάζ για την απεργία χαρακτηρίζει «πολύ σοβαρή πρόκληση» για τη διοί-

κηση του στρατοπέδου την αντιμετώπιση της και επικαλείται έναν ανώτερο στρατιωτικό αξιωματούχο, ο οποίος, μιλώντας με την προϋπόθεση να μην αποκαλυφτεί το όνομά του, περιέγραψε την κατάσταση ως άκρως ανησυχητική για τη διοίκηση του στρατοπέδου και είπε ότι η τελευταία δοκίμασε αρκετούς τρόπους για να θέσει τέρμα στην απεργία πείνας, αλλά χωρίς επιτυχία. Επικαλείται επίσης τα σχόλια αξιωματούχων σχετικά με τους κρατούμενους, που συμβαδίζουν πολύ περισσότερο με τις δηλώσεις των δικηγόρων τους παρά με τις επίσημες ανακοινώσεις της διοίκησης του στρατοπέδου. Επισημαίνει, τέλος, την αυστηρή αυτολογκρισία στην οποία υποβάλλονται οι δικηγόροι των κρατουμένων, ως προϋπόθεση για να τους επιτραπεί να επισκεφτούν τους πελάτες τους στο Γκουαντανάμο και επιβεβαιώνει ότι οι απεργίες πείνας στα 2002 και 2003 κρατήθηκαν μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας και ότι ήταν γνωστές μόνο στις αρχές του στρατοπέδου και σε αξιωματούχους του Ερωθρού Σταυρού, που είχαν δεσμευτεί να μην αποκαλύπτουν ό,τι μάθαιναν κατά τις επισκέψεις τους ως αντάλλαγμα για να συνεχίσουν να έχουν πρόσβαση.

Ωστόσο, καθώς πληθαίνουν οι φωνές που αμφισβητούν την αποτελεσματικότητα του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας», εμφανίζονται όλο και περισσότερες ρωγμές στο τείχος της σιωπής στο σύγχρονο Νταχάου, που αφήνουν να ακουστούν έξω, έστω και πολύ αδύναμα, οι κραυγές των κολασμένων, που δίνουν με τον αγώνα τους μαθήματα αξιοπρέπειας, μαχητικότητας και ηρωισμού.

■ Βασόρα

Εκρηξη οργής ενάντια στους βρετανούς κατακτητές

Η σχετική νηνεμία και ανοχή απέναντι στη βρετανική παρουσία, που επικρατούσαν στο νότιο Ιράκ, για τις οποίες καυχόταν ο βρετανικός στρατός, φαίνεται ότι αποτελούν παρελθόν, καθώς η Βασόρα εξελίσσεται σε ένα ακόμη θερμό μέτωπο.

Τα ανησυχητικά για τους κατακτητές σημάδια άρχισαν να πληθαίνουν τους τελευταίους μήνες με τις απανωτές επιθέσεις εναντίον των 8.500 βρετανικών στρατευμάτων με έδρα τη Βασόρα, προκαλώντας στις 5 και στις 11 Σεπτεμβρίου το θάνατο τριών βρετανών στρατιωτών. Ωστόσο, η σπίθα που πυροδότησε την έκρηξη της συσσωρευμένης λαϊκής οργής ήταν τα γεγονότα που συνέβηκαν από τις 18 μέχρι τις 20 Σεπτεμβρίου.

Την περασμένη Κυριακή 18 Σεπτεμβρίου ο βρετανικός στρατός συνέλαβε το Σείχη Αχμάντ Μαζίντ αλ Φαρτούσι, διοικητή στη Βασόρα του Στρατού Μαχντί του γνωστού ριζοσπάστη κληρικού Μογκτάντα αλ Σαντρ, με την κατηγορία ότι βρίσκεται πίσω από τις επιθέσεις που γίνονται τους τελευταίους μήνες εναντίον των βρετανικών δυνάμεων και παράλληλα έκανε επιδρομές και συλλήψεις και άλλων «ύποπτων» για συμμετοχή στις επιθέσεις αυτές. Οι συλλήψεις αυτές φούντωσαν τη λαϊκή οργή και κατέβασαν πολύ κόσμο στους δρόμους της Βασόρα απαιτώντας την απελευθέρωσή τους.

Το απόγευμα της επόμενης μέρας συνελήφθησαν δύο βρετανοί πράκτορες, μεταμφιεσμένοι σε Αραβες (με κελεμπιές και τα γνωστά μαντήλια στο κεφάλι), όταν αρνήθηκαν να σταματήσουν σε σημείο ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας και απάντησαν με πυροβολισμούς προκαλώντας το θάνατο ενός αστυνομικού και τον τραυματισμό ενός άλλου. Στο αυτοκίνητο που οδηγούσαν βρέθηκαν πολυβόλα και εκρηκτικά, για αυτό και θε-

ωρήθηκαν ύποπτοι για την πραγματοποίηση προβοκατόρικων επιθέσεων εναντίον πολιτών.

Οι συλληφθέντες μεταφέρθηκαν για ανάκριση στον κεντρικό αστυνομικό σταθμό της Βασόρα, που λειτουργεί και ως φυλακή. Οι βρετανικές διπλωματικές και στρατιωτικές αρχές κινητοποιήθηκαν απαιτώντας την άμεση απελευθέρωση των κρατούμενων, ενώ τέσσερα βρετανικά τανκς κύκλωσαν τον αστυνομικό σταθμό. Η είδηση του θανάτου του ιρακινού αστυνομικού από τα πυρά των δύο βρετανών πρακτόρων κυκλοφόρησε με τηλεβόες και μέσα σε ελάχιστο χρόνο άρχισε να συρρέει πλήθος οργισμένου κόσμου στον αστυνομικό σταθμό και να δημιουργεί έναν ασφυκτικό κλοιό γύρω από τα τανκς, απαιτώντας τη φυλάκιση και την προσαγωγή σε ιρακινό δικαστήριο των πρακτόρων. Σύμφωνα με αρχικές πληροφορίες, οι δύο βρετανοί πράκτορες έπρεπε να παραπεμφθούν για να δικαστούν σε δικαστήριο της χώρας τους. Γιατί λοιπόν οι βρετανικές αρχές δεν επέμειναν στην εφαρμογή του νόμου, αλλά κατέφυγαν επειγόντως στην ένοπλη απελευθέρωσή τους; Πιθανόν γιατί, λόγω της σημασίας της αποστολής που εκτελούσαν και του ρόλου που έπαιζαν, δεν ήθελαν να διαφύγουν. Οι ταραχές συνεχίστηκαν για αρκετές ώρες, κατά τη διάρκεια των οποίων

σκοτώθηκαν από πυρά του βρετανικού στρατού 5 διαδηλωτές (οι 2 πέθαναν αργότερα στο νοσοκομείο) και τραυματίστηκαν 15. Τα πράγματα άρχισαν να ηρεμούν όταν εκπρόσωπος του επαρχιακού συμβουλίου της Βασόρα ανακοίνωσε ότι οι συλληφθέντες πράκτορες θα προσαχθούν πιθανότατα σε ιρακινό δικαστήριο.

Τις πρώτες πρωινές ώρες της επόμενης μέρας (20 Σεπτεμβρίου), αφού ο βρετανικός στρατός απέκλεισε την περιοχή, δέκα τανκς με την προστασία ελικοπτερόν κύκλωσαν τον αστυνομικό σταθμό και αφού γκρέμισαν ένα μέρος της περιφράξης και κατεδάφισαν δυο προκατασκευασμένα κτίσματα απελευθέρωσαν τους δύο πράκτορες. Μαζί τους διέφυγαν και 150 κρατούμενοι. Σύμφωνα με την ιρακινή νομοθεσία (που επιβλήθηκε από τις αρχές κατοχής), οι δυο βρετανοί πράκτορες έπρεπε να παραπεμφθούν για να δικαστούν σε δικαστήριο της χώρας τους. Γιατί λοιπόν οι βρετανικές αρχές δεν επέμειναν στην εφαρμογή του νόμου, αλλά κατέφυγαν επειγόντως στην ένοπλη απελευθέρωσή τους; Πιθανόν γιατί, λόγω της σημασίας της αποστολής που εκτελούσαν και του ρόλου που έπαιζαν, δεν ήθελαν να διακινδυνεύσουν να τους αφήσουν έστω και για περιορισμένο χρόνο στα χέρια της

πολιτοφυλακής του Στρατού του Μαχντί, του οποίου ο τοπικός διοικητής κρατούνταν από το βρετανικό στρατό. Παράλληλα βέβαια έκαναν επίδειξη δύναμης απέναντι στις δυνάμεις που το τελευταίο διάστημα με απανωτές επιθέσεις φροντίζουν να τους υπενθυμίζουν ότι οι βρετανικές δυνάμεις κατοχής είναι ανεπιθύμητες στη χώρα τους.

Η επιδρομή στον αστυνομικό σταθμό χαρακτηρίστηκε από τον κυβερνήτη της Βασόρα «βάρβαρη, άγρια και ανεύθυνη», ενώ από τον εκπρόσωπο τύπου του ιρακινού πρωθυπουργού απλά ως «ατυχή εξέλιξη».

Προφανώς, το επαρχιακό συμβούλιο της Βασόρα, αναλογιζόμενο τις συνέπειες λόγω του κλίματος που είχε δημιουργηθεί, δεν μπορούσε να ικανοποιήσει την απαίτηση των βρετανών κατακτητών. Πολύ περισσότερο η αστυνομία, η οποία ελέγχεται από τις σιιτικές πολιτοφυλακές, την Ταξιαρχία Μπαντρ και το Στρατό Μαχντί. Ετσι ο βρετανική στρατιωτική διοίκηση αναγκάστηκε να δείξει ποιος κάνει κουμάντο στο Ιράκ, γκρεμίζοντας το προφίλ της ήπιας και ανεκτικής δύναμης που έχτιζε τόσο καιρό, κουρελιάζοντας το όποιο κύρος διέθεταν στο σιιτικό πληθυσμό οι ιρακινές κυβερνητικές αρχές και κάνοντας σκόνη το παραμύθι της μεταβίβασης της εξουσίας στην ιρακινή κυβέρνηση και της αποκατάστασης της δημοκρατίας.

Η πρωτοφανής αυτή πρόκληση των βρετανών κατακτητών δεν πρόκειται να μείνει αναπάντητη. Πολύ περισσότερο όταν πρόκειται για τη Βασόρα, όπου έχει σημαντική επιρροή το ισλαμικό κίνημα υπό την ηγεσία του Μογκτάντα αλ Σαντρ. Γιατί, εκτός όλων των άλλων, αποτελεί προσβολή στην αξιοπρέπεια και την περηφάνια του ιρακινού λαού.

εντελώς έξω από τη λογική της ιρακινής «Αλ-Κάιντα» οι επιθέσεις κατά σιιτών πολιτών, αν και μέχρι στιγμής δεν είχε διαφανεί κάτι τέτοιο. Το τελευταίο διάστημα εμφανίζονται σε ισλαμικές ιστοσελίδες άρθρα Αράβων αναλυτών που δικαιολογούν επιθέσεις κατά σιιτών πολιτών με το ίδιο αιτιολογικό μ' αυτό των επι-

θέσεων στις δυτικές χώρες. Ενώ σύμφωνα με Αραβία ανταποκριτή (στην αναφορά της 14ης Σεπτεμβρίου για τα γεγονότα της Ιρακινής Αντίστασης του <http://www.albasrah.net/>), η «Αλ-Κάιντα» ανέλαβε την ευθύνη της μεγάλης επίθεσης της προηγούμενης Τετάρτης στη συνοικία Καντιμίγια της Βαγδάτης με προκή-

ρυξή της που μοιράστηκε σε τζαμιά, υποστηρίζοντας ότι η περιοχή είναι προπύργιο των σιιτών μαχητών της ταξιαρχίας Μπαντρ (που συνεργάζονται με τους Αμερικάνους), ενώ οι εργάτες προορίζονταν να δουλέψουν σε αμερικάνικες βάσεις. Αυτό δεν το αναφέρουμε για να δικαιολογήσουμε την επίθεση, αλλά σαν ένα

στοιχείο πληροφόρησης που δε μπορέσαμε όμως να διασταυρώσουμε.

Τα πράγματα δεν είναι λοιπόν απολύτως ξεκάθαρα. Ούτε και μπορούμε να γνωρίζουμε αν υπάρχει ομοφωνία απόψεων ακόμα και στους ίδιους τους κόλπους της «Αλ-Κάιντα του Ιράκ» σχετικά με την

έκταση του «ολοκληρωτικού πολέμου κατά των Σιιτών». Ισως ορισμένοι να πιστεύουν ότι μ' αυτόν τον τρόπο θα ωθήσουν τα πράγματα στα άκρα και θα αναγκάσουν το σιιτικό πληθυσμό να γυρίσει την πλάτη στην κυβέρνηση «του», αναγκάζοντας ταυτόχρονα τους Σιίτες που αντιτίθενται στην κατοχή να ανα-

λάβουν πιο ενεργή δράση. Το επόμενο διάστημα θα δείξει που πάει το πράγμα. Ας μην ξεχνάμε ότι ο ιρακινός λαός πολεμάει απομονωμένος και είναι φυσικό η βαρβαρότητα της κατοχής να οδηγεί κάποιους στα άκρα, όσο και αν αυτό δεν ταιριάζει στις δικές μας αντιλήψεις και τακτικές.

Ο ρεαλισμός της υποταγής

Καίριος ο (στα νιάτα του αριστερός) Αντώνης Καρκαγιάννης έγραψε στην «Καθημερινή», υπερασπιζόμενος τους βιομήχανους:

«Δεν πρόκειται για ανέντιμη ή "αντιπατριωτική" συμπεριφορά. Πρόκειται για συνήθη επιχειρηματική συμπεριφορά προσαρμογής στους νέους όρους εργασίας που διαμορφώνονται σε ευρύτερο από τον εθνικό χώρο, σε μια άλλη διαφορετική ενότητα όρων και δεδομένων. Η μετανάστευση επιχειρήσεων θέτει, με βίαιο και καταναγκαστικό τρόπο, πολλά ζητήματα προσαρμογής της εσωτερικής αγοράς εργασίας».

Μη σας φανεί παράξενο, αλλά θα συμφωνήσουμε με όλα όσα γράφει ο επιφανής αρθρογράφος. Πράγματι, δεν πρέπει να ηθικολογούμε. Τί θα πει έντιμη και ανέντιμη συμπεριφορά; Για τον βιομήχανο είναι απολύτως έντιμο να προσπαθεί να αυξήσει τα κέρδη του. Όταν στη Δημοκρατία της Μακεδονίας βρίσκει μεροκάματο των 7 ευρώ, δεν θα ήταν ανέντιμο απέναντι στους μετόχους της εταιρίας να μην προσπαθήσει να μεταναστεύσει εκεί; Όσο για τον πατριωτισμό, ας τον αφήσουμε καλύτερα. Όλοι μαζί στο ίδιο τσουβάλι γίνεται; Φουκαράδες και λεφτάδες; Βιομήχανοι και εργάτες; Και με τι κριτήριο; Το καλό του τόπου; Υπάρχει κοινό καλό, όταν οι μεν κοιτάζουν πώς θα αυξήσουν τα κέρδη τους και οι δε πώς θα πάρουν κάνα φράγκο παραπάνω στο μεροκάματο για να τα φέρουν βόλτα;

Πρέπει να συμφωνήσουμε επίσης, ότι η μετανάστευση επιχειρήσεων θέτει με ΒΙΑΙΟ και ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟ τρόπο ζητήματα αλλαγής των εργασιακών σχέσεων προς όφελος του κεφάλαιου και σε βάρος της εργασίας. Είναι ένας εκβιασμός. Και πρέπει να συγχαρούμε τον αρθρογράφο που έχει το θάρρος (μπορείτε να μιλήσετε και για κυνισμό) να μας λέει ότι όντως είναι βίαιη αυτή η διαδικασία. Μας βάζουν το μαχαίρι στο λαιμό. Ή ξεχνάτε όσα ισχύουν, όλα όσα θεωρείτε κατακτήσεις σας, όλα όσα αναγκαστήκαμε να σας δώσουμε ειδικά τα τελευταία τριάντα χρόνια, ή παίρνουμε τις επιχειρήσεις και τραβάμε για Σκόπια, Τίρανα, Σόφια και Βουκουρέστι.

Καθαρά πράγματα. Καθαρός εκβιασμός που παίρνει μόνο καθαρές απαντήσεις. Ή σκύβουμε το κεφάλι μοιρολατρικά και αποδεχόμαστε τον εκβιασμό, όπως μας συμβουλεύει ο κ. Καρκαγιάννης (και όχι μόνο αυτός) ή απαντάμε «ελάτε να τα πάρετε». Προσοχή, όμως, το «ελάτε να τα πάρετε» δεν αρκεί. Γιατί κάτι τέτοιο λέει και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αλλά εννοεί το αντίθετο. «Ελάτε να τα πάρετε» και «καναπέδες» δεν συμβιβάζονται. Το πιο σωστό, μάλιστα, δεν είναι να πούμε «ελάτε να τα πάρετε», αλλά «φέρτε πίσω κι αυτά που πήρατε ως τώρα».

Σε όλες τις εποχές της ανθρώπινης Ιστορίας η ταξική πάλη καθόριζε την πρόοδο ή την οπισθοδρόμηση των κοινωνιών. Ταξική πάλη σήμερα, δυστυχώς, διεξάγει μονόπλευρα το κεφάλαιο. Επιτίθεται και κερδίζει χωρίς αντίπαλο. Αν δεν αλλάξει αυτή η κατάσταση, τότε θα βγουν αληθινόι οι Καρκαγιάννηδες.

Όχι, δεν είναι από την Παλαιστίνη η φωτογραφία. Από το Ιράκ είναι, όπου ο λαός στη Βασόρα ξεχύθηκε στους δρόμους και συγκρούστηκε με τους βρετανούς κατακτητές, πυρπολώντας δυο τεθωρακισμένα τους.

■ Θρασύτατος (1)

Αποδρασυμένος, λόγω της κάλυψης που του προσφέρει ο Γιωργάκης, ο Μάνος δίνει και συνεντεύξεις για να λανσάρει τη νεοφιλελεύθερη πραγματεία του, νομίζοντας ότι απευθύνεται σε ηλίθιους. Με επιχειρήματα του κώλου εμφανίστηκε στην «Ελευθεροτυπία» (16.9.05) υπέρμαχος του κλεισίματος της Ολυμπιακής και της απόλυσης των εργαζομένων της, διότι... αυτοί φταίνε που δεν αυξάνονται οι συντάξεις. Ξεκινώντας από τη δήλωση Ρουσσόπουλου, ότι η Ολυμπιακή χάνει 1,5 εκατ. ευρώ ημερησίως, μας κάλεσε να κάνουμε «ολίγη αριθμητική», που οδηγεί σε 45 εκατ. ευρώ το μήνα, που μας οδηγούν, πάλι με «ολίγη αριθμητική» στα εξής: «Με 45 εκατ. ευρώ θα μπορούσε να αυξηθεί κατά 45 ευρώ μηνιαίως η σύνταξη ενός εκατομμυρίου μικροσυνταξιούχων. Κατά τη δική μου γνώμη, είναι καλύτερο να αυξηθούν οι συντάξεις ενός εκατομμυρίου μικροσυνταξιούχων και να κλείσει η Ολυμπιακή, μια και δεν μπορεί και δεν ξέρει να λειτουργήσει χωρίς να επιβαρύνει τον ελληνικό λαό».

Ο (κατά δήλωσή του) «αγρίως νεοφιλελεύθερος» Μάνος όχι μόνο ξεπέφτει στο λαϊκισμό, αλλά ξεπέφτει σε λαϊκισμό φασίζοντας τύπου. Ελεγε, άραγε, αν αληθεύει η δήλωση Ρουσσόπουλου και βάσει ποιων στοιχείων μπαίνει μέσα η Ολυμπιακή; Για παράδειγμα, αν το κράτος της χρωστάει γύρω στο 1 τρισ. δρχ. και την υποχρέωνε επί χρόνια να δανειζεται και να πληρώνει υπερογκούς τόκους, φταίει η Ολυμπιακή ή το κράτος; Κι αφού του αρέσει η αριθμητική και τον έχει πιάσει ο πόνος για τους χαμηλοσυνταξιούχους (μόνο σε κάτι τέτοιες περιστάσεις τον πιάνει αυτός ο πόνος), γιατί δεν μπαίνει στον κόπο να κάνει «ολίγη αριθμητική» με τα εξής δεδομένα: Πόσα λεφτά παίρνουν κάθε χρόνο οι φίλοι του οι βιομήχανοι ως κρατικές επιδοτήσεις (αλήθεια, γιατί να επιδοτούνται οι ιδιωτικές επιχειρήσεις και όχι οι κρατικές;) και σε πόση αύξηση συντάξεων αναλογούν αυτά τα λεφτά; Να συνεχίσει με τα εξής δεδομένα: Σε τί κονδύλιο συμποσούται η μείωση της φορολογίας των κερδών των επιχειρήσεων κατά 10% και πόσο θα αυξάνονταν οι συντάξεις των χαμηλοσυνταξιούχων, αν αυτά τα ποσά δεν πήγαιναν στις τσέπες των καπιταλιστών, αλλά για την αύξηση των

συντάξεων πείνας; Αφού κάνει αυτούς τους απλούς υπολογισμούς, μπορεί στη συνέχεια να πάει... για ψάρεμα.

■ Θρασύτατος (2)

Δεν μας έχει φορτώσει μόνο τον Μάνο το ΠΑΣΟΚ, αλλά και τον Ανδριανόπουλο, ο οποίος επίσης εμφανίζεται με θράσος χιλίων χιμαπτήδων για να μας πει («Ελευθεροτυπία», 16.9.05 κι αυτός) ότι δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν εργαζόμενοι δυο κατηγοριών, αυτοί που εργάζονται στο δημόσιο και αυτοί που «είχαν την ατυχία να διεκδικήσουν μεροκάματα στον ιδιωτικό τομέα και που στην πρώτη αναποδιά ρίχνονται στον Καιάδα». Συμμεριζόμαστε κι εμείς την αγωνία του (!!) για τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα και τον καλούμε να τεθεί επικεφαλής ενός πολιτικού κινήματος που θα απαιτεί να ανυψωθούν κι αυτοί ως προς τα εργασιακά τους δικαιώματα και να εξισωθούν με τα όσα ισχύουν σε δημόσιο και ΔΕΚΟ. Γιατί δηλαδή η εξίσωση να πρέπει να γίνεται μόνο προς τα κάτω, προς ό,τι χειρότερο ισχύει στις εργασιακές σχέσεις;

■ Θρασύτατος (3)

Όχι, ο τρίτος της παρέας, ο Ανδρουλάκης, όψιμος διασώτης του αμερικάνικου εργασιακού μοντέλου, ο οποίος επίσης βρίσκεται στη Βουλή ελέω Γιωργάκη, δεν εξέφρασε ακόμα άποψη, μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το σχόλιο. Ίσως στο μεταξύ να το κάνει, οπότε ο

σχολιασμός αφήνεται σε σας. Αλλωστε, δεν πρόκειται να πει τίποτα το διαφορετικό από τους Μάνο - Ανδριανόπουλο. Αν δεν μιλήσει, σημαίνει ότι το αφεντικό του δεν ενδιαφέρεται για την Ολυμπιακή. Ποιο είναι το αφεντικό του; Μπο-

■ Ευρωβλαγνεία

«Η μοναδική χώρα της Ε. Ενωσης που καταστρατηγεί τις αποφάσεις της Λισσαβόνας για ασφάλεια στην εργασία, τον σεβασμό των συλλογικών συμβάσεων, τη διασφάλιση των οικονομικών και εργασιακών δικαιωμάτων και την Ανάπτυξη για τον Άνθρωπο και την κοινωνία είναι η Ελλάδα».

Αυτή την κατάπτυστη ανακοίνωση έβγαλε η ΓΣΕΕ μετά τη δημοσιοποίηση από την κυβέρνηση του «Εθνικού Προγράμματος Μεταρρυθμίσεων 2005-2008». Κατάπτυστη για περισσότερους από έναν λόγους:

Πρώτο, μόνο η ΓΣΕΕ και οι άλλοι ευρωλιγούρηδες επιμένουν πως η «στρατηγική της Λισσαβόνας» είναι προς όφελος των εργαζομένων και όχι του κεφάλαιου. Τα επιφορτισμένα με την παρακολούθηση αυτών των διαδικασιών όργανα (πιο γνωστό είναι η επιτροπή που έχει επικεφαλής τον πρώην πρωθυπουργό του Βελγίου Βιμ Κοκ) ασκούν συνεχώς κριτική στα κράτη μέλη ότι δεν επιταχύνουν όσο πρέπει τις αντεργατικές μεταρρυθμίσεις.

Δεύτερο, μόνο η ΓΣΕΕ τολμά να πει τόσο χοντρά ψέματα, ότι τάχα μόνο στην Ελλάδα γίνονται αυτά τα πράγματα. Αλήθεια, δεν έχει ακούσει τίποτα για τους νόμους του Μπερλουσκόνι και του Σιράκ ή για την «Ατζέντα 2010» και το σχέδιο «Χαρτ IV» στη Γερμανία;

Τρίτο, εκπρόσωπος της ΓΣΕΕ συμμετείχε στις διαδικασίες εκπόνησης του «Εθνικού Προγράμματος Μεταρρυθμίσεων». Γιατί τόσο καιρό δεν έγινε καμιά καταγγελία από τη μεριά τους; Γιατί δεν αποχώρησαν;

ρείτε να το βρείτε με έναν απλό τρόπο: «πες μου τί ομάδα είσαι;» (η ομάδα αυτή καθαυτή δεν φταίει σε τίποτα).

■ Ψευτοθόδωρος

Ας επιστρέψουμε τώρα στην αρχική παραδοχή του Μάνου: η Ολυμπιακή μπαίνει μέσα 1,5 εκατ. ευρώ τη μέρα, όπως δήλωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος. Ο εκπρόσωπος των πιλότων απάντησε με στοιχεία. Η ζημιά των Ολυμπιακών Αερογραμμών, είπε, είναι 87 εκατ. ευρώ το χρόνο ή 240 χιλιάδες ευρώ τη μέρα. Το πώς προκύπτει αυτό το κόστος (άρμεγμα του κράτους) είναι άλλο ζήτημα. Θέλετε να προσθέσουμε και τη ζημιά από τις επίγειες υπηρεσίες, στις οποίες φόρτωσαν όλα τα παλιά χρέη; Προσθέστε άλλες 270.000 ευρώ την ημέρα. Και μετά την πρόσθεση, μετά βίας φτάνουμε στο ένα τρίτο του ποσού που ανέφερε ο ψευτο-Θόδωρος Ρουσόπουλος, που έχει αφομοιώσει πολύ καλά το δόγμα Γκέμπελς στην προπαγάνδα.

■ Ολιγή αριθμητική

Να βοηθήσουμε εμείς τον κ. Μάνο και τους ομοίους του με ορισμένα αδιάφευστα στοιχεία. Σύμφωνα με ανακοίνωση του υπουργείου Οικονομίας (την οποία επαναλαμβάνει συνεχώς και με καμάρι ο Αλογοσκοφής), μέχρι τις 18 του περασμένου Αυγούστου είχαν εγκριθεί 134 αιτήσεις για επιδότηση επιχειρήσεων, βάσει του νέου νόμου περί «αναπτυξιακών κινήτρων». Το σύνολο των επιχειρηγήσεων που θα δοθούν είναι 101.250.368 ευρώ. Αν αυτά τα λεφτά πήγαιναν για την ενίσχυση των χαμηλοσυνταξιούχων, θα μπορούσαν να ενισχυθούν οι συντάξεις ενός εκατομμυρίου χαμηλοσυνταξιούχων με το ποσό των 13 ευρώ το μήνα. Ας συνεχίσει μόνος του με τα υπόλοιπα: μείωση φορολογίας κερδών, επιδότηση μεροκάματων και ασφαλιστικών εισφορών κ.λπ.

■ Αντουανέτες

Η Μαρία Αντουανέτα έβλεπε τα πεινασμένα πλήθη του Παρισιού να ζητούν ψωμί και ρώτησε τις κυρίες της αυλής που την περιστοιχίζαν: Μα γιατί δεν τρώνε παντεσπάνι;

Η μαμά Μπούσεντα είδε τους εξασθλιμένους πρόσφυγες της Νέας Ορλεάνης σ' έναν καταυλισμό στο Τέξας και συμπέρανε ότι περνούν μια χαρά, γιατί έτσι κι αλλιώς φτωχοί ήταν και δεν περνούσαν καλύτερα πριν τους ξεσπιτώσει η «Κατρίνα».

Η Μαρριέττα Γιαννάκου θέλησε να προσφέρει επιχειρηματολογία στο κόμμα της, μετά την απογοήτευση που σκόρπισε η μη χορήγηση επιδόματος θέρμανσης ούτε στα πιο φτωχά λαϊκά στρώματα και είπε το εξής αμίμητο (στο ραδιοσταθμό «Αθήνα 98,4»: «Εσείς έχετε την εντύπωση ότι αν δινόταν αυτό το μικρό επίδομα θα ζεσταίνονταν ο κόσμος, ενώ τώρα δεν θα μπορέσει να ζεσταθεί;».

ΥΓ: Τα εξεγερμένα πλήθη του Παρισιού πήραν εκδίκηση για την πρόκληση της Αντουανέτας, βλέποντας το όμορφο κεφαλάκι της να κυλάει μπροστά στα πόδια της, κομμένο από τη γιακωβίνικη γκιλοτίνα. Τα (μη εξεγερμένα) πλήθη στη Λουίζιάνα και την Ελλάδα δεν θα έχουν ανάλογη εμπειρία.

■ Μεσαιώνας

Ρεπορτάζ στα «Νέα» (14.9.05) για το εργοστάσιο του Λαναρά στη Δημοκρατία της Μακεδονίας: «Σε 24ωρη βάση οι ραπτομηχανές λειτουργούν συνεχώς για να εκτελεστούν οι παραγγελίες της εταιρίας Nike... Η παραγωγή είναι 80.000 εργατολεπτά την ημέρα... Ο όμιλος πληρώνει καλύτερα τους εργαζόμενους σε σχέση με άλλες παρόμοιες εταιρίες αφού ο μισθός κυμαίνεται από 100 έως 150 ευρώ».

100 μέχρι 150 ευρώ μισθό, δηλαδή μάζιμουμ 6 ευρώ μεροκάματο, το οποίο μάλιστα θεωρείται και καλό! Πώς, λοιπόν, να μην κλείνει τα εργοστάσια στη Νάουσα ο Λαναράς και να τα μεταφέρει στα Σκόπια; Έτσι κι αλλιώς... Μακεδονία είναι και εδώ και εκεί.

■ Αετονύχηδες

Άλλο να το γράφει η «Κόντρα», άλλο να το γράφει το «Βήμα», που πίνει νερό στο όνομα του καπιταλισμού. Στο οικονομικό ένθετο του κυριακάτικου φύλλου της Λαμπρακειάδας υπάρχει δισέλιδο αφιέρωμα στις επιχειρήσεις που οι ιδιοκτήτες τους βάζουν λουκέτο, με αναφορά στα κονδύλια που αυτές οι επιχειρήσεις άντλησαν από το Χρηματιστήριο την περίοδο της (κατευθυνόμενης) τρελής ανόδου. Αναφέρει η εφημερίδα, ότι πρόβλημα έχουν οι εργαζόμενοι και όχι οι ιδιοκτήτες «που διαχειρίστηκαν τρομακτικά κεφάλαια τα οποία και άντλησαν από το Χρηματιστήριο με τις αυξήσεις του μετοχικού κεφαλαίου των εταιριών τους».

Η βαρucheιμωνιά ήρθε για τα καλά στην εργατική τάξη παρ' όλο που ο υδράργυρος παραμένει σε υψηλά επίπεδα. Στα δυτικά προάστια, στον Πειραιά, στην Κόρινθο, στην Πρέβεζα, στη Νάουσα, η ανεργία, η καπιταλιστική ασυδοσία, έδειξαν πάλι τα δόντια τους. Οι εργάτες, οι εργάτριες προσπαθούν με ό,τι μέσα έχουν, πλάνονται από οποιαδήποτε χαραμάδα ελπίδας τους δοθεί, υπολογίζουν στις υποσχέσεις που μοιράζονται, για να σώσουν ό,τι μπορεί να σωθεί. Γύρω-γύρω η παγωσιά που σκεπάζει το σύνολο σχεδόν του εργαζόμενου κόσμου, μειώνει τις διαθέσιμες αντίστασης, διευκολύνει όμως τις υποσχέσεις της κυβέρνησης, τις δικαιολογίες της εργοδοσίας, τις αναποτελεσματικές τακτικές της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Μια διαμαρτυρία εδώ, μια κατάληψη (καιρό είχαμε να δούμε κατάληψη εργοστασίου) εκεί, μια επίσχεση παραπέρα, μια διαπραγμάτευση πιο κει. Η ΓΣΕΕ εδώ, το ΠΑΜΕ εκεί, τα αποτελέσματα όμως από πεινιχρά ως απογοητευτικά.

ρισσότερες- στο όνομα της ενότητας. Είναι πολύ χαρακτηριστικό το παράδειγμα της ΓΣΕΕ. Η κοστουμαρισμένη γραφειοκρατία παρ' όλο που απαγγέλλει συνέχεια το... «όλοι μαζί», κάνει το παν για να μείνει ο καθένας ξεχωριστά. Κάθε κλείσιμο εργοστασίου είναι γι' αυτή μια ξεχωριστή υπόθεση, μια ξεχωριστή διαπραγμάτευση, μια ξεχωριστή συνδιαλλαγή με το υπουργείο και την εργοδοσία. Όταν οι εργάτες απελπίζονται και παρατάνε την υπόθεση, αφού δεν βλέπουν αποτέλεσμα, γυρίζουν όμορφα και ωραία στις καθημερινές τους χαλαρές συνδικαλιστικές δραστηριότητες. Και οι εργάτες-τριες βρίζουν, ότι παρά τις υποσχέσεις όλοι τους ξέχασαν, όπως κάνουν σήμερα οι απολυμένες της ΣΙΣΕΡ-ΠΑΛΚΟ.

Υπάρχει «δυσκολία», υπάρχει ουσιαστικός λόγος για τους γραφειοκράτες που δεν ενώνουν την πάλη των εργοστασίων και την έμπρακτη αλληλεγγύη των υπόλοιπων εργατών. Για να ενώσεις είναι απαραίτητο να διαμορφώσεις

γική της ανάθεσης, η κοινοβουλευτικοποίηση των διαδικασιών, η ελαχιστοποίηση έως εξαφάνιση των μαζικών διαδικασιών και κυρίως των γενικών συνελεύσεων, προωθεί αυτή καθ' αυτή τη διάσπαση των εργατών, σε ειδικούς και ψηφοφόρους, σε επαίοντες και αμαθείς, σε συνδικαλιστές και μάζα. Η υπόθεση της ενότητας απαιτεί αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, απαιτεί υψηλό επίπεδο συλλογικότητας στη λήψη και στην εκτέλεση των αποφάσεων, απαιτεί ανακλητότητα ανά πάσα στιγμή των εκπροσώπων.

Ο χώρος δεν μας επιτρέπει να σταθούμε αναλυτικά στην «ιδιόμορφη» πολυδιάσπαση που προωθείται από το ΠΑΜΕ, στο όνομα της ταξικής ενότητας, στο βωμό της ψηφοθηρικής κερδοφορίας του ΚΚΕ. Με όλα τα συνακό-

Ανεργία και ενότητα δράσης

Μα εδώ πρέπει να παλέψουν όλοι μαζί, αφού το πρόβλημα είναι κοινό και τους αφορά όλους, αναρωτιόταν φωναχτά ένας εργάτης την ώρα που έβλεπε τα δακρύβρεχτα ρεπορτάζ των σύγχρονων υποστηρικτών της εργατιάς, των πρωινάδικων. Στην ουσία, έθετε για άλλη μια φορά το μέγα θέμα της ενότητας της εργατικής τάξης. Οχι μόνο αυτής που δοκιμάζεται κάτω από τη δαμόκλειο σπάθη του κλεισίματος ή της μεταφοράς των εργοστασίων, αλλά του συνόλου της εργατικής τάξης, αφού η υπόθεση της ανεργίας τους αφορά -μας αφορά- όλους, χωρίς απολύτως καμιά εξαίρεση. Σύμφωνα με τα επίσημα κρατικά στοιχεία, μόνο στον κλάδο της κλωστοϋφαντουργίας οι απολύσεις το 2004 ξεπέρασαν τις 15.000.

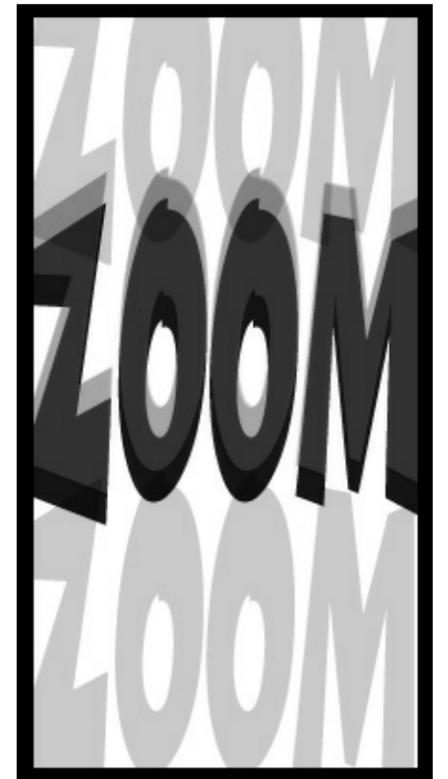
Εύκολο να λέγεται η ενότητα της εργατικής τάξης. Δύσκολο, πολύ δύσκολο, αλλά απολύτως απαραίτητο, να επιτυγχάνεται. Ισως η λέξη ενότητα να διεκδικεί επί ίσοις όροις τα πρωτεία στην υπερκατανάλωση και ταυτόχρονα στην υπερκακοποίηση από τη λέξη σοσιαλισμός. Βεβαίως, οι επιμέρους αντιθέσεις που υπάρχουν στο εσωτερικό της τάξης, συν τη γενικότερη ιδεολογικοπολιτική ανομβρία, δημιουργούν τις προϋποθέσεις, το έδαφος της αναποτελεσματικότητας. Εδώ πάνω, όμως, οικοδομείται ένα τεράστιο πλέγμα οικονομικών, ιδεολογικών, πολιτικών παρεμβάσεων, που πετυχαίνει στην πράξη τη διάσπαση, που τροφοδοτεί με την σειρά του και διογκώνει τις υπάρχουσες δευτερεύουσες, εντελώς δευτερεύουσες, αντιθέσεις. Πολλές φορές -τις πε-

κοινό αίτημα διεκδίκησης. Τί να πουν, όμως, στους εργάτες, παλέψτε όλοι μαζί για να μπει στα προγράμματα επανειδίκευσης; Μπορεί να υιοθετηθεί ένας τέτοιος στόχος από όλο και πιο πολλούς εργαζόμενους; Οσο μεγαλώνει ο αριθμός τους τόσο «αντιρεαλιστικός» γίνεται. Αντίθετα, αν κάθε εργοστάσιο είναι μόνο του, οι εργάτες είναι σχετικά λίγοι, το παραμύθι των προγραμμάτων και των προσπαθειών να ξαναβρούν δουλειά πιάνει πολύ καλύτερα.

Η πάλη των εργατών-τριών, που τους χτυπάει ο καπιταλιστικός τυφώνας κλεισίματος των εργοστασίων, μπορεί να ενωθεί μόνο κάτω από το αίτημα να πληρώσουν οι καπιταλιστές και το κράτος τους την ανεργία, να επιδοτούνται οι άνεργοι με κανονικό μισθό όσο καιρό το κράτος δεν τους βρίσκει δουλειά. Αυτό ούτε να το σκεφτεί δεν διανοείται η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που σέβεται, ζει και αναπνέει με τα ιερά και τα όσια του καπιταλισμού.

Το αίτημα που ενώνει, ο στόχος που απαντά στην υπάρχουσα κατάσταση πραγμάτων, μπορεί να διατυπωθεί, μπορεί να αναδειχθεί, μπορεί να παλευτεί και είναι απαραίτητο να παλευτεί, σε αντιπαράθεση με τα χαζά αιτήματα των γραφειοκρατών. Ένα γερό θεμέλιο στην υπόθεση της ενότητας της εργατιάς θα έχει μπει. Για τη συνδικαλιστική πάλη αυτό είναι το κύριο.

Υπάρχει, όμως, και μια άλλη, πολύ σοβαρή πλευρά, που έχει να κάνει και με την ενότητα της εργατικής τάξης. Η λο-

λουθα που κουβαλάει αυτός ο μηχανισμός. Γραφειοκρατικοποίηση, ατομία μορφών πάλης και νομιμοφροσύνη, στραγγάλισμα πρωτοβουλιών που δεν προέρχονται από το κόμμα, περίφραξη και αποψίλωση του χώρου από τους «γνωστούς προβοκάτορες εχθρούς του κινήματος».

Αναφερθήκαμε, βέβαια, στη συνδικαλιστική παρέμβαση που είναι μια πλευρά της πάλης για την ενότητα της τάξης. Η πάλη αυτή είναι μέρος, σοβαρότατο μέρος αλλά μέρος, υποβοηθούμενο και υποβοηθόν για την ανατροπή των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, για την καταστροφή του αστικού κράτους, για το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό. Η ανώτερη μορφή ενότητας της τάξης είναι αυτή που θα την συσπειρώσει κάτω από την κόκκινη σημαία της επανάστασης. Τα δύο αυτά επίπεδα έχουν τις δικές τους ιδιαιτερότητες. Είναι εντελώς φυσικό αυτό. Πρέπει, βέβαια, πάντα να το προσέχουμε. Σε αντιπαράθεση να φέρνουμε μόνο όταν λειτουργούμε με τη λογική των σταδίων, του σκαλοπατιού. Ξεκινάμε από το «εύκολο», τη συνδικαλιστική παρέμβαση, από τη συνδικαλιστική ενότητα των εργατών, για να φτάσουμε κάποτε -ποιος ξέρει πότε;- στον τελικό στόχο.

Παντελής Νικολαΐδης

Κρατικοδίαιτοι κατσαπλιάδες

Οι επιχειρήσεις κλείνουν, γιατί δεν μπορούν ν' αντέξουν τον ανταγωνισμό. Αυτή είναι η άποψη που πλασάρουν οι καπιταλιστές ιδιοκτήτες τους. Υπάρχουν αφελείς έτοιμοι να την πιστέψουν. Ετοιμοί να δεχτούν πως όχι μόνο το κράτος πρέπει να επιδοτήσει πιο γενναία αυτές τις επιχειρήσεις, αλλά και οι εργαζόμενοι πρέπει «να βάλουν λίγη πλάτη».

Όμως, όποιος σκύψει πάνω σε μερικά δεδομένα μπορεί εύκολα να ανακαλύψει πως οι επιχειρήσεις κλείνουν, αφού πρώτα οι αετονύχιδες ιδιοκτήτες τους έγδυσαν κόσμο και κοσμάκη, τσέπωσαν το παραδάκι και το τοποθέτησαν αλλού, σε πιο προσοδοφόρες για τους ίδιους επενδύσεις. Τα δεδομένα επιβεβαιώνουν αυτό που έχει αποδείξει ο Μαρξ. Οτι ο καπιταλισμός δεν ενδιαφέρεται για την παραγωγή προϊόντων. Ενδιαφέρεται μόνο για την αποκόμιση κερδών και μάλιστα όχι με το μέσο ποσοστό κέρδους αλλά με το μέγιστο. Γι' αυτό και τα κεφάλαια «κινούνται» και «μεταναστεύουν», αναζητώντας το μέγιστο κέρδος. Και βέβαια, αυτή η «κίνηση» δεν γίνεται με καθαρούς όρους. Αρπάζουν ό,τι μπορούν να αρπάξουν.

Ας πάρουμε το παράδειγμα των «Σωληνοουργίων Κορίνθου», που ανήκουν σ' έναν από τους ισχυρότερους ελληνικούς καπιταλιστικούς ομίλους, τον όμιλο Στασινόπουλου.

Το 1997 κατέθεσαν αίτηση για επιχορήγηση επένδυσής τους ύψους 11,74 εκατ. ευρώ, η οποία εγκρίθηκε. Το 1998 κατέθεσαν αίτηση για επιχορήγηση νέας επένδυσης ύψους 12,62 εκατ. ευρώ, η οποία εγκρίθηκε επίσης. Επιχορηγήθηκαν με το 35% της επένδυσης. Πήραν δηλαδή δωρεάν κρατικό χρήμα ύψους 8,53 εκατ. ευρώ. Υποτίθεται ότι κάλυψαν το υπόλοιπο των δύο επενδύσεων με ίδια κεφάλαια ύψους 15,83 εκατ. ευρώ.

Από τότε πέρασαν μόλις 8 χρόνια. Σ' ένα τόσο σύντομο χρονικό διάστημα η εταιρία κλείνει το εργοστάσιο της Κορίνθου. Στο μεταξύ, έχει δημιουργήσει ένα εργοστάσιο στη Θίεβη της Βοιωτίας, για το οποίο πήρε επιχορήγηση περίπου 30 εκατ. ευρώ. Στο χώρο που είναι σήμερα το εργοστάσιο της Κορίνθου θα κάνουν, όπως λένε οι πληροφορίες, μπίζνες τουριστικού τύπου (ακίνητα).

Αναρωτιέται κανείς: μια επιχείρηση που μόλις πριν 8 χρόνια έκανε δυο τόσο μεγάλες επενδύσεις, βάζοντας δικά της κεφάλαια της τάξης των 15,83 εκατ. ευρώ, θα τα μετατρέψει σε παλιοσιδερα και μπάζα; Εντάξει, να δεχτούμε ότι δεν ενδιαφέρεται για το μήμα της επένδυσης που χρηματοδοτήθηκε δωρεάν από το κράτος, αλλά να μην ενδιαφέρεται ούτε για τα κεφάλαια που επένδυσε η ίδια; Η απάντηση πρέπει να είναι πολύ πιο απλή. Δεν ενδιαφέρεται η εταιρία γιατί ποτέ δεν επένδυσε αυτά τα κεφάλαια στην Κορίνθο. Τα σχέδια επέκτασης ήταν το πρόσημα για να αντλούνται διαδοχικές κρατικές επιχορηγήσεις. Επιχορηγήσεις που χρησιμοποιήθηκαν κυρίως για να κατασκευαστεί το νέο σύγχρονο εργοστάσιο στη Θίεβη. Φυσικά, κάτι έκαναν και στην Κορίνθο, αλλά μόνο για ξεκάρφωμα. Πώς το πετυχαίνουν αυτό; Με την προσφιλή τους μέθοδο των υπερτιμολογήσεων και των πλασματικών δαπανών.

Και το κράτος δεν έχει τρόπο να ελέγξει αν όντως οι επενδύσεις γίνονται στο ακέραιο; Το ερώτημα τίθεται λάθος. Θα έπρεπε να ρωτήσουμε αν το κράτος έχει την πολιτική βούληση να ελέγξει την υλοποίηση των διάφορων επενδυτικών σχεδίων που αντλούν επιχορηγήσεις. Ε, λοιπόν, το κράτος δεν θέλει. Και επειδή δεν θέλει, δεν στήνει και τους απαραίτητους μηχανισμούς ελέγχου. Αν ήθελε, θα μπορούσε να ανακαλύψει τα πάντα. Τότε, όμως, δεν θα δούλευε το σύστημα.

■ Ολυμπιακή

Γνώμονας τα συμφέροντα των εργαζόμενων

Ο καθηγητής Γ. Λαϊνός είναι ο άνθρωπος που γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα την Ολυμπιακή. Ως άνθρωπος των εργαζόμενων δεν μπορεί να κατηγορηθεί, διότι στις παλιότερες εισηγήσεις του τα έβαζε και με αυτούς και ζητούσε μείωση του «κόστους εργασίας». Αυτός, λοιπόν, ο «υπεράνω υποψίας» τεχνokrάτης με τις λίγες παρεμβάσεις που έχει κάνει το τελευταίο δεκαπενθήμερο έχει δώσει με τον καλύτερο τρόπο το στίγμα της καταλήστευσης του κρατικού αερομεταφορέα από το κράτος και της μεθοδευμένης διάλυσής του, ώστε να επωφεληθούν οι ανταγωνιστές του.

Δεν χρειάζεται να πάμε στα χρέη που άφησε ο Ωνάσης, που αφού ξεζούμισε την εταιρία τη φόρτωσε καταχρεωμένη στο κράτος. Το 1992, λέει ο καθηγητής Λαϊνός, το κράτος είχε αναγνωρίσει προς την Ολυμπιακή για τα προηγούμενα χρόνια χρέος 565 δισ. δραχμών. Το έλλειμμα της εταιρίας τότε ήταν 225 δισ. δρχ. Ουσιαστικά, εκείνη τη στιγμή η Ολυμπιακή ήταν μια κερδοφόρα εταιρία. Το χρέος αναγνωρίστηκε και από την ΕΕ, η οποία όμως ταυτόχρονα υποστήριξε ότι οποιοδήποτε ποσό δινόταν στο εξής από το κράτος στην Ολυμπιακή θα θεωρούνταν παράνομη επιδότηση! Απαγόρευσε, δηλαδή, στο κράτος να ξεπληρώσει προς την Ολυμπιακή τα βεβαιωμένα χρέη του! «Εάν αυτό δεν αποτελεί συμπαιγνία, τότε τί είναι συμπαιγνία», αναρωτήθηκε ρητορικά ο κ. Λαϊνός, που παρενέβη στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε την περασμένη Τρίτη ο Σύνδεσμος των τουριστικών πρακτόρων.

Από το 1992 μέχρι σήμερα έχουν περάσει 13 χρόνια. Πόσο να έφτασε το χρέος του κράτους προς την Ολυμπιακή; Γιατί το κράτος είναι μεγάλος πελάτης. Χρησιμοποιεί την Ολυμπιακή για τις μετακινήσεις του πρωθυπουργού, υπουργών και φιλοξενούμενων. Της χρωστάει λεφτά από εκπτώσεις στα εισιτήρια διάφορων ευπαθών κοινωνικών ομάδων. Της χρωστάει λεφτά από τις μετακινήσεις οπαδών των κομμάτων. Πόσο είναι το συνολικό ποσό, στο οποίο πρέπει να προστεθούν και οι τόκοι από τα δάνεια που αναγκάζονταν να συνάπτει η Ολυμπιακή, επειδή το κράτος δεν της έδινε τα χρωστούμενα; Αγνωστο. Γίνεται λόγος, πάντως, για πάνω από 1 τρισ. δραχμές, ποσό πολύ πολύ μικρότερο απ' αυτά που η ΕΕ θεωρεί ως παράνομες επιδοτήσεις. Δηλαδή, έχουν βαφτίσει επιδοτήσεις την πληρωμή τμήματος χρεών!

Θέλετε άλλα στοιχεία; Ιδού αυτά που κατέθεσε το ΠΑΣΟΚ το

1994 στην Κομισιόν για τα χρέη του κράτους προς την Ολυμπιακή (τα ποσά σε δραχμές): 107 δισ. για τη συμμετοχή του στο μετοχικό κεφάλαιο, μετά την αύξηση. 382 δισ. από υποκοστολογημένα κόμιστρα. 30 δισ. από χρέη της ΥΠΑ. 30 δισ. από τη διακίνηση του Τύπου. 11 δισ. από μετακινήσεις στελεχών της δημόσιας διοίκησης. 7 δισ. από μετακινήσεις της πολιτικής και πολιτειακής ηγεσίας (μέσα κι ο Χριστόδουλος με τις κουστωδιές τους). 2 δισ. από μετακινήσεις ψηφοφόρων. Σύνολο 678 δισ. Μέσα σε μια διετία, από το 1992 μέχρι το 1994, το χρέος αυξήθηκε κατά 113 δισ. (από 565 σε 678 δισ. δρχ.).

Και δεν είναι μόνο αυτό. Υπέγραψαν την αποικιοκρατικού τύπου σύμβαση με τους Γερμανούς της «Χόχτιφ» για το αεροδρόμιο των Σπάτων και δεσμεύτηκαν ότι δεν επιτρέπεται να λειτουργήσει άλλο αεροδρόμιο στην Αττική. Εριξαν, δηλαδή, την Ολυμπιακή στο στόμα του λύκου, στο πιο ακριβό αεροδρόμιο της Ευρώπης, ενώ θα μπορούσε να χρησιμοποιεί ένα άλλο κρατικό αεροδρόμιο, με πολύ χαμηλότερο κόστος. Εκεί που έφτασαν τα εισιτήρια, η Ολυμπιακή άρχισε να χάνει επιβατικό κοινό, που στράφηκε σε άλλα μέσα μεταφοράς.

Τί λέει, όμως, η φιλολογία των ημερών; Οτι για όλα φταίνε οι εργαζόμενοι που είχαν μεγάλους μισθούς και προνόμια. Όμως, ό,τι παίρνουν οι εργαζόμενοι είναι κατοχυρωμένο με Συλλογικές Συμβάσεις, δεν τους το χάρισε κανείς. Και από την εποχή που ο καθηγητής Λαϊνός λέει ότι η Ολυμπιακή ήταν κερδοφόρα, φυσικά αν το κράτος πλήρωνε τα χρέη του (1992), το προσωπικό της Ολυμπιακής μειώθηκε (εκτός από τις συνταξιοδοτήσεις, είχαμε και κύματα «εθελούσιων εξόδου»), ενώ οι αποδοχές τους κινήθηκαν στην τροχιά της γενικής λιτότητας.

Το παιχνίδι που παίζεται με την Ολυμπιακή είναι χοντρό. Γι' αυτό και η κυβέρνηση παραπαίει και τα στελέχη της κάνουν αντικρουόμενες δηλώσεις. Στη Θεσσαλονίκη ο Καραμανλής μίλησε για εκκαθάριση εν λειτουργία και ο Ρουσόπουλος το επανέλαβε στην Αθήνα. Μετά τις πρώτες καταγγελίες, ότι αυτή η λύση εξυπηρετεί ιδιωτικά συμφέροντα και συγκεκριμένα αυτά της Aegean, ένας εκ των ιδιοκτητών της οποίας είναι και κολλητός του πρωθυπουργού, η κυβέρνηση αναδιπλώθηκε και άρχισε να μιλάει για ιδιωτικοποίηση. Δυο μέρες μετά, ο Αλογοσκούφης δήλωσε πως αν αποτύχει η ιδιωτικοποίηση είναι πιθανή η δημιουργία μιας νέας εταιρίας με τη

συμμετοχή δημόσιων και ιδιωτικών φορέων (τραπεζών, μπορεί και ΔΕΚΟ). Και το γαϊτανάκι έκλεισε (προς το παρόν) με νέα δήλωση Αλογοσκούφη την περασμένη Τρίτη για «ένα νέο σχήμα που σε πρώτη φάση το Δημόσιο θα πάρει την πρωτοβουλία να δημιουργήσει». Οχι άμεση ιδιωτικοποίηση, δηλαδή, ούτε μικτό σχήμα, αλλά δημιουργία νέας εταιρίας από το Δημόσιο, που μετά θα δει πού θα βρει συνεταίρους.

Γιατί όλες αυτές οι παλιωδιές; Δεν ήξερε τί έλεγε ο Καραμανλής, όταν μιλούσε για εκκαθάριση εν λειτουργία; Γιατί να γίνεται ρόμπα ο Ρουσόπουλος, δηλώνοντας ότι αυτό ήταν «ένα από τα σενάρια», ενώ όλοι τον είχαν ακούσει να μιλάει για το σενάριο που έχει επιλεγεί; Δεν νομίζουμε ότι η κυβέρνηση ήταν απροετοίμαστη. Απλά, έκανε παιχνίδι υπέρ της Aegean, αλλά δεν της βγήκε, γιατί αντέδρασαν οι άλλοι ανταγωνιστές. Η εκκαθάριση εν λειτουργία συμφέρει αυτή τη στιγμή μόνο την Aegean, η οποία θα πάρει τα slots της Ολυμπιακής (δηλαδή τις χρονιερδες που έχει στα εσωτερικά δρομολόγια) και θα μονοπωλήσει τις εσωτερικές αερογραμμές. Θα γίνει Ολυμπιακή στη θέση της Ολυμπιακής, χωρίς να χρειαστεί να κάνει καμιά επένδυση. Ποιοι αντέδρασαν σ' αυτό; Πρώτα-πρώτα οι τουριστικοί πράκτορες και ξενοδόχοι, που δουλεύουν πολύ με την Ολυμπιακή και δεν θέλουν να πέσουν στα νύχια του Βασιλάκη και των συνεταίρων του. Γι' αυτό και μέσω της ένωσής τους (ΗΑΤΤΑ) ανακοίνωσαν ότι ξεκινούν «σταυροφορία» για τη διάσωση της Ολυμπιακής και επανέφεραν παλιότερη πρότασή τους για συμμετοχή τους στο μετοχικό κεφάλαιο της Ολυμπιακής. Υστερα, αντέδρασε ο Αλεξάκης της Olympic Investors, που κατέφθασε εσπευσμένα από τις ΗΠΑ στην Αθήνα και δήλωσε ότι το επενδυτικό σχήμα που εκπροσωπεί εξακολουθεί να ενδιαφέρεται για την Ολυμπιακή και την παίρνει ακόμα και τώρα (μόνο τις Ολυμπιακές Αερογραμμές και όχι την εταιρία που διαχειρίζεται τις υπηρεσίες εδάφους και είναι φορτωμένη με τα χρέη του παρελθόντος).

Ο Καραμανλής κατάλαβε ότι το παιχνίδι είναι πολύ πιο δύσκολο απ' όσο το θεώρησε αρχικά και ανέκρουσε πρύμναν. Φοβήθηκε ότι μπορεί να έχει και νέα μπλεξίματα με την Κομισιόν, στην οποία φαίνεται να έχει καλές προσβάσεις ο όμιλος Βασιλάκη (Aegean). Γι' αυτό και προσπαθεί να κερδίσει χρόνο, γεγονός που επιβεβαιώνεται και από το ότι οι εταιρίες (δηλαδή το ελληνικό κράτος) θα

κάνουν προσφυγή στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο κατά της απόφασης της Κομισιόν.

Και οι εργαζόμενοι πού «παίζουν» σ' όλο αυτό το αλισβερίσι; Πουθενά. Οι εργαζόμενοι δέχονται καθημερινά το βρισιδί από τα λυσσασμένα σκυλιά τύπου Κακαουνάκη και οι εκπρόσωποί τους (ΟΣΠΑ) έχουν επιλέξει μια απολογητική στάση και μια επικοινωνιακή πολιτική που εστιάζει όχι στα συμφέροντα των εργαζόμενων αλλά στον... εθνικό χαρακτήρα του αερομεταφορέα. Η ανακοίνωση που βγήκε μετά τη σύσκεψη της ΓΣΕΕ, της ΟΣΠΑ και Εργατικών Κέντρων πόλεων που διαθέτουν αεροδρόμιο, την περασμένη Τρίτη, είναι μνημείο απ' αυτή την άποψη. Περιγράφει όλα τα... εθνικά προσόντα της Ολυμπιακής (μέχρι και το ότι «εν καιρώ πολέμου αποτελεί μοίρα της πολεμικής αεροπορίας και εντάσσεται υποχρεωτικά το υλικό και προσωπικό δυναμικό στην αμυντική θωράκιση της χώρας, στο σχεδιασμό της Πολιτείας για την εξυπηρέτηση του εθνικού συμφέροντος» (με τέτοιες μαλακίες νομίζουν ότι θα «δέσουν» τον κόσμο), αλλά για τους εργαζόμενους δεν λέει κουβέντα. Τους αφήνει έτσι έκθετους στη λασπολογία και το υβρεολόγιο από τα λυσσασμένα σκυλιά της παραπληροφόρησης, που φτιάχνουν καθημερινά κλίμα από τα ΜΜΕ. Στην ίδια ανακοίνωση γίνεται λόγος για διατήρηση του δημόσιου χαρακτήρα της Ολυμπιακής, λίγη ώρα πριν, όμως, στη συνάντηση της ΓΣΕΕ με τον Αλογοσκούφη και την υπολοιπη πολιτική ηγεσία του υπουργείου Οικονομίας, ο Πολυζωγόπουλος έδειξε απόλυτα ικανοποιημένος από τη δήλωση Αλογοσκούφη, ότι επιλέγεται η ιδιωτικοποίηση (δημιουργία νέου φορέα με πρωτοβουλία του Δημοσίου) αντί της εκκαθάρισης εν λειτουργία. Δεν έδειξαν κανένα ενδιαφέρον για την εξασφάλιση των εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζόμενων, όταν είναι γνωστό ότι στόχος της κυβέρνησης και όσον ορέγονται την Ολυμπιακή είναι να προσληφθούν όσοι προσληφθούν «από μηδενική βάση», δηλαδή χωρίς να λαμβάνεται υπόψη το μισθολογικό και εργασιακό καθεστώς που έχει διαμορφωθεί ύστερα από τόσες δεκαετίες συλλογικών συμβάσεων.

Αν οι εργαζόμενοι της Ολυμπιακής δεν βάλουν στο κέντρο της προσοχής τους τα δικά τους ταξικά συμφέροντα, αν αφήσουν τους γραφειοκράτες να «παίζουν» στο επιχειρηματικό επίπεδο και αυτοί παρακολουθούν, θα βρεθούν σύντομα μπροστά σε πολύ δυσάρεστες εκπλήξεις.

■ Οργιο επιδοτήσεων στους καπιταλιστές

Η πιο κρατικοδίαιτη τάξη

Το διάστημα 1998–2003 οι καπιταλιστές τσέπωσαν από τον κρατικό προϋπολογισμό, με τη μορφή επιδοτήσεων, 415 έως 500 δισ. δρχ. με σκοπό, υποτίθεται, να δημιουργήσουν στην ελληνική επικράτεια 24.311 νέες θέσεις εργασίας. Κανείς δεν ξέρει, όμως, πόσες θέσεις εργασίας τελικά δημιουργήθηκαν και εάν εξακολουθούν να υφίστανται. Επιδοτήθηκαν, δηλαδή, οι καπιταλιστές με 50.000 έως 60.000 ευρώ για κάθε νέα θέση εργασίας. Φυσικά, δεν είναι η μοναδική επιδότηση που εισπράττουν οι καπιταλιστές για κάθε καινούργια επένδυση που κάνουν στην Ελλάδα. Ενισχύονται με ποικίλα μέσα από τον κρατικό προϋπολογισμό, με μειωμένες ασφαλιστικές εισφορές στο όνομα της ανάπτυξης, με έκπτωση από τα κέρδη των ποσών που πηγαίνουν για την απόσβεση του λεγόμενου πάγιου κεφαλαίου, με χρηματοδότηση για την κατάρτιση των εργαζόμενων που δουλεύουν στις επιχειρήσεις τους, όταν θα αρχίσουν να λειτουργούν κ.λπ.

Οι καπιταλιστές ενισχύονται και για τις επενδύσεις τους στο εξωτερικό. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, μέχρι το 2002 που ψηφίστηκε ο νόμος για το ΕΣΟΑΒ (Ελληνικό Σχέδιο για την Οικονομική Ανασυγκρότηση των Βαλκανίων) δαπανούνταν 550 εκατ. δολάρια το χρόνο για τη διευκόλυνση της δράσης του ελληνικού κεφαλαίου στο εξωτερικό. Με το ΕΣΟΑΒ θα δαπανηθούν, την περίοδο 2002–2006, άλλα 550 εκατ. ευρώ (110 εκατ. το χρόνο) από το κρατικό προϋπολογισμό, με

πρόσχημα την ανάπτυξη Αλβανίας, Βουλγαρίας, Γιουγκοσλαβίας, Ρουμανίας, Μακεδονίας και Βοσνίας–Ερζεγοβίνης. Ουσιαστικά, όλα αυτά τα κονδύλια θα δαπανούνται κάθε χρόνο με σκοπό να ενισχυθεί στις χώρες αυτές (και σε άλλες) η διείσδυση του ελληνικού κεφαλαίου. Και στην περίπτωση αυτή δεν είναι η μοναδική ενίσχυση που δίνεται στο κεφάλαιο μέσω του κρατικού προϋπολογισμού. Και εδώ υπάρχουν και άλλες εισχύσεις με την μορφή κινήτρων, μερικές με τη μορφή φορολογικών διευκολύνσεων.

Με τον νόμο 2601/1998, για τα λεγόμενα αναπτυξιακά κίνητρα, οι καπιταλιστές ενισχύονταν, όπως αναφέραμε, με 50.000 έως 60.000 ευρώ για κάθε μία νέα θέση εργασίας που θα δημιουργούσαν υποτίθεται με το αναπτυξιακό πρόγραμμα που κατέθεταν στο υπουργείο Οικονομίας και Οικονομικών. Μέσω του συνδικάτου τους, του ΣΕΒ, πίεζαν τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, αλλά και της ΝΔ, να καταργηθεί η διάταξη του 2601/1998 που συσχέτιζε το ύψος της κρατικής επιχορήγησης με τις δημιουργούμενες νέες θέσεις εργασίας. Οι πιέσεις αυτές έπιασαν τόπο. Στον καινούργιο νόμο 3299/2004, για τα κίνητρα στο μεγάλο κεφάλαιο, καταργήθηκε η διάταξη που συσχέτιζε τις επιδοτήσεις με τις θέσεις εργασίας. Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Το 2005 οι καπιταλιστές θα πάρουν για κάθε νέα θέση που θα δημιουργήσουν με βάση το εγκεκριμένο επενδυτικό τους σχέδιο

84.000 ευρώ! Κατά τη διάρκεια της συζήτησης και ψήφισης του νόμου 3299/2004 το ΠΑΣΟΚ καταψήφισε. Αυτό δεν εμπόδισε το βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Βερελή να θέσει θέμα αύξησης της επιδότησης που παίρνουν οι καπιταλιστές για τις νέες θέσεις που δημιουργούν, από 50–60.000 σε 80–90.000 ευρώ. Ο Βερελής, δηλαδή, πρότεινε αύξηση στα επίπεδα που υιοθέτησε η κυβέρνηση της ΝΔ.

Από τις αρχές της δεκαετίας του '90, που κατέρευσαν οι βαλκανικές χώρες του παλινορθωμένου καπιταλισμού, το ελληνικό κεφάλαιο και οι κυβερνήσεις του άρχισαν να τις βλέπουν σαν ελληνική ενδοχώρα. Η κυβέρνηση του Κ. Μητσοτάκη, με νόμο που ψήφισε, προέβλεπε την ενίσχυση του κεφαλαίου από τον κρατικό προϋπολογισμό για επενδύσεις που θα έκανε στην Αλβανία. Για να διασκεδάσει τις άσχημες εντυπώσεις που δημιουργούνταν στον ελληνικό λαό, έπειδή οι ελληνικές επιχειρήσεις χρηματοδοτούνταν για επενδύσεις εκτός Ελλάδας, πρόβαλε το επιχείρημα ότι το κάνει για να ανακόψει το ρεύμα της λαθρομετανάστευσης από την Αλβανία συγκρατώντας τους Αλβανούς εργάτες στη χώρα τους. Φυσικά κάτι τέτοιο δεν συνέβη. Και πώς να συμβεί όταν οι επενδύσεις ήταν πολύ περιορισμένες και το κυριότερο οι αμοιβές των Αλβανών εργατών στην Αλβανία ήταν 8–9 φορές μικρότερες απ' αυτές που έπαιρναν στην Ελλάδα.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, με το νόμο 2601/1998, επέτρεψε

την κρατική χρηματοδότηση του ελληνικού κεφαλαίου για επενδύσεις στις βαλκανικές χώρες (και όχι μόνο). Για να ρίξει στάχτη στα μάτια των εργαζόμενων, ιδιαίτερα αυτών που ζουν στη Βόρεια Ελλάδα και υποφέρουν από τις μαζικές απολύσεις, το κλείσιμο καπιταλιστικών επιχειρήσεων που μεταφέρουν τη δραστηριότητά τους στις βαλκανικές χώρες και την ανεργία, έβαλε κάποιες προϋποθέσεις για την κρατική χρηματοδότηση των επιχειρηματιών που θα θελήσουν να επενδύσουν στα Βαλκάνια. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι ελαστικές, ενώ δεν ελέγχεται η εφαρμογή τους από τις αρμόδιες υπηρεσίες. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να κλείνουν μαζικά επιχειρήσεις, ιδιαίτερα στη Βόρεια Ελλάδα και να μεταφέρουν τη δραστηριότητά τους στις βαλκανικές χώρες. Όλες οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ από το 1998 αρνούνται να δώσουν στοιχεία για τις εταιρίες που χρηματοδοτήθηκαν από τον κρατικό προϋπολογισμό και για το ύψος της χρηματοδότησης, πέραν αυτής που προβλέπεται από το ΕΣΟΑΒ. Αρνούνται ακόμα να δώσουν στοιχεία για τις επιχειρήσεις που ενώ χρηματοδοτήθηκαν παλαιότερα για επενδύσεις στην Ελλάδα έκλεισαν και μετά πήγαν στα Βαλκάνια. Στοιχεία δηλαδή για το κατά πόσο ήταν νόμιμο το κλείσιμο και η νέα χρηματοδότηση στις βαλκανικές χώρες των ιδίων επιχειρήσεων ή θυγατρικών τους εταιριών.

Τόσο με τον νόμο 2601/1998 όσο και με τον νόμο 3299/2004

επιτρέπεται η χρηματοδότηση σε κτηνοτροφικές μονάδες εσταβλισμένου ή ημισταβλισμένου τύπου, σε θερμοκήπια, σε υδατοκαλλιέργειες και σε μεταποιητικές μονάδες (π.χ. κλωστοϋφαντουργικές επιχειρήσεις κ.λπ.).

Είναι μεγάλη πρόκληση για τους αγρότες η πολιτική της κρατικής χρηματοδότησης ελληνικών καπιταλιστών που επενδύουν στον αγροτικό τομέα για να παράγουν αγροτικά προϊόντα πολύ φτηνότερα στις βαλκανικές χώρες. Ευνόητο είναι ότι τα εισάγουν στην Ελλάδα αφορολόγητα και χτυπούν τις τιμές των ομοειδών αγροτικών προϊόντων, πλήττοντας έτσι το εισόδημα των αγροτών. Εννοείται ότι οι καταναλωτές δεν έχουν κανένα όφελος, όπως δεν έχουν κανένα όφελος από την εισαγωγή αγροτικών προϊόντων από τρίτες χώρες. Οφελος θα έχουν μόνο οι καπιταλιστές που τα παράγουν και οι καπιταλιστές που εμπορεύονται και μεταποιούν αυτά τα προϊόντα. Επανελημμένα έχουμε αποδείξει, ότι η ΕΕ και η κυβέρνηση της ΝΔ επιδιώκουν τη δραστική μείωση της αγροτικής παραγωγής στην Ελλάδα και στις άλλες χώρες της ΕΕ. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, συνιστά μεγάλη πρόκληση για τους αγρότες η πολιτική της κρατικής χρηματοδότησης, που οδηγεί στην αύξηση του όγκου παραγωγής των αγροτικών προϊόντων.

Είναι μεγάλη πρόκληση και για τους εργάτες η πολιτική της κρατικής χρηματοδότησης για να παράγονται στις βαλκανι-

κές χώρες κλωστοϋφαντουργικά (και όχι μόνο) προϊόντα και να εισάγονται φτηνότερα στην Ελλάδα. Είναι ακόμα μεγάλη πρόκληση για τους εργάτες να χρηματοδοτείται για δεύτερη φορά καπιταλιστές που έκλεισαν τις επιχειρήσεις στην Ελλάδα και σπεύδουν να επενδύσουν στις βαλκανικές χώρες εκμεταλλευόμενοι το πάμφθινο εργατικό δυναμικό και τ' άλλα κίνητρα που τους παρέχουν οι κυβερνήσεις αυτών των χωρών.

Στηριζόμενοι μόνο στα στοιχεία που παραθέσαμε για τα κίνητρα που απολαμβάνει το μεγάλο ελληνικό κεφάλαιο, νομιμοποιούμαστε να ισχυριστούμε ότι η αστική τάξη είναι η πιο κρατικοδίαιτη τάξη στην Ελλάδα και ότι χάρη σ' αυτά βγάζει υπερκέρδη. Οι επιδοτήσεις που παίρνουν οι φτωχοί αγρότες είναι ψίχουλα και μπορούμε να τις παραλληλίσουμε με τις σταγόνες που πέφτουν στον ορό που βάζουν οι γιατροί στους ασθενείς. Ο Κ. Καραμανλής με την πρόσφατη δήλωσή του, ότι οι αγρότες πρέπει να μάθουν να ζουν και χωρίς επιδοτήσεις, ενώ την ίδια στιγμή χρηματοδοτεί πλουσιοπάροχα τους καπιταλιστές, επιτιβεβαιώνει για μια φορά ακόμη τη θέση μας ότι είναι με τους καπιταλιστές και ότι επιδιώκει κι αυτός τη διάλυση της φτωχής αγροτιάς και τη συγκέντρωση της παραγωγής και του κεφαλαίου στα χέρια της πλούσιας αγροτιάς.

Γεράσιμος Λιόντος

Μαζική εισαγωγή ελαιολάδου προς όφελος των καπιταλιστών

Ηπερσινή σοδειά ελαιολάδου στις ελαιοπαραγωγικές χώρες της ΕΕ ήταν μειωμένη, λόγω των καιρικών συνθηκών. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να τσιμπήσουν λίγο οι εμπορικές τιμές που έδωσε τον περασμένο χειμώνα και την άνοιξη ο ΣΕΒΙΤΕΛ (Σύνδεσμος Ελληνικών Βιομηχανιών Τυποποίησης Ελαιολάδου). Συγκεκριμένα, αγόρασε τη μεγαλύτερη ποσότητα του εξαιρετικά παρθένου ελαιολάδου με 2,6 ευρώ/κιλό και προς το τέλος με 3,2 ευρώ/κιλό. Στον κανονισμό 865/2004, που ψηφίστηκε και από την κυβέρνηση της ΝΔ, προβλέπεται ότι εάν οι τιμές για το εξαιρετικά παρθένο ελαιόλαδο και το παρθένο ελαιόλαδο ξεπεράσουν τα 2,846

και 2,736 ευρώ/κιλό, μπορεί να εισαχθεί ελαιόλαδο από τρίτες χώρες.

Αυτή τη διάταξη την εκμεταλλεύτηκαν ο ΣΕΒΙΤΕΛ και οι άλλοι σύνδεσμοι και έβαλαν θέμα στην αρμόδια διαχειριστική αρχή να πάρει απόφαση για εισαγωγή λαδιού από τρίτες χώρες. Πράγματι, η επιτροπή συνεδρίασε και αποφάσισε, ότι «από την στιγμή που οι τιμές παραμένουν στα σημερινά επίπεδα θα κάνει χρήση της διάταξης του κανονισμού που προβλέπει την εισαγωγή λαδιού από τρίτες χώρες χωρίς δασμούς». Η εποχή που επιλέχτηκε για την εισαγωγή αδασολόγητου λαδιού από τρίτες χώρες δεν είναι τυχαία.

Αυτή την περίοδο θα αρχίσει η νέα συγκομιδή και επιδιώκεται η πτώση των εμπορικών τιμών. Ο ΣΕΒΙΤΕΛ εκμεταλλεύτηκε όλο αυτό το διάστημα τη συγκυριακή άνοδο των εμπορικών τιμών και ανέβασε τις τιμές του τυποποιημένου λαδιού. Δεν χωρά αμφιβολία, ότι την αναμενόμενη πτώση των τιμών θα την εκμεταλλευτεί ο ΣΕΒΙΤΕΛ και θα αυξήσει τα κέρδη του σε βάρος των καταναλωτών.

Απ' αυτό το γεγονός μας δίνεται η ευκαιρία να επαναλάβουμε μερικές αλήθειες. Χρόνια τώρα αποδεικνύουμε, ότι οι επιδοτήσεις που εισπράττουν οι παραγωγοί από τον κοινοτικό προϋπολογισμό είναι πολύ μικρές και χρησιμοποιούνται από το

εμπορικό και βιομηχανικό κεφάλαιο για να παίρνουν σε πολύ χαμηλές τιμές τα αγροτικά προϊόντα. Δηλαδή, στην ουσία αποδέκτες των κοινοτικών επιδοτήσεων είναι το εμπορικό και βιομηχανικό κεφάλαιο. Οι κοιμισάριοι έβαλαν στον κανονισμό 865/2004 χαμηλά την ανώτερη εμπορική τιμή για να δικαιολογούν την εισαγωγή ελαιολάδου, κακής ποιότητας, προς όφελος του εμποροβιομηχανικού κεφαλαίου. Επιβεβαιώνεται για μια φορά ακόμη η μαρξιστική θέση, ότι στον καπιταλισμό οι τιμές των αγροτικών προϊόντων είναι πολύ κάτω από την αξία τους γιατί χρησιμοποιούνται ως πρώτη ύλη για τα βιομηχανικά προϊόντα.

Τί προβλέπει ο κανονισμός 865/2004 στην περίπτωση που οι τιμές κατακυλούν; Προβλέπει ιδιωτική αποθεματοποίηση (δηλαδή συγκέντρωση από το ιδιωτικό κεφάλαιο) σε τιμές 1,77 και 1,71 ευρώ ανά κιλό, που είναι τιμές εξευτελιστικές, που μαζί με την κοινοτική επιδότηση δεν μπορούν να καλύψουν το κόστος παραγωγής των φτωχών ελαιοπαραγωγών.

Θα το ξαναπούμε για μια φορά ακόμη, όσο κουραστικοί κι αν γινόμαστε με τη συνεχή επανάληψή του. Η φτωχή αγροτιά δεν έχει καμιά διέξοδο στα πλαίσια του καπιταλισμού και της ΕΕ.

■ Ξετσιπωτοι (1)

ΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ με τον Αλογοσκούφη η ΓΣΕΕ, όπως μας ενημέρωσε με δελτίο Τύπου, έθεσε «το αίτημα χορήγησης επιδόματος θέρμανσης 300 ευρώ, σε χαμηλόμισθους, χαμηλοσυνταξιούχους, ανέργους, αγρότες, που έχουν ετήσιο εισόδημα έως τα 11.000 ευρώ».

Είναι τόσο ξετσιπωτοι που θέτουν ως αίτημα αυτό που η ίδια η κυβέρνηση άφησε να εννοηθεί ότι θα δώσει και ύστερα υπαναχώρησε. Αυτοί, που υποτίθεται ότι είναι αντίθετοι στο ΕΚΑΣ και ζητούν την επαναφορά της κατώτερης σύνταξης του ΙΚΑ στα 20 μεροκάματα ανειδίκευτου εργάτη, θέτουν ως κριτήριο για τη χορήγηση αυτού του επιδόματος το όριο του ΕΚΑΣ (11.000 ευρώ οικογενειακό εισόδημα). Δυο συνταξιούχοι που παίρνουν την κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ δεν πρέπει να πάρουν επίδομα θέρμανσης, σύμφωνα με την πρόταση της ΓΣΕΕ. Μια εργατική οικογένεια που ζει με εισόδημα 786 ευρώ το μήνα δεν πρέπει να πάρει επίδομα θέρμανσης, σύμφωνα με την πρόταση της ΓΣΕΕ.

Τόση είναι η ξετσιπωσιά και η ξεφτίλα τους.

■ Ξετσιπωτοι (2)

Την ώρα που επιχειρήσεις κλείνουν η μια μετά την άλλη πετώντας στο δρόμο εργατικές οικογένειες, τί βρήκε να ζητήσει η ΓΣΕΕ από την κυβέρνηση; Όπως δήλωσε ο Πολυζωγόπουλος μετά τη συνάντηση με τον Αλογοσκούφη, η ΓΣΕΕ ζήτησε να δημοσιοποιούνται οι επιδοτήσεις και χρηματοδοτήσεις των επιχειρήσεων που κλείνουν ή απειλούν με μετανάστευση, γιατί έχουν και οι επιχειρήσεις κοινωνική ευθύνη!

Τώρα, τους έκανε τα μούτρα κρέας. Και τί θα γίνει αν δημοσιοποιούνται λίστες επιδοτήσεων; Το πολύ να ασκήσει αντιπολιτευτική δημαγωγία το ΠΑΣΟΚ. Θα κερδίσει τίποτα ο εργαζόμενος; Θα κερδίσει τίποτα ο κρατικός προϋπολογισμός; Οχι βέβαια.

Θα περίμενε κανείς από μια ρεφορμιστική συνδικαλιστική γραφειοκρατία, τουλάχιστον στα λόγια, να ζητήσει να μην επιδοτούνται επιχειρήσεις για επενδύσεις εκτός Ελλάδας και να απαιτεί το κράτος την επιστροφή των επιδοτήσεων από επιχειρήσεις που κλείνουν ή μεταναστεύουν, διερευνώντας ακόμα και τη διάπραξη ποινικών αδικημάτων. Να τα πουν τουλάχιστον, έτσι για να τα πουν. Αυτοί, όμως, έχουν χάσει κάθε τσίπα και δεν θέλουν να τροφοδοτήσουν ούτε καν τη φιλολογία για επιστροφή των επιδοτήσεων από τους καταπιναλιστές.

■ Πουλημένοι

«Στις 7 Οκτωβρίου θα συνεδριάσει το Γενικό Συμβούλιο της ΓΣΕΕ για να προσδιορίσει το αγωνιστικό πρόγραμμα δράσης και διεκδικήσεων για όλα τα παραπάνω προβλήματα, με έμφαση στην καταγγελία της ΕΓΣΣΕ, τις εξελίξεις στα εργασιακά με προοπτική την πραγματοποίηση μεγάλου **συλλαλητηρίου στην Αθήνα** ενόψει της κατάθεσης του προϋπολογισμού ο οποίος όπως έχει προδιαγραφεί θα προβλέπει λιτότητα και περικοπή των κοινωνικών παροχών για τις δυνάμεις της εργασίας».

Ετσι τελειώνει το Δελτίο Τύπου της ΓΣΕΕ, μετά τη συνάντηση με τον Αλογοσκούφη (19.9.2005). Ο κόσμος βράζει, εργοστάσια κλείνουν, εργάτες και εργάτριες πετιούνται στο δρόμο, η κυβέρνηση ετοιμάζεται να ανατρέψει τις εργασιακές σχέσεις στις ΔΕΚΟ, η Ολυμπιακή πάει για εκποίηση και κατάργηση όλων των κατακτημένων δικαιωμάτων των εργαζόμενων, η ακριβεία εξαφανίζεται τα εργατικά εισοδήματα, η ανεργία θερίζει και αυτοί θα ξανασυναντηθούν... αγωνιστικά (αυτό δεν περιλαμβάνει τις κοσμικές εκδηλώσεις και τις κρατικές και καταπιναλιστικές φιάτσες, όπου καμαρώνουν σαν γύφους σκεπάρνια για το θεσμικό τους ρόλο) το Δεκέμβρη που θα καταταθεί ο προϋπολογισμός!

Θυμίζουμε ότι τον Απρίλη, λίγο πριν το Πάσχα, όταν η κυβέρνηση αύξησε το ΦΠΑ κατά 1%, δίνοντας το έναυσμα για ένα νέο γύρο νόμιμων ανατιμήσεων και κερδοσκοπίας στη ζούλα, ο Πολυζωγόπουλος και η κλίκα του κοκορεύονταν μπροστά στις κάμερες, ότι θα καταγγείλουν την ΕΓΣΣΕ και θα ζητήσουν χορήγηση άμεσα διορθωτικού ποσού. Εστειλαν μάλιστα και σχετική επιστολή στις εργοδοτικές οργανώσεις, για να 'χουν να γράφουν τα παπαγαλάκια τους σε κάποιες φυλλάδες. Αυτή την επιστολή την έφαγε η μαρμάγκα. Ποτέ δεν επανήλθαν και ποτέ, βέβαια, δεν κατήγγειλαν την ΕΓΣΣΕ.

■ Επίσκεψη Αλογοσκούφη στη ΓΣΕΕ

Κοινωνική νομιμοποίηση (και όχι μόνο) της κυβέρνησης

Η αλεπού μπορεί να μην έχει δουλειά στο παζάρι, ο Αλογοσκούφης όμως είχε δουλειά (και μπόλικη μάλιστα) στα γραφεία της ΓΣΕΕ. Λίγες μέρες μετά την εμφάνιση του Καραμανλή στη ΔΕΘ και ενώ η κυβέρνηση έχει εξαγγείλει νέες επιθέσεις ενάντια στα λαϊκά εισοδήματα και τις εργασιακές σχέσεις, μια μέρα πριν τη δημοσιοποίηση της εφιαλτικής έκθεσης του ΔΝΤ και την ώρα που η κυβέρνηση εξευτελίζει την Ολυμπιακή για να την ξεπουλήσει, ο επικεφαλής του οικονομικού επιτελείου της κυβέρνησης πήρε μαζί του και τους τρεις υφυπουργούς και διάβηκε το κατώφλι του νεοκλασικού της Πατησίων 69, όπου τον υποδέχτηκε σύσσωμη η ηγεσία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (πλην ΠΑΜΕ), φορώντας το πιο πλατύ της χαμόγελο. Βλέπετε, οι γραφειοκράτες τιμούν το θεσμικό ρόλο που τους έχει αναγνωρίσει το αστικό κράτος και δεν διανοούνται να κλείσουν την πόρτα σ'

έναν υπουργό - δήμιο των εργατικών δικαιωμάτων.

Επίσκεψη εθιμοτυπίας και δημοσίων σχέσεων; Σίγουρα ναι. Αλλά και επίσκεψη ουσίας. Ο Αλογοσκούφης, σε συνεννόηση με τη ΔΑΚΕ, έκανε μια κίνηση με εντυπωσιακό αντίκτυπο. Πήγε στη ΓΣΕΕ για να δείξει ότι η κυβέρνηση σέβεται τα συνδικάτα και συζητά μαζί τους, πράγμα που ισχύει και για τα συνδικάτα. Για να δείξει ότι δεν είναι υπουργός μιας ταξικής κυβέρνησης, μιας κυβέρνησης του ΣΕΒ και των τραπεζιτών, αλλά μιας κυβέρνησης που συζητά με όλες τις «κοινωνικές ομάδες», ακούει τα αιτήματα και τις εισηγήσεις τους και αποφασίζει με γνώμονα το γενικό καλό. Είναι μια, κατά κάποιο τρόπο, κυβέρνηση-διαιτητής. Η σύγχρονη δεξιά δεν θέλει να επαναλάβει τα λάθη του αλαζόνα Μητσοτάκη. Θέλει να δείχνει ότι είναι μια κυβέρνηση του «μεσαίου χώρου».

Η συνδικαλιστική γραφειο-

κρατία δεν είχε κανένα πρόβλημα να βοηθήσει την κυβέρνηση να κάνει το επικοινωνιακό της παιχνίδι. Υποτίθεται, όμως, ότι υπέβαλε στην κυβέρνηση αιτήματα. Τότε γιατί χαμογελούσαν και τ' αυτιά του Αλογοσκούφη, όταν βγήκε από τη σύσκεψη; Γιατί πέρα από την αδιαμφισβήτητη επικοινωνιακή επιτυχία, πέτυχε να φύγει από τη ΓΣΕΕ και με δυο σημαντικές δεσμεύσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας: ότι θα συμμετάσχει στον κοινωνικό διάλογο για το Ασφαλιστικό και το Φορολογικό. Ειδικά η δεσμεύση για το Ασφαλιστικό έχει ιδιαίτερη σημασία για την κυβέρνηση, μετά την αποτυχημένη προσπάθεια να ξεκινήσει το διάλογο μέσω της ΟΚΕ (Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή), χωρίς προηγουμένως να έχει συνεννοηθεί με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, η οποία απέσχε. Εκείνο το επεισόδιο αποτελεί πλέον μια δυσάρεστη ανάμνηση και καμιά πλευρά δεν θέλει να δώ-

σει συνέχεια.

«Πρέπει να κινηθούμε από τώρα», είπε ο Πολυζωγόπουλος αναφερόμενος στο Ασφαλιστικό. Ναι, αυτός ο ίδιος που ποζάριζε δίπλα στο Ρέππα και τον Χριστοδουλάκη και διαβεβαίωνε τους εργαζόμενους ότι το Ασφαλιστικό λύθηκε για τα επόμενα 30 χρόνια. Τώρα, συμφωνεί να ξαναμπεί το Ασφαλιστικό στην κλίνη του Προκρούστη. Γιατί, βέβαια, ο «κοινωνικός διάλογος» δεν θα έχει ως αντικείμενο την κατάργηση των αντιασφαλιστικών νόμων, την αύξηση των συντάξεων, την επαναφορά της κατώτερης σύνταξης στα 20 βασικά ημερομίσθια, τη γενική μείωση των ορίων ηλικίας για συνταξιοδότηση, την επιστροφή των κλεμμένων στα Ταμεία, όλα αυτά που αφορούν τα συμφέροντα εργαζόμενων και συνταξιούχων. Θα έχει ως αντικείμενο παραπέρα πετσόκομμα ασφαλιστικών δικαιωμάτων, κατάργηση των ΒΑΕ κ.λπ. κ.λπ.

■ Κυπριακό

Την ουρά στα σκέλια

Θυμάστε τί ακούγαμε στα μέσα Αυγούστου για τις εξελίξεις στις σχέσεις Τουρκίας-ΕΕ, σε σχέση με το Κυπριακό; Εχει σημασία να τα θυμόμαστε, για να τα συγκρίνουμε με τα όσα συμφωνήθηκαν τώρα, ύστερα από ένα διπλωματικό μαραθώνιο ανάμεσα στη Βρετανική προεδρία και τους μόνιμους αντιπροσώπους των κρατών μελών της ΕΕ. Τον Αύγουστο, λοιπόν, η ελληνοκυπριακή πλευρά πανηγύριζε για τις δηλώσεις Ντε Βιλπέν, ζητούσε αυθορραία και παραχρήμα αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας από την Τουρκία και προεξοφλούσε ότι, αν αυτό δεν γίνει, δεν θα διστάσει να βάλει ακόμα και βέτο, ώστε στις 3 Οκτώβρη να μην ξεκινήσουν καν οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις της Τουρκίας.

Και πού βρίσκονται τώρα; Εδώ και ένα δεκαήμερο παζαρεύουν λέξη προς λέξη μια άνευρη και πρακτικά ανίσχυρη δήλωση, εισπράττοντας στο τέλος μερικές λέξεις, με αντάλλαγμα να αφήσουν ήσυχους τους «μεγάλους» της Ευρώπης να κάνουν το δικό τους παιχνίδι με την Τουρκία, χωρίς να τους μπερδεύουν κάθε τρεις και λίγο με το Κυπριακό. Ο Παπαδόπουλος πήγε να πάρει και μερικές ακόμα λεξούλες (κά-

ποιες φραστικές βελτιώσεις), όμως στην τελική φάση ο αντιπρόσωπος της Κύπρου βρέθηκε απομονωμένος ακόμα και από τον αντιπρόσωπο της Ελλάδας, οπότε διατάχθηκε να βάλει την ουρά στα σκέλια και να υπογράψει.

Μαζί με την αντιδήλωση υπάρχει και ένα παράρτημα. Μια παράγραφος σ' αυτό αναφέρει ότι τα κράτη μέλη δεσμεύονται να μην ξανανοιξουν στη διάρκεια των ενταξιακών διαπραγματεύσεων τα θέματα που καλύπτονται με τη συγκεκριμένη αντιδήλωση. Με μαστορικό τρόπο η πολυπειρη βρετανική διπλωματία έκλεισε στη γωνιά την ελληνοκυπριακή πλευρά, της έδωσε δυο τρεις φραστικές βελτιώσεις στο αρχικό προκλητικό κείμενο της αντιδήλωσης και σε αντάλλαγμα της πήρε τη δεσμεύση ότι... δεν θα τους ξαναζαλίσει με τα δικά της. Με άλλα λόγια, το Κυπριακό δεν επιτρέπεται να υπεισέλθει ως παράγοντας στις διαπραγματεύσεις της ΕΕ με την Τουρκία. Φυσικά, οι «μεγάλοι» μπορούν ανά πάσα στιγμή να το επικαλεστούν, όπως έκανε η Γαλλία για να «σπρώξει» το παζάρι της με τη Βρετανία, όμως ο Παπαδόπουλος θα τρώει στη μούρη το παράρτημα κάθε φορά που θα

θέλει να χρησιμοποιήσει την ΕΕ για να προωθήσει τις θέσεις του στο Κυπριακό.

Πριν δούμε τι ακριβώς αλλαγές έγιναν στην αντιδήλωση, πρέπει να σημειώσουμε ότι η αντιδήλωση είναι ένα επίσης νομικά άκυρο κείμενο, όπως είναι και η δήλωση που έκανε η Τουρκία, περί μη αναγνώρισης της Κυπριακής Δημοκρατίας. Ένα κείμενο που δεν ενοχλεί καθόλου την Τουρκία, αφού δεν αναστέλλει την έναρξη των ενταξιακών διαδικασιών, ούτε απαιτεί απ' αυτή να πάρει πίσω τη δήλωσή της. Η ΕΕ απλά καταγράφει την διαφορετική της άποψη.

Τί άλλαξε από το αρχικό βρετανικό κείμενο;

Δεν συνδέει την εφαρμογή του πρωτοκόλλου (δηλαδή την αναγνώριση της Κύπρου) με την ένταξη της Τουρκίας, όπως προέβλεπε το αρχικό βρετανικό σχέδιο, αλλά ούτε με την έναρξη των διαπραγματεύσεων, όπως ζητούσε η Κύπρος. Αναφέρει: «*Η μη πλήρης εφαρμογή των υποχρεώσεων (σ.σ. της Τουρκίας) θα επηρεάσει τη συνολική πρόοδο των διαπραγματεύσεων*». Όταν μιλάμε για διαπραγματεύσεις που κανείς δεν ξέρει πόσο θα διαρκέσουν (για δεκαπενταετία τουλάχιστον γίνεται λόγος) και δεν κα-

θορίζεται επακριβώς πώς ακριβώς θα τις επηρεάσει η πλήρης εφαρμογή του πρωτοκόλλου από την Τουρκία, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας για την τουρκική πλευρά. Όπως επίσης δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας από την αναφορά ότι «*η ΕΕ θα παρακολουθήσει (σ.σ. την εφαρμογή του πρωτοκόλλου) βήμα προς βήμα και θα αξιολογήσει την πλήρη εφαρμογή το 2006*». Δηλαδή, τί θα γίνει, θα βγει κάποια έκθεση αρνητική για την Τουρκία και θα επηρεαστούν οι διαπραγματεύσεις; Αν έχουν λόγο (δικό τους) οι «μεγάλοι» ναι. Αν όχι, θα βγει κάποια έκθεση που θα έχει όση πρακτική αξία έχουν οι διάφορες εκθέσεις του ΟΗΕ.

Από την αντιδήλωση δεν διαγράφηκε η παράγραφος που συσχέτιζε το όλο ζήτημα με την πρωτοβουλία του ΓΓ του ΟΗΕ για επίλυση του Κυπριακού. Απλά, προστέθηκε μια αναφορά και στα «σχετικά ψηφίσματα του ΟΗΕ». Μια αναφορά άνευ πρακτικής σημασίας, αφού τα παλιά ψηφίσματα του ΟΗΕ έχουν προ πολλού πεταχτεί στο καλάθι των αχρήστων. Ετσι και ο Κόφι Ανάν ξεκίνησε μια νέα πρωτοβουλία, ο Παπαδόπουλος θα βρεθεί και πάλι με την πλάτη στον τοίχο. Και αυτή τη φορά με χειρότερους όρους, γιατί θα είναι η δεύτερη.

■ Για την απαγόρευση της ναζιστικής προπαγάνδας

Αφηρημένος δημοκρατισμός και ταξική πάλη

Όσο καιρό διαρκούσε ο «πόλεμος» για τη ματαίωση του «ευρωπαϊκού φεστιβάλ μίσους» ορισμένοι δημοκράτες και αριστεροί (κατά δήλωσή τους πάντα) ξεσπάθωσαν, όχι κατά των φασιστών, όπως θα ανέμενε κανείς, αλλά κατά των αντιφασιστών. Επικαλούμενοι την ελευθερία διάδοσης των ιδεών και την ελευθερία της συνάθροισης, χαρακτήρισαν την αντιπαράθεση στη νεοναζιστική πρόκληση ως... φασισμό.

Το κακό είναι πως σ' αυτές τις επιθέσεις «τσιμπήσαν» ορισμένοι από το αντιφασιστικό μέτωπο, οι οποίοι έσπευσαν να συμφωνήσουν πως δεν πρέπει να ζητείται η απαγόρευση διάδοσης όλων των ιδεών, ακόμα και των ναζιστικών, όμως εν προκειμένω η νεοναζιστική συμμορία που οργάνωνε το «φεστιβάλ» οργανώνει δολοφονικές επιθέσεις ενάντια σε μετανάστες, ομοφυλόφιλους, πολιτικές ομάδες, νεολαίους.

Διαφωνούμε κάθετα με αυτή την προσέγγιση. Όχι μόνο γιατί δεν μπορείς να ξεχωρίσεις τις ιδέες από τις πράξεις των διάφορων πολιτικών ρευμάτων (είναι δυνατόν

να νοηθεί νεοναζισμός χωρίς συμμορική δράση;), αλλά γιατί δεν μπορούμε να ενστερνιστούμε τις ιδέες ενός αφηρημένου δημοκρατισμού. Ακόμα και όταν οι οπαδοί του μας φέρνουν το επιχείρημα, ότι αύριο μπορεί κάποιος να ζητήσουν, με ανάλογα επιχειρήματα, την απαγόρευση της διάδοσης των κομμουνιστικών ιδεών.

Αυτή η αφηρημένη εξίσωση «των ιδεών» και η διεκδίκηση της ελευθερίας για όλες, πηδάει πάνω από μια πραγματικότητα που ονομάζεται ταξική πάλη και που κάνουν πως δεν τη βλέπουν οι δημοκράτες μας. Οι κομμουνιστές την ελευθερία τους μέσα στο αστικό καθεστώς, αλλού κωλοβή, αλλού κάπως καλύτερη, την κατέκτησαν με την ταξική πάλη. Εχυσαν ποτάμια αίμα γι' αυτή. Πλήρωσαν με διώξεις, απαγορεύσεις, φυλακίσεις, βασανιστήρια, εξορίες, εκτελέσεις. Δεν τους τη χάρισε κανείς. Υποχρεώθηκε η αστική εξουσία να τους τη δώσει και είναι έτοιμη να τους την αφαιρέσει, μόλις αισθανθεί ότι κινδυνεύει (μια ιστορία είναι, ένας ισολογισμός κερδών και απωλειών για το αστικό σύστημα).

Οι κομμουνιστές ποτέ δεν έκρυψαν ότι είναι οπαδοί της ταξικής πάλης. Ηθικό είναι ό,τι εξυπηρετεί την ταξική πάλη του προλεταριάτου, έγραφε ο Λένιν. Ο πραγματικός ουμανισμός προϋποθέτει το μίσος για τους εχθρούς της ανθρωπότητας, έγραφε ο Μαρξ. Είναι ο ναζισμός εχθρός της ανθρωπότητας ή όχι; Μήπως πρέπει να το συζητήσουμε κι αυτό; Δεν μας απασχολεί αν οι νεοναζί διαδίδουν μόνο τις μαύρες ιδέες τους ή αν επιδίδονται και σε πράξεις βίας. Δεν είμαστε χωροφύλακες της δημοκρατίας, ούτε δικαστές για να κρίνουμε επί αδικημάτων και να επιβάλλουμε ποινές σύμφωνα με το νόμο. Είμαστε οπαδοί της ταξικής πάλης και θα στραφούμε ενάντια στους φορείς των «μαύρων» πολιτικών ρευμάτων. Θα προσπαθήσουμε να πείσουμε το λαό και τη νεολαία (όχι το αστικό κράτος, βέβαια), ότι πρέπει να τους τσακίσουμε, να τους κάνουμε να μη ξανασηκώσουν κεφάλι.

Γιατί; **Γιατί αυτό είναι ταξικά δίκαιο και σωστό.** Τόσο απλά είναι τα πράγματα. Χωρίς ιδεολογικές αλχημείες.

■ Σκάνδαλο Οικοπάρκων

Θα πάει μακριά η βαλίτσα της ρεμούλας;

Η Κεντρική Επιτροπή Ελέγχου του προγράμματος της μακροχρόνιας παύσης εκμετάλλευσης γεωργικών γαιών (προγράμματος που στηματίστηκε από τον τραγικό θάνατο του Δ. Παπαϊωάννου στις 26 Νοέμβρη του 2001 και πολιτογραφηθήκε ως σκάνδαλο των οικοπάρκων), με ιθύνοντα νου τον πρόεδρό της Β. Κοντόλαιμο, έβγαλε οκτώ ακόμη κατάπλυστα πορίσματα (4 στις 27 Μάη και 4 στις 21 Ιούνη του 2005), με τα οποία προτείνει στην πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας την ένταξη και άλλων 37.608 στρεμμάτων δάσους και δασικών εκτάσεων. Ο αρμόδιος υφυπουργός Α. Κοντός υιοθέτησε μεν αυτά τα πορίσματα, τα οποία έστειλε στις 27 Ιούλη στις Διευθύνσεις Αγροτικής Ανάπτυξης των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων Μαγνησίας, Τρικάλων και Χαλκιδικής, αλλά δεν τόλμησε να χρεωθεί ο ίδιος την καραμπινάτη παρανομία και άφησε τους προϊστάμενους των ΔΑΑ να βγάλουν αυτοί τα κάστανα από την φωτιά.

Με την κουτοπόνηρη αυτή τακτική δεν λύνει το πρόβλημα που δημιουργείται από την παράνομη διάθεση δημόσιου χρήματος εκατομμυρίων ευρώ. Έχει

σοβαρές πολιτικές και νομικές ευθύνες και δεν μπορεί να κρύβεται πίσω από τις πορισματικές εισηγήσεις του Β. Κοντόλαιμου, που μέχρι το 2003 εισηγούνταν στις προηγούμενες πολιτικές ηγεσίες του υπουργείου Γεωργίας τα αντίθετα ακριβώς πράγματα, και το σπουδαιότερο, εισηγούνταν ότι κακώς εντάχθηκαν στο πρόγραμμα αυτό δάση και δασικές εκτάσεις, διακατεχόμενες και εποικιστικές.

Δεν είναι φυσικά μόνο ο Β. Κοντόλαιμος που βγάζει καθ' υπαγόρευση εισηγήσεις υπέρ κάποιων μονών του Αγίου Ορους και των διάφορων λαμόγιων των οικοπάρκων, ξεχνώντας τις προηγούμενες εισηγήσεις του, ότι οι βοσκότοποι με τη μορφή χορτολιβάδων, θαμνολιβάδων και δασολιβάδων, τα διακατεχόμενα και οι εποικιστικές εκτάσεις δεν μπορούν να ενταχθούν στο συγκεκριμένο πρόγραμμα. Που ξέχασε τις μάχες που έδινε στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους για να μην ενταχθούν οι εκτάσεις αυτές, μάχες που είχαν σαν αποτέλεσμα να βγει το πρακτικό της ολομείας του ΝΣΚ το Δεκέμβρη του 2003, με το οποίο μπορούσε να μπει τέρμα στο σκάνδαλο των οικοπάρκων. Η κ. Μπατζιά Πηνε-

λόπη, τμηματάρχης στη Διεύθυνση Χωροταξίας και Προστασίας Περιβάλλοντος, που συμμετέχει στην ΚΕΕ ως αναπληρώτρια του κ. Ι. Βουλακάκη (ήταν πρόεδρος στην προηγούμενη επιτροπή που είχε συγκροτήσει το 2002 και το φθινόπωρο της ίδιας χρονιάς είχε βγάλει πορίσματα απένταξης της συντριπτικής πλειοψηφίας των εκτάσεων που είχαν ενταχθεί στο κακόφημο αυτό πρόγραμμα) ψήφισε, σε τρία πορίσματα της ΚΕΕ, που αφορούσαν την ένταξη τριών δασικών εκτάσεων 13.500 στρεμμάτων, που ανήκουν σε δύο μονές του Αγίου Ορους, ότι καλώς εντάχθηκαν στο πρόγραμμα. Στις 3 Οκτώβρη του 2002, είχε ψηφίσει υπέρ της απένταξης των συγκεκριμένων εκτάσεων από το πρόγραμμα. Φυσικά, την ίδια θετική ψήφο έδωσε και στα υπόλοιπα πορίσματα. Τα σχόλια δικά σας.

Στις 28 Φλεβάρη του 2005, η ΚΕΕ είχε αποφασίσει κατά πλειοψηφία (είχε διαφωνήσει ο Ι. Βουλακάκης) την ένταξη 9.152 στρεμμάτων και στις 20 Απρίλη του 2005 ο Α. Κοντός διέταξε τον προϊστάμενο της ΔΑΑ Λάρισας να πληρώσει τους 37 «φουκαράδες» αγρότες, που εισέπραξαν παράνομα 804.000

ευρώ. Πέρα από τα 804.000 ευρώ, οι κύριοι αυτοί θα εισπράτουν για άλλα δεκαπέντε χρόνια δημόσιο χρήμα. Σύμφωνα με πρόχειρες εκτιμήσεις, θα εισπράξουν από 4,5 έως 6 εκατ. ευρώ.

Με τα οκτώ αυτά κατάπλυστα πορίσματα θα επιβαρυνθεί ο κρατικός προϋπολογισμός με 2 περίπου εκατ. ευρώ, εκ των οποίων το 1,1 εκατ. ευρώ θα το καρπωθούν πέντε μονές του Αγίου Ορους για 28.100 στρέμματα δάσους, που δεν χρειάζεται να χρηματοδοτηθούν για να αυξηθεί η πανίδα και η χλωρίδα τους. Το πιο προκλητικό σ' αυτή την απόφαση είναι ότι θα συνεχιστεί η παράνομη χρηματοδότηση για άλλα 15 χρόνια και ο κρατικός προϋπολογισμός θα επιβαρυνθεί με περισσότερα από 11,5 εκατ. ευρώ. Απ' αυτά, πάνω από 8 εκατ. ευρώ θα εισπράξουν οι πέντε μονές του Αγίου Ορους, προφανώς γιατί μόνο έτσι επέρχεται σωτηρία της ψυχής των καλογέρον. Μπορεί ο κρατικός προϋπολογισμός να μην «αντέχει» το φιλανθρωπικό επίδομα θέρμανσης για άνεργους και χαμηλοσυνταξιούχους, αντέχει όμως να πληρώνει παράνομα τα διάφορα τρωκτικά.

■ Δημήτρης Κουφοντίνας

Θα συνεχίσω να αγωνίζομαι ενάντια σε κάθε επιδίωξη να ξαναγραφτεί η Ιστορία

Συνέχεια στη Βεζυρογλειάδα ανέλαβε να δώσει ο Β. Τζωρτζάτος, με συνέντευξή του στα «Νέα» του προηγούμενου Σαββάτου, που δημοσιεύτηκε υπό τον ευλωτότατο τίτλο «Με πρόδωσαν οι... σύντροφοι». Συκοφαντικοί υπαινιγμοί, ψέματα, διολίσθηση ακόμα και σε ατραπούς πέραν της συκοφαντίας, που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς ενάντια σε κατηγορούμενους, κατά το πρότυπο της συλλογικής ευθύνης που χρησιμοποιήθηκε στην πρώτη δίκη για τον ΕΛΑ.

Μπορεί άλλοι να εξεπλάγησαν από αυτή την κατρακύλα, εμείς όχι. Την περιμέναμε, γιατί αποτελεί τμήμα ενός ευρύτερου σχεδίου απαξίωσης και σπίλωσης αγωνιστών, για ιδιοτελείς σκοπούς. Ο Δ. Κουφοντίνας με μια καθαρά πολιτική δήλωση, που αποπνέει επαναστατική αξιοπρέπεια και αγωνιστικό ήθος, έδωσε την πρέπουσα απάντηση («Νέα», 21.9.05). Την αναδημοσιεύουμε ολόκληρη, αντί άλλου σχολίου.

«Στην εφημερίδα σας, το προηγούμενο Σάββατο, δημοσιεύθηκε μια συνέντευξη ενός από τους συγκατηγορούμενους με ένα σκληρό κατηγορητήριο και ακόμη σκληρότερες ποινές - όπως και όλοι οι άλλοι κατηγορούμενοι αυτής της υπόθεσης - δεν βρήκε παρά λίγα πράγματα να πει γι' αυτά, και χρησιμοποίησε το βήμα της συνέντευξης για να εξαπολύσει μια επίθεση σε συγκατηγορούμενούς του.

Εναν χρόνο πριν, επίσης, είχε εμφανισθεί με ένα άρθρο του σε άλλη εφημερίδα κάποιος κύριος Βεζυρογλου, μάρτυρας υπεράσπισης ενός άλλου κατηγορούμενου στη δίκη, που θεώρησε κι αυτός καλό να κάνει μια παρόμοια επίθεση (με ίδια επιχειρήματα) ενάντια στη 17Ν και σ' εκείνους απ' τους συλληφθέντες που ανέλαβαν την ευθύνη. Και οι δύο λένε τα ίδια πράγματα και με τα ίδια υλικά: λάσπη, συκοφαντίες, διαστρεβλώσεις, παρ' ό,τι δεν έχουν κανένα κοινό στοιχείο μεταξύ τους, αφού ο ένας είναι ένας κατηγορούμενος στην υπόθεση, ενώ ο άλλος ένας απλός μάρτυρας που ήρθε στη δίκη για να υπερασπιστεί την αθωότητα ενός δικού του ανθρώπου.

Η διαφορά ανάμεσα στους δύο είναι ότι αυτή τη φορά οι στόχοι διευρύνονται, περιλαμβάνοντας και την υπεράσπιση, τους συνηγόρους και το κίνημα αλληλεγγύης.

Δημιουργεί εύλογα ερωτήματα η σκοπιμότητα αυτών των επιθέσεων, πολύ περισσότερο όταν οι άνθρωποι που ανέλαβαν να εκτελέσουν αυτό το έργο δεν γνωρίζουν τα πράγματα για τα οποία μιλάνε, αφού ο μεν ένας είχε κάποια

περιφερειακή σχέση με την οργάνωση, την οποία και είχε διακόψει πριν από πολλά χρόνια, ενώ ο άλλος δεν είχε καμία απολύτως σχέση με αυτήν. Και προκαλεί απορία το γιατί επιχειρούν και οι δυο να κατασκευάσουν για τη λειτουργία της οργάνωσης σχήματα, που δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα και που θα μπορούσαν μάλιστα να χρησιμοποιηθούν ενάντια στους κατηγορούμενους.

Δημιουργεί προβληματισμό όλο αυτό, γιατί φαίνεται να υπάρχουν κάποιοι που επιζητούν να απαξιώσουν για μια φορά ακόμη τους κατηγορούμενους αυτής της υπόθεσης, επιχειρώντας να ανοίξουν μέτωπο ανάμεσά τους, λίγες εβδομάδες πριν από τη δίκη. Το ξαναζήσαμε αυτό. Στη ζοφερή περίοδο των συλληψεων, υπήρξε ένας καταγιγισμός 'ομολογιών', κάποιοι από τους κρατούμενους έφτασαν στα όρια της φυσικής τους αντοχής, αυτό όμως έγινε κάτω από σκληρές συνθήκες και γι' αυτό όλοι μας το αντιμετωπίσαμε τότε - κι έτσι έπρεπε να γίνει - με επιείκεια.

Δεν σκοπεύω να μπω σε έναν διάλογο, αλλά θα ήθελα να πω παρ' όλα αυτά για μια φορά ακόμη στον καθένα που αγωνιά, ότι στη δίκη που θα γίνει, όπως και σ' αυτήν που έγινε, δεν πρόκειται να αναλωθώ για να πείσω τον οποιοδήποτε τι έκανα και τι δεν έκανα σαν μέλος της οργάνωσης. Θα συνεχίσω να υπερασπίζομαι τις επιλογές μου, τις αξίες και τα οράματα της Αριστεράς και να δίνω τη μάχη με όποιες δυνάμεις έχω, για να μη γίνει αυτό που επιχειρήθηκε και ξανά επιχειρείται: να ξαναγραφτεί η Ιστορία».

ΣΥΜΗΛΩΣΕΙΣ

* Συμη-ώστε από τη Σύμη: Πορεύεται συμη-ωτόν, είναι βιώ-συμη αλλά και στά-συμη. Ερωτεύ-συμη αλλά και κολά-συμη. Βρώ-συμη και ανακυκλώ-συμη, επί-συμη αλλά και αναλώ-συμη, ά-συμη και διά-συμη μαζί, γενικώς αμφί-συμη. Ψάχνουμε την βαθύτερη ουσία της. Όταν γίνει ανακωνώ-συμη, τα λέμε, χωρίς όλα αυτά να συνιστούν lapsus lingue, που λέει κι ο λόρδος (λόγω λόρδωσης) Βύρωνας.

* Άσε που είμαστε μιαν ανάσα από τα μέρη του δαμαλοκουμπάρου. Τα οποία ποτέ δεν λησμονούμε ότι είναι ελληνικά και μια μέρα θα τα πάρουμε (από) πίσω.

* Σε ένδειξη εργασιακής αλληλεγγύης προς τους αποκομίζοντες απορρίμματα ή τους ρακοσυλλέκτες, εμείς συλλέξαμε κάποιες βαρυσήμαντες ή και ασήμαντες δηλώσεις αυτή την εβδομάδα και με υπερηφάνεια (στ' αφτιά) σας τις παρουσιάζουμε.

* «Το οικονομικό μοντέλο που εφαρμόζει η κυβέρνηση είναι φωτοτυπία του μοντέλου που εφάρμοσε στις ΗΠΑ ο Μπους». Τάδε έφη όχι ο Ζαραπούστρα, αλλά ο άλλα βάνω - άλλα βγάνω σύριζα, του συνωστισμού.

* Η δε Αλέκα, λακωνικά κι εύστοχα, κάλεσε σε απειδαρχία στις επιλογές της Κονομισιόν (ποιους κάλεσε; Θα σας γελάσω: Χα,χα, σας γέλασα, που λέει κι ο Τζιμάκος).

* Αμφότερες οι ακραιφείς επαναστατικές απόψεις, εξέγειραν πάραυτα σύμπαντες τους εργαζόμενους κι άφησαν άφωνη τη στήλη (από ανθοστήλη μετετράπη σε στήλη άλατος).

* Κι αν δεν ξέρετε ποιος δημιούργησε τη σύγχρονη Ελλάδα και μας έβαλε στην ΕΕ, μάθετε ότι είναι ο Καραμανλής (ποιος δάμαλος ρε ούφο;). Και για να μην σας τα λέμε εμείς, ή γίνετε φιλομαθείς ιστοριοδίφες ή παρακολουθείτε ασκαρδαμκτί τις δηλώσεις του Μπασιάκου.

* «Παροχές με δανεικά δεν γίνονται» είπε ο πρωθυπουργός. Δίνοντάς μας το δικαίωμα να πούμε το ίδιο στην εφορία και αλλού, άσχετα αν κανείς μας δεν θα το κάνει... Γιατί τα δικά μας δανεικά είναι άλλα, όπως άλλα είναι τα μάτια του λαού κι άλλα της Funny πάλι.

* Όσο για την «τρομοκρατία» και την επίθεση στους δίδυμους πύργους, αυτή σύμφωνα με τον αρθρογράφο της Απογευματινής κ. Χριστόδουλο (γνωστών λοιπών στοιχείων), οφείλεται στην οργή του θεού.

* Η δε διαιώνιση της εξαθλίωσης των πολλών πάνω στην οποία πατάει η ευμάρεια των ολίγων, οφείλεται στη θεία τάξη, ε συνάδελφε;

* Κατά 85,9 % αυξήθηκαν οι ακάλυπτες επιταγές τον Ιούλιο, λέει ο «Τειρεσίας» (η Τράπεζα της Ελλάδος δηλαδή, μέσω του φερώνυμου μαντικού προγράμματος). Ας μην σχολιάσουμε...

* Βαρυσήμαντες δηλώσεις έχουμε όμως και στο χώρο που αυτοαποκαλείται «πολιτισμός» (αν δεν το ξέρετε, έχει και πολιτικό προϊστάμενο κι ας μην φαίνεται): «Κάθε φορά που μαζεύονται τόσο πολλοί άνθρωποι, γίνεται κάτι ευαίσθητο κι όμορφο», δήλωσε ο εκ Βεροίας τραγουδοποιός Νίκος Ζιώγαλας για το φρεσπιβάλ τραγουδιού της συμβασιλεύουσας. Με την ευκαιρία: Έχετε δει την ταινία «η επιστροφή των ζόμπι»;

* Το λερωμένο μου t-shirt (από το φλερτ), το ξεπλυμένο τους της ΕΡΤ και τα ραχίδια του Καραμπέλα.

* Και ο εμπαιγμός συνεχίζεται, τα χρόνια κυλάνε, φεύγουν οι κουρασμένες στρατιές των προδομένων κι έρχεται φρέσκο αίμα από τη φάρα που νομίζει πως ο κόσμος δ' αλλάζει από μόνος του, καλώντας τους και στη δεξίωση που δ' ακολουθήσει. Εις υγείαν των κοροϊδών κι εσύ λαέ βασανισμένε, μην ξεχνάς το Προ-πο.

* «Ερχόμαστε ουρλιάζοντας κι αλίμονο σ' όποιον νομίζει πως μπορεί στο διάβα μας ν' αντέξει. Οι ψευδαισθήσεις θα καούν, θα φύγουν απ' τη μέση, οι λέξεις θα ηττηθούν, η κατανόηση θα θριαμβεύσει» (Γιάννης Αγγελάκας - «Πώς τολμάς και νοσταλγείς τσόγλανε;»)

Κοκκινোসκουφίτσα

ΥΓ. Κατάντησε μονότονο, αλλά τι θα γίνει με τον Σάββα ρε καλόπαιδα;

■ Ανοιχτό άφησε το ενδεχόμενο για μετά το εφετείο ο Π. Πανούρης

«Παίζει» ακόμα το σενάριο της Λάρισας για τους πολιτικούς κρατούμενους

Ανοιχτό άφησε το ενδεχόμενο μεταφοράς των πολιτικών κρατούμενων για την υπόθεση της 17N στις ειδικές φυλακές της Λάρισας ο γενικός γραμματέας (και «ισχυρός άνδρας») του υπουργείου Δικαιοσύνης Π. Πανούρης. Οπως γράφει ο «Αγροτικός Κήρυκας» της Λάρισας, ο κ. Πανούρης επισκέφτηκε τη Λάρισα και τα Τρίκαλα για να συζητήσει ζητήματα σχετικά με τις φυλακές. Στη Λάρισα ρωτήθηκε ευθέως τί θα γίνει με την πτέρυγα υψίστης

ασφάλειας (16 κελιά), που έχει κατασκευαστεί σε ξεχωριστό χώρο του προαύλιου των φυλακών και αν σ' αυτή πρόκειται να μεταφερθούν οι κρατούμενοι για την υπόθεση 17N. Απάντησε πως η νέα πτέρυγα «με το σημερινό σχεδιασμό δεν πρόκειται να αξιοποιηθεί για τους κρατούμενους της 17N». Για να συμπληρώσει αμέσως: «Βέβαια, πρόκειται να δικασθούν κατ' έφεση στο τέλος του χρόνου και μετά από εκεί δεν ξέρω ποιες θα είναι οι ανάγκες, αλ-

λά αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει τέτοιος σχεδιασμός». Σε ερώτηση αν μπορεί να αποκλείσει ένα τέτοιο ενδεχόμενο για μετά τη δίκη, ο Π. Πανούρης απάντησε με λίγες λέξεις γεμάτες νόημα: «Γιατί να το αποκλείσουμε, δεν κατάλαβα».

Η λαρισσαϊκή εφημερίδα σημειώνει: «Να σημειωθεί ότι η νέα πτέρυγα υψίστης ασφαλείας των φυλακών Λάρισας ("λευκά κελιά" όπως έχουν χαρακτηριστεί από φορείς κινή-

σεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς) διαθέτει 16 κελιά και η κατασκευή τους - σε χρόνο ρεκόρ - κόστισε περί τα 2 δισ. δρχ. και είναι αυτονομημένη από τις άλλες πτέρυγες με εμφανή (εξωτερικά) μέτρα φύλαξης, ενώ η μεταφορά των κρατουμένων από τις φυλακές Κορυδαλλού στη Λάρισα ματαιώθηκε - μετά και τις αντιδράσεις - όταν εκδόθηκε η απόφαση του πρώτου δικαστηρίου».

■ Επιθεωρητής για το «Σαμίνα»

«Αν γνώριζα δεν θα υπέγραφα πιστοποιητικά ασφαλείας»!

«Αν γνώριζα γι' αυτές τις επισκευές, δεν θα έδινα πιστοποιητικά ασφαλείας»! Την εκπληκτική αυτή απάντηση έδωσε στη δίκη για το ναυάγιο του «Σαμίνα» ο επιθεωρητής Ευάγγελος Λέκκας, που ήταν υπεύθυνος για τις επιθεωρήσεις στον ηλεκτρολογικό και μηχανολογικό τομέα, στη διάρκεια των επισκευών-μετασκευών που υπέστη το «Σαμίνα» και υπέγραψε τα σχετικά πιστοποιητικά ασφαλείας. Η Επιθεώρηση Εμπορικών Πλοίων είχε μεσάνυχτα γι' αυτές τις εργασίες, που διήρκεσαν! Αυτό παραδέχτηκε ο επιθεωρητής, ο οποίος βομβαρδίστηκε από ερωτήσεις, αρκετές από τις οποίες τέθηκαν από τον κατηγορούμενο υποπλοίαρχο Α. Ψυχογιό, στον οποίο εφοπλιστές και κράτος προσπαθούν να φορτώσουν όλη την ευθύνη.

Τα στοιχεία που κατατέθηκαν στη δίκη ήταν αποκλειστικά για το όργιο της εφοπλιστικής ασοδοσίας και την απουσία κάθε κρατικού ελέγχου. Οι ελικες και όλο το σύστημά τους ήταν για πέταμα. Επρεπε να αντικατασταθούν. Η πλοιοκτήτρια εταιρία, όμως, προτίμησε να τους «μερεμετίσει». Είναι χαρακτηριστικό ότι η δεξιά έλικα, αυτή από την οποία ο πτερύγιο έχει αποκοπεί πριν την πρόσκρουση του πλοίου στις «Πόρτες», επισκευάστηκε εξ ολοκλήρου, χωρίς να αντικατασταθεί. Σοβαρότατα εξαρτήματα κατασκευάστηκαν στα μηχανουργεία του Πειραιά, αντί να αντικατασταθούν με

γνήσια. Αυτό το σαπιοκάραβο χαρακτηρίστηκε αξιόπλοο και τώρα ο υπεύθυνος επιθεωρητής δηλώνει ότι... δεν γνώριζε γι' αυτές τις επισκευές και πως αν γνώριζε δεν θα υπέγραφε! Ο υποπλοίαρχος τον ρώτησε αν είναι αξιόπλοο ένα πλοίο για το οποίο δεν ισχύει το πιστοποιητικό ασφαλείας και αυτός έδωσε μια απάντηση αντάξια της υπηρεσίας στην οποία ανήκει: «Να ρωτήσετε το λιμεναρχείο».

Μια μέρα μετά, άλλος «σημαίνων» μάρτυρας, ο ναυπηγός Φρ. Τζαμπζής, προϊστάμενος του Τμήματος Επιθεώρησης Πειραιά του «Ελληνικού Νηογνώμονα», βομβαρδίζεται με ανάλογες ερωτήσεις από δικηγόρο της Πολιτικής Αγωγής, που είναι πολύ καλά «διαβασμένος», και αναγκάζεται να παραδεχτεί ότι τα πιστοποιητικά αξιοπλοΐας και ασφαλείας που έφερε το «Σαμίνα» δεν είχαν καμιά σχέση με την πραγματικότητα. «Ομολογεί» και αυτός ότι δεν είχαν πάρει χαμπάρι τις τόσο εκτεταμένες επισκευές που είχε κάνει η εταιρία στο σύστημα των ελίκων και γι' αυτό δεν τις έλεγξαν ούτε τις πιστοποίησαν. «Ο Ελληνικός Νηογνώμονας θα έπρεπε να ανακαλύψει την κλάση του πλοίου», είναι το συμπέρασμά του, μετά τα τόσα αποκρυπτικά στοιχεία που τέθηκαν υπόψη του.

Και οι δύο «υπεύθυνοι» δίνουν πιστοποιητικά... απορίας στις υπηρεσίες τους, για να μην αναγκαστούν να παραδεχτούν συννεοχή. Σύμφωνα με την εκδοχή

τους, το πλοίο μετασκευαζόταν επί μήνες και αυτοί δεν ήξεραν τί ακριβώς μετασκευές γίνονταν! Δεν ήξεραν ή δεν ήθελαν να μάθουν, γιατί σκοπός τους είναι να διευκολύνουν τους εφοπλιστές και όχι να εξασφαλίσουν την αξιοπλοΐα των πλοίων και την ασφάλεια επιβατών και πληρωμάτων; Οποια εκδοχή και να διαλέξουν, από πρακτική άποψη το αποτέλεσμα είναι το ίδιο και επιβεβαιώθηκε με τον πιο τραγικό τρόπο στο ναυάγιο του «Σαμίνα»: με 80 νεκρούς. Φυσικά, όλοι καταλαβαίνουν πως οι άνθρωποι σ' αυτές τις υπηρεσίες ούτε άσχετοι είναι ούτε ηλίθιοι για να τους ξεγελάσει μια εταιρία. Απλώς, έχουν μάθει να εκτελούν διατεταγμένη υπηρεσία: αφήστε τους εφοπλιστές να καθορίζουν μόνοι τους τα πράγματα. Ελέγξτε μόνο τα πολύ-πολύ στοιχειώδη. Κι αν διαφωνείτε με τους εκπροσώπους των εφοπλιστών, η δική τους γνώμη πρέπει να υπερισχύει.

Μετά τα όσα αποκαλύπτονται στη δίκη, μέσα από πληθώρα στοιχείων, ένα ερώτημα έρχεται στα χείλη όλων και ειδικά εκείνων που έχασαν τους ανθρώπους τους στο ναυάγιο: Πώς γίνεται και οι εκπρόσωποι του εφοπλισμού δεν κάθονται στο εδώλιο; Και όμως γίνεται. Έχουν όλα τα μέσα στη διάθεσή τους και κατάφεραν να δικάζονται μόνο για ασήμαντα πλημμελήματα, που τους επιτρέπουν να μη παρίστανται στη δίκη. Η Δικαιοσύνη έκανε το θαύμα της.

■ Πιλότοι στα πρόθυρα εμφράγματος!

ΣΟΒΑΡΗ καρδιοπάθεια είχαν και οι δυο πιλότοι του αεροπλάνου της Helios που συνετρίβη στο Γραμματικό. 45% στένωση ο κυβερνήτης, 90% ο συγκυβερνήτης (δηλαδή, στα όρια εμφράγματος, που μπορούσε να πάθει ανά πάσα στιγμή). Οπως αποκάλυψαν οι δικό του, ο συγκυβερνήτης είχε κάνει καρδιογράφημα σε ιδιωτικό κέντρο στη Λευκωσία, με το οποίο συνεργαζόταν η εταιρία. Δεν υπεβλήθη, όμως, σε τεστ κόπωσης, που θα έδειχνε ότι έχει πρόβλημα, πράγμα που δεν δείχνει το καρδιογράφημα. Γιατί; Μα γιατί κοστίζει καπνός παραπάνω, άσε που μπορεί να δείξει πρόβλημα και η εταιρία να υποχρεωθεί να του πληρώσει στεφανιογραφία και επέμβαση (μπαλονάκι ή μπαίπας), που σίγουρα θα υπεδείκνυαν οι γιατροί.

Φυσικά, κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι το αεροπλάνο έπεσε εξ αυτού του λόγου. Μπορεί, όμως, βάσιμα να ισχυριστεί πως ο συγκυβερνήτης δεν είχε την απαιτούμενη φυσική κατάσταση για να «παλέψει» περισσότερο χρόνο με το πρόβλημα που παρουσιάστηκε. Ο οργανισμός του άντεξε ελάχιστα. Ποιος μπορεί να πει ότι αν άντεχε λίγο περισσότερο δεν θα μπορούσε να δώσει λύση;

Το πιο σημαντικό, βέβαια, είναι άλλο. Τα σοβαρά προβλήματα υγείας που αντιμετώπιζαν οι δυο πιλότοι, χωρίς να έχουν διαγνωστεί, δείχνει πόση σημασία δίνουν οι εταιρίες της αρπαχτής στην υγεία των ανθρώπων που κρατούν στα χέρια τους τις τύχες ενός γεμάτου αεροπλάνου. Είναι κι αυτοί ένας σοβαρός παράγοντας (αν)ασφάλειας, που θυσιάζεται στο βωμό της αποκόμισης μεγίστου κέρδους. Λίγο η συντήρηση των αεροπλάνων, λίγο η συντήρηση των ανθρώπων, να πως μειώνονται οι δαπάνες και μεγιστοποιούνται τα κέρδη. Ε, αν τύχει και πέσει κανένα αεροπλάνο, θα φταίει η... κακιά η ώρα.

Φαινομενική... ευελιξία

Αφορμή για το σημείωμα αυτό αποτέλεσε η αιφνιδιαστική εγκύκλιος του υπουργείου Παιδείας, σύμφωνα με την οποία από φέτος όλα τα Δημοτικά Σχολεία της χώρας και τα Νηπιαγωγεία υποχρεούνται να εφαρμόσουν το πρόγραμμα της «ευέλικτης ζώνης».

Το γεγονός αυτό προκάλεσε ποικίλες αντιδράσεις μεταξύ των εκπαιδευτικών.

Υπάρχουν αντιδράσεις που προέρχονται από μερίδα των εκπαιδευτικών και έχουν να κάνουν με την εναντίωση σε κάθε τι καινούργιο και άγνωστο, την άρνηση κάθε πειραματισμού και εμμονή στην πεπατημένη. Οι αντιδράσεις αυτές είναι υπαρκτές στο σχολείο και δεν προέρχονται μόνο από το γεγονός ότι «εξολεούμε» και δημιουργούν πρόσθετες ανάγκες για παραπάνω έρευνα και δουλειά στο αντικείμενο της δουλειάς.

Είναι δε και σε ένα βαθμό δικαιολογημένες, γιατί ο εκπαιδευτικός ουδέποτε αισθάνθηκε ως τώρα ότι υποστηρίχθηκε από την πολιτεία, μορφωτικά, επαγγελματικά και οικονομικά. Αντίθετα, νιώθει να μαραζώνει, εγκλωβισμένος στην ίδια μίζερη καθημερινότητα, με τις ίδιες αναλλοίωτες γνώσεις των βασικών σπουδών του, εγκαταλελειμμένος στην τύχη του, θύτης και ταυτόχρονα θύμα των κατά καιρούς «εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων», που οδήγησαν το σχολείο και αυτόν σε όλο και μεγαλύτερη απαξία.

Από την άλλη βλέπει τα περίφημα «καινοτόμα προγράμματα» του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου και του υπουργείου Παιδείας να χρησιμοποιούνται από συναδέλφους, σχολικούς συμβούλους, διευθυντές, εμπνευστές και τα ρέστα, για ατομική προβολή και ανέλιξη στην ιεραρχία, εν είδει διαπιστευτηρίων προς το υπουργείο Παιδείας και για απομύζηση κονδυλίων.

Αντιδράσεις όμως υπήρξαν και από εκείνους τους εκπαιδευτικούς που δε βολεύονται στο βαρύ ίσκιό του σχολείου, που αναζητούν χαραμάδες να φωτίσουν τις σκοτεινές του αίθουσες.

Τι είναι, λοιπόν, αυτή η περίφημη «ευελιξία ζώνη»;

Σύμφωνα με το ΠΙ είναι η καθεύρωση, μέσα στο πρώην πρόγραμμα λειτουργίας του σχολείου, μιας χρονικής ζώνης, δίωρης τουλάχιστον διάρκειας την εβδομάδα (οι ώρες ποικίλουν από τάξη σε τάξη), κατά την οποία δεν διδάσκεται διακριτό διδακτικό αντικείμενο, αλλά πραγματοποιείται η επεξεργασία ενός θέματος, το οποίο επέλεξε η τάξη μαζί με το δάσκαλο. Οι μαθητές καλούνται να εμπλακούν σε μια σειρά μαθησιακές δραστηριότητες, στη βάση της προβληματικής της δια-

θεματικής προσέγγισης, ενώ στόχος υποτίθεται πως είναι η σφαιρική προσέγγιση της γνώσης και όχι ο κατακερματισμός, η κατάκτηση της γνώσης μέσα από τη βιωματική διδασκαλία, η ανάπτυξη κριτικής σκέψης, η ανακάλυψη και ανάπτυξη των δεξιοτήτων των μαθητών, η ανάπτυξη σχέσεων συνεργασίας μεταξύ τους, η διευκόλυνση της κοινωνικής τους ένταξης.

Τα παραπάνω φυσικά ακούγονται πολύ ελκυστικά. Ας ψάξουμε όμως κάτω απ' τις όμορφες διατυπώσεις.

Όπως είναι αντιληπτό, η πραγματοποίηση του προγράμματος απαιτεί ένα ευρύ δίκτυο πηγών πληροφόρησης, απ' όπου οι μαθητές θα αντλούν στοιχεία και γνώσεις, τα οποία στη συνέχεια θα κληθούν να επεξεργαστούν.

Απαιτούν βιβλιοθήκες στα σχολεία, οπτικοακουστικό λεξικό, αλλά και κατάλληλη υποδομή για τον πειραματικό έλεγχο και την εξαγωγή των συμπερασμάτων.

Απαιτούν επισκέψεις σε χώρους ενδιαφέροντος, συνδεδεμένους με το θέμα που επελέξαν, επαφές και συζητήσεις με πιθανούς ειδικούς γνώστες, κ.λπ.

Όλα αυτά όμως όχι μόνο δεν υπάρχουν στα σχολεία, αλλά απαιτούν και πρόσθετη χρηματοδότηση, η οποία φυσικά δε μπορεί να γίνει από την τσέπη των γονιών.

Η ως τώρα πιλοτική εφαρμογή του προγράμματος της «ευέλικτης ζώνης» οδήγησε στην πρόσθετη οικονομική επιβάρυνση γονιών και εκπαιδευτικών, ενώ υπήρξαν και σχολεία που κατέφυγαν στις λύσεις των «χορηγών», οι οποίοι ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα όχι γιατί εμφορούνται από ευγενή αισθήματα, αλλά γιατί υπήρξε γι' αυτούς ίδιον όφελος. Η «ευέλικτη ζώνη» δηλαδή, η οποία γίνεται υποτίθεται για το καλό και την αναζωογόνηση της εκπαίδευσης, έμπασε με τη σειρά της το πνεύμα της ιδιωτικοποίησης στη δημόσια Παιδεία.

Αλλά δεν είναι μόνο η υλικοτεχνική υποδομή που είναι ανύπαρκτη στο σχολείο, η απουσία γενναίας κρατικής χρηματοδότησης, τα άθλια σχολεία, η διπλοβάρδια και τα πολυπληθή τμήματα στα αστικά κέντρα, εμπόδια για την εφαρμογή της «ευέλικτης ζώνης». Είναι και η άγνοια των εκπαιδευτικών, η ανυπαρξία ουσιαστικής και σε βάθος ενημέρωσης και επιμόρφωσής τους.

Είναι τελικά -και αυτό πρέπει να λεχθεί χωρίς ενδοιασμούς- και η πραγματική αύξηση του μισθού των εκπαιδευτικών, ώστε να μπορούν να ζουν αξιοπρεπώς μόνο απ' τη δουλειά

τους και να μην κατατρώνονται απ' το άγχος του επιούσιου, που αποτελεί βαρίδι και ανασταλτικό παράγοντα για κάθε περαιτέρω σκέψη και δραστηριότητα.

Πέρα όμως από όλα αυτά, που βεβαίως δεν είναι καθόλου αμελητέα, υπάρχουν και τα ουσιαστικά ζητήματα:

Είναι η όλη δομή και λειτουργία του σχολείου που διατηρείται αναλλοίωτη. Που κατακερματίζει τη γνώση ή προσφέρει πληθώρα ασύνδετων μεταξύ τους πληροφοριών, πολλές φορές άχρηστων και αναχρονιστικών, με τα κλειστά αναλυτικά προγράμματα, τα αυστηρά οροθετημένα διδακτικά αντικείμενα, την απουσία έρευνας, παρατήρησης και πειράματος. Που πνίγει τις κλίσεις και τα χαρίσματα των παιδιών, που προωθεί την αποστήθιση και τις διακρίσεις μεταξύ των μαθητών, που δε συγχωρεί το λάθος, που ενισχύει τον ατομισμό και όχι το ομαδικό πνεύμα. Που έχει σαν επιστέγασμά της τις συνεχείς αξιολογικές κρίσεις και εξετάσεις, που διαχωρίζουν τα πρόβατα από τα ερίφια. Και εδώ θα πρέπει να δούμε τη συνέχεια της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Δεν μπορεί να διατείνεσαι ότι θέλεις την ολιστική προσέγγιση της γνώσης και την ανάπτυξη της κριτικής στάσης και σκέψης και να ακυρώνεις αυτή τη διαδικασία -την οποία υποτίθεται ότι ξεκινάς από το Νηπιαγωγείο- με τις εξετάσεις στο Γυμνάσιο ή ακόμα χειρότερα με εξετάσεις που σκοπεύεις να βάλεις στην Ε' και ΣΤ' Δημοτικού (κυβερνητικό πρόγραμμα ΝΔ για την Παιδεία).

Είναι κοντολογίς ο ίδιος ο σκοπός της εκπαίδευσης και της αγωγής, που είναι η διάπλαση «μερικών ανθρώπων» και όχι ολοκληρωμένων προσωπικτήτων, ώστε να εξυπηρετούνται στη συνέχεια οι ανάγκες της καπιταλιστικής παραγωγής, που ακυρώνει κάθε θετική σκέψη για μια ουσιαστική αλλαγή των αναλυτικών προγραμμάτων, του περιεχομένου και της διαδικασίας της μόρφωσης.

Το υποκριτικό ενδιαφέρον των ιθυνόντων για την πρόωθησή του ομαδοσυνεργατικού πνεύματος, της κριτικής σκέψης και στάσης, της ολόπλευρης μόρφωσης κ.λπ., φαίνεται και από την πρόσφατη συμφωνία των υπουργών Σιούφα και Μ. Γιαννάκου για τη διεξαγωγή πανελληνίου διαγωνισμού, με θέμα την «ανταγωνιστικότητα», ώστε να «ευαισθητοποιηθούν και εξοικειωθούν τα παιδιά με τις έννοιες της ανταγωνιστικότητας, της παραγωγικότητας, της συνεργασίας και της άμιλλας» και «να δημιουργηθεί στη νεολαία σχετική νοοτροπία και κλίμα ευνοϊκό για

την ενίσχυση της οικονομίας». Ανθρώπους ποτισμένους με τη νέα Μεγάλη Ιδέα του έθνους, την «ανταγωνιστικότητα», την αποδοχή δηλαδή της έντασης του βαθμού εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης (χειρότερη μισθοί, ασφάλιση και όροι εργασίας) θέλουν να φτιάξουν και όχι σκεπτόμενες προσωπικότητες.

Το συμπέρασμα που βγαίνει έπειτα από όλα αυτά είναι ότι η «ευέλικτη ζώνη» δεν είναι παρά κάποιες επιτηδευμένες πολύχρωμες πινελιές στο γκριζοτοπίο του σχολείου.

Είναι το άλλοθι -και μάλιστα η γενίκευση της εφαρμογής της- για το διαρκές χάλι της εκπαίδευσης. Ειδικά φέτος που οι καταγγελίες για τους ελάχιστους διορισμούς, τα 19.500 κενά σε εκπαιδευτικό προσωπικό, τις συγχωνεύσεις τμημάτων και σχολείων, την εξευτελιστική χρηματοδότηση, δίνουν και παίρνουν.

Ενώ είναι σίγουρο ότι η εφαρμογή της από τις σχολικές μονάδες, θα αποτελέσει κριτήριο στη συνέχεια για την αξιολόγησή τους. Αυτό προβλέπεται άλλωστε και από το νόμο για την αξιολόγηση (εφαρμογή «καινοτόμων προγραμμάτων») και εξηγεί και τα φαινόμενα διοικητισμού και επιμονής για την εφαρμογή της από τους σχολικούς συμβούλους.

Για την ιστορία -και όχι μόνο- αναφέρουμε ότι το πρόγραμμα της «ευέλικτης ζώνης» ξεκίνησε από την προηγούμενη ηγεσία του ΥΠΕΠΘ στην εκπνοή της θητείας της, με το χαρακτήρα της τρίχρονης πιλοτικής εφαρμογής. Η νέα ηγεσία αρχικά το υπονόμωσε, ενώ την προηγούμενη χρονιά υπήρξε μαζική έξοδος των σχολείων των ενταγμένων στο πιλοτικό πρόγραμμα από αυτό.

Αξιολόγηση της πιλοτικής εφαρμογής δεν υπήρξε ποτέ, ούτε δικαιολόγηση της μαζικής αποχώρησης των σχολείων. Αντίθετα, μετά από όλα αυτά υπήρξε αιφνιδιαστική γενίκευση της υποχρεωτικότητας του προγράμματος.

Ακόμη και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΔΟΕ επέκρινε τη στάση αυτή του υπουργείου Παιδείας και πρόσφερε συνδικαλιστική κάλυψη στους συλλόγους διδασκόντων και στους εκπαιδευτικούς που θα αρνηθούν να εφαρμόσουν το πρόγραμμα της «ευέλικτης ζώνης».

Υπάρχουν, συνεπώς, όλα εκείνα τα στοιχεία που πρέπει να οδηγήσουν τους εκπαιδευτικούς να δώσουν μια μάχη, απαιτώντας τουλάχιστον τα αυτονόητα και να μην «πάνε άκλαυτοι», όπως τόσες φορές στο παρελθόν.

Γιούλα Γκεσούλη

■ Μαθητικός διαγωνισμός με θέμα την ανταγωνιστικότητα!

Χωρίς φραγμούς

Όπως μας ενημέρωσε με μια πανηγυρική ανακοίνωση το υπουργείο Παιδείας, με κοινή απόφαση των υπουργών Ανάπτυξης και Παιδείας, Σιούφα και Γιαννάκου, «θεσπίστηκε Πανελλήνιος Μαθητικός Διαγωνισμός με θέμα την ανταγωνιστικότητα, στο πλαίσιο του Έτους Ανταγωνιστικότητας 2005». Ο διαγωνισμός θα γίνει μέχρι το τέλος του χρόνου και απευθύνεται στους μαθητές της Β' Λυκείου. Για να υπάρξει μάλιστα δέλεαρ, θα δοθούν και χρηματικά έπαθλα.

Μα τί να γράφει ένα παιδί 16-17 ετών για την ανταγωνιστικότητα, μια έννοια με οικονομικό περιεχόμενο, που του είναι εντελώς ξένη; Προφανώς, αυτά που θα του «εγχύσουν» στον εγκέφαλό του οι φροντιστές, που θα αντιγράψουν τις απόψεις που πλασάρουν ο ΣΕΒ, τα κόμματα εξουσίας, οι υπηρεσίες της ΕΕ και του ΔΝΤ και οι αρθρογράφοι των οικονομικών σελίδων, που λειτουργούν (πλην ελάχιστων εξαιρέσεων) σαν παπαγαλάκια των καπιταλιστών. Για να έχει τύχη να πάρει το βραβείο, θα πρέπει οπωσδήποτε να περιλάβει στο πόνημά του την άποψη ότι βασικό στοιχείο για τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας είναι η μείωση του «κόστους εργασίας», διότι η ανταγωνιστικότητα μετριέται με βάση το «κόστος εργασίας» σε σχέση με το ΑΕΠ. Μπορεί ο μαθητής να μην καταλάβει αυτή τη σχέση, θα καταλάβει όμως σίγουρα πως για να βελτιωθεί η ανταγωνιστικότητα θα πρέπει να «συγκρατηθούν» οι μισθοί και τα μεροκάματα. Καλείται, δηλαδή, πριν ακόμα μπει ο ίδιος στην αγορά εργασίας, να υπογράψει δήλωση μετάνοιας, αν οι γονείς του είναι εργαζόμενοι. Να αποκηρύξει ακόμα και το δικό του δικαίωμα να έχει κάπως καλύτερη ζωή, αφού αυτό το δικαίωμα περνάει μέσα από την αύξηση των μισθών των γονιών του. Καλείται να προσχωρήσει σ' έναν ιδιόμορφο γενιτσαρισμό, που ταιριάζει γάντι στην εποχή του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, του πιο αγριανθρωπικού καπιταλισμού που γνώρισε η Ιστορία.

Το υπουργείο Παιδείας δεν διατάζει να αποκαλύψει το σκοπό αυτού του διαγωνισμού: «Με τη θέσπιση του Πανελληνίου Μαθητικού Διαγωνισμού, η έννοια της ανταγωνιστικότητας τίθεται για πρώτη φορά ως θέμα για ανάλυση και κριτική (sic!) στο χώρο της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Το γεγονός αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό για την καλλιέργεια της σχετικής νοοτροπίας στους νέους και για τη σταδιακή διαμόρφωση ενός γενικότερου κλίματος, ευνοϊκού για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας και τη μεγαλύτερη οικονομική ανάπτυξη και ανάδειξη της χώρας».

Τόσα περιθώρια για κριτική υπάρχουν, που υπάρχει χώρος (και χρηματικό έπαθλο, μην το ξεχνάμε) μόνο για μια άποψη, αυτή που θα υιοθετεί την κυρίαρχη άποψη για την πραγματικότητα.

Το γεγονός δεν μας εκπλήσσει καθόλου. Ο αστικός πολιτικός κόσμος έχει ως πρόταγμα τη σύνδεση της εκπαίδευσης με την αγορά εργασίας. Αναρωτιόμαστε, όμως, εκείνοι οι πολυπράγμονες του καθηγητικού συνδικαλισμού και ειδικά ορισμένοι που δηλώνουν αριστεροί, ριζοσπάστες, επαναστάτες και τα παρεμφερή, δεν θα κάνουν τίποτα γι' αυτή την πρόκληση;

■ Για τις 30 Μάρτη 2006

Νέα αναβολή στη δίκη του Λευτέρη Σιδερέη

Άλλη μια αναβολή, η τέταρτη στη σειρά, στη δίκη του συντρόφου Λευτέρη Σιδερέη, που είχε προσδιοριστεί για την περασμένη Τρίτη. Φάγαμε μισή μέρα, μέχρι τις δύομισι μετά το μεσημέρι, για να διαπιστώσει το δικαστήριο ότι δεν είχαν προσέλθει δυο αστυνομικοί μάρτυρες κατηγορίας, μεταξύ των οποίων και ο αστυνομικός διευθυντής που υποτίθεται ότι ήταν ο παθών. Τόσο ενδιαφέρον έχει για την υπόθεση και για την υπεράσπιση... «της τι-

μής και της υπόληψής του», που «θίχτηκε».

Η δίκη αναβλήθηκε για τις 30 Μάρτη του 2006. Και εμείς φοβόμαστε ότι και πάλι δεν θα 'ρθει ο «παθών», γιατί δεν θα τον έχουν βρει, αφού έχει βγει στη σύνταξη. Και θα χάσουμε και πάλι μια μέρα και θα μας ξανακουβαλάνε. Μέχρι πού θα πάει η βολίτσα; Ποιος ξέρει; Τα αδικήματα παραγράφονται σε 8 χρόνια και μέχρι τότε μας μένουν αισίως πέντε...

Αντιπαθώ τον Μπάγιεβιτς γιατί με κάνει να συμπαθώ τον Μαλεζάνι

✓ Μετά τη νέα αποτυχία του Παναθηναϊκού στη Λιβαδειά, οι προβλέψεις για την παραμονή ή την απομάκρυνση του Μαλεζάνι από τον πάγκο των πρασίνων δίνουν και παίρνουν στα καφενεία και τα λοιπά αθλητικά στέκια. Το ερώτημα: «θα κάνει παρελαση;» κυριαρχεί και τα στοιχήματα πέφτουν βροχή. Προς το παρόν, η διοίκηση του Παναθηναϊκού με ανακοίνωσή της τον στηρίζει απόλυτα, όμως αυτό δεν αποτελεί κριτήριο για την παραμονή του ή όχι.

Προσωπικά πιστεύω ότι ο Τζήγερ είναι διατεθειμένος να του δώσει «ψήφο εμπιστοσύνης». Το μεγαλύτερο από του Ιταλού είναι το πάθημα που έπαθαν στον Παναθηναϊκό με την απομάκρυνση του Σάντος, πριν μερικά χρόνια. Ο Πορτογάλος, νυν προπονητής της ΑΕΚ, είχε πάει στην Παιανία μετά βιαιών και κλάδων, με στόχο να φτιάξει μεγάλη ομάδα, όμως απομακρύνθηκε κακήν – κακώς, όταν ξεκίνησε το πρωτάθλημα με τρεις συνεχόμενες ήττες. Απαντες είχαν κατηγορήσει τότε την ηγεσία των πρασίνων για έλλειψη υπομονής και ο Τζήγερ δεν θέλει να βρεθεί και πάλι «κατηγορούμενος» για παρόμοια υπόθεση. Όσοι στοιχηματίζουν υπέρ της παραμονής του Μαλεζάνι, έχουν ένα ακόμη επιχείρημα την ανοχή που δείχνει μέχρι τώρα ο κόσμος του Παναθηναϊκού. Οι οπαδοί των πρασίνων «αντέχουν» ακόμη και δηλώνουν ότι θα στηρίξουν την προσπάθεια της διοίκησης και του προπονητή για τη δημιουργία μιας μεγάλης ομάδας, αν και οι πίκρες διαδέχονται η μια την άλλη.

Ενας από τους λόγους που οι απαιτητικοί πράσινοι οπαδοί δίνουν (έστω και με κρύα καρδιά) «ψήφο εμπιστοσύνης» στον Ιταλό είναι και οι πιθανοί αντικαταστάτες του. Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα των εφημερίδων, οι επικρατέστεροι αντικαταστάτες του Μαλεζάνι είναι ο Ζάετς και ο Μπάγιεβιτς. Και οι δύο αποτελούν κόκκινο πανί για τη συντριπτική πλειοψηφία των οπαδών του Παναθηναϊκού. Ο πρώτος γιατί έχει χρεωθεί την απώλεια του περσινού πρωταθλήματος και γιατί κατά τη γνώμη των πολλών απέτυχε στη θέση του τεχνικού υπεύθυνου που είχε (ορισμένοι του χρεώνουν και αγνωμοσύνη, εξαιτίας της απόφασής του να αφήσει τον Παναθηναϊκό για να αναλάβει την τεχνική ηγεσία της Πορτοσουθμ), ενώ για τον δεύτερο αρκεί να έχει κάποιος έστω και στοιχειώδη επαφή με το ελληνικό ποδόσφαιρο για να καταλάβει την αντιπάθεια που τρέφουν προς το πρόσωπό του οι οπαδοί της ομάδας. Ο Μπάγιεβιτς έχει πολιτογραφηθεί ως

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

ΑΕΚτζής αρχικά και στη συνέχεια ως Ολυμπιακός και συνεπώς δύσκολα μπορεί να γίνει αποδεκτός.

Αν και οι πλειοψηφία των δημοσιογράφων «παιζουν» και προωθούν το σενάριο να αναλάβει ο Μπάγιεβιτς την τεχνική ηγεσία του Παναθηναϊκού, η διοίκηση της ομάδας δείχνει ιδιαίτερα διστακτική, αφού γνωρίζει ότι το ενδεχόμενο ενός «εμφυλίου» ανάμεσα σε υποστηρικτές και πολεμικούς του είναι πολύ πιθανό. Προσωπικά πιστεύω ότι ο Παναθηναϊκός πρέπει να δώσει πίστωση χρόνου στο Μαλεζάνι και να τον αφήσει να δουλέψει όπως αυτός θέλει. Από την στιγμή που οι Βαρδινογιάννηδες δεν ρίχνουν φράγκα στην ομάδα και αντί για μεταγραφές βολεύονται με τα υπόλοιπα της αγοράς, θα είναι άδικο να φορτωθεί την αποτυχία ο προπονητής. Από τα δείγματα δουλειάς που έχει δείξει μέχρι σήμερα, δεν είναι ο μεγάλος προπονητής που μπορεί να φτιάξει μια μεγάλη ευρωπαϊκή ομάδα και να αφήσει τη σφραγίδα του στην ιστορία της ομάδας, όμως σε καμιά περίπτωση δεν είναι χειρότερος από όσους προπονητές έχουν καθήσει μέχρι σήμερα στον πάγκο του Παναθηναϊκού.

✓ Η απομυθοποίηση του Σόλιντ είχε αρχίσει μετά την ήττα του Ολυμπιακού από την Ρόζενμποργκ και συνεχίστηκε με τη δήλωση του Ριβάλντο μετά τον αγώνα με την Καλλιθέα. Ο Ριβάλντο χρέωσε τις κακές εμφανίσεις που έχει κάνει μέχρι τώρα στο σύστημα με το οποίο αγωνίζεται η ομάδα. Ο Ολυμπιακός, αν και είναι αήττητος στο πρωτάθλημα και προβάλλει σαν το αδιαφιλονίκητο φαβορί για την κατάκτηση και του φετινού τίτλου, δεν έχει παίξει ακόμη τη μπάλα που θέλουν οι οπαδοί του και δεν προσφέρει το θέμα που απαιτούν. Δεν είναι τυχαίο ότι στην Καλλιθέα οι οπαδοί του Ολυμπιακού, φώναζαν εν χορώ το σύνθημα «παιζτε μπάλα», απαιτώντας από τους ποδοσφαιριστές της ομάδας να προσφέρουν θέαμα. Και όλα αυτά ενώ η ομάδα τους ήταν μπροστά στο σκορ με 3-0.

Την επόμενη μέρα ο Ριβάλντο φρόντισε να ανασκευάσει τα όσα δήλωσε, αν και επί της ουσίας οι ενστάσεις του για τον τρόπο που αγωνίζεται η ομάδα παρέμειναν, «φορτώνοντας» την ευθύνη στον Καστίγιο, ο οποίος δεν μετάρφρασε σωστά αυτά που είπε. Μετά την συνάντηση που είχαν προπονητής και ποδοσφαιριστής, δηλώσαν ότι δεν υπάρχει πρόβλημα στις σχέσεις τους και ότι πάνω απ' όλα είναι το συμφέρον της ομάδας. Επί της ουσίας, όμως, κερδισμένος είναι ο Ριβάλ-

ντο, ο οποίος έχει πλέον άλλοθι για τις κακές εμφανίσεις του, αφού ο Σόλιντ, σύμφωνα με τα όσα είδαν το φως της δημοσιότητας, παραδέχτηκε ότι ο Ριβάλντο παίζει σε μια νέα γ' αυτόν θέση, γιατί αυτό επιτάσσει το σύστημα που έχει επιλέξει.

Ο Νορβηγός ήρθε στον Ολυμπιακό σαν ο Μεσσίας που θα τον μεταμόρφωνε σε ευρωπαϊκή ομάδα, όμως πολύ σύντομα οι οπαδοί του Ολυμπιακού τον έχουν βάλει στο στόχαστρο και είναι έτοιμοι να κάνουν κριτική στις επιλογές του. Και μόνο το γεγονός ότι δεν του έδωσαν την παραμικρή πίστωση χρόνου (αμέσως μετά την ήττα από την Ρόζενμποργκ, στην εκπομπή της Θύρας 7, έπεσε χοντρό κράξιμο), κάνει το έργο του πολύ δύσκολο. Ας μην ξεχνάμε ότι παρά τους διθυράμβους που έγραψαν γι' αυτόν οι εφημερίδες, δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια προπονητική μετριότητα που σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να βοηθήσει τον Ολυμπιακό να κάνει την ευρωπαϊκή υπέρβαση που ονειρεύονται οι οπαδοί του. Ο χαρακτηρισμός «Μπάγιεβιτς του Βελγίου» απεικονίζει απόλυτα την εικόνα του.

✓ Την αποχώρησή του από το μπάσκετ της ΑΕΚ ανακοίνωσε ο Γιάννης Φιλίππου. Αναλαμβάνοντας το σύνολο σχεδόν των οφειλών της ομάδας, ο Φιλίππου θα μεταβιβάσει, χωρίς να απαιτήσει ούτε ένα ευρώ, τις μετοχές του στην Ερασιτεχνική ΑΕΚ, η οποία είναι πλέον ο ιδιοκτήτης της ΚΑΕ. Αν και η αποχώρησή του έμοιαζε ότι ήταν απλά θέμα χρόνου, αφού εδώ και αρκετό καιρό έδειχνε αποκασιμενός να μην ξεδουλεύει φράγκα για την ομάδα, το μπάτζετ της οποίας είναι πλέον «ερασιτεχνικό» επιπέδου, η άποψη ότι το αποτέλεσμα των εκλογών της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ, επιτάχυνε την απόφασή του δεν είναι κενή περιεχομένου.

Όπως είναι γνωστό, ο Φιλίππου στήριξε μέχρι την τελευταία στιγμή τον Γρανίτσα για την προεδρία της Ερασιτεχνικής και ήταν από αυτούς που είχαν σαφώς εκφραστεί για την ανέγερση του γηπέδου της ΑΕΚ στη Νέα Φιλαδέλφεια, δηλώνοντας μάλιστα ότι είναι διατεθειμένος να βάλει και ένα σημαντικό μέρος των απαιτούμενων κεφαλαίων. Μετά όμως από την εκλογική νίκη του Νικολαΐδη, οι εξελίξεις επιταχύνθηκαν. Ο Φιλίππου δεν ήταν διατεθειμένος να συνεχίσει να χώνει φράγκα στο μπάσκετ από την στιγμή που έκαναν άλλοι κουμάντο και με την αποχώρησή του έδωσε τη δυνατότητα στον πρόεδρο της ΠΑΕ ΑΕΚ να είναι το απόλυτο αφεντικό.

Αν και ο πρόεδρος της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ και συνεργάτης του

Νικολαΐδη Αχιλλέας Κουρέτης έδειξε να είναι ευχαριστημένος από την εξέλιξη αυτή, επί της ουσίας ο Νικολαΐδης έχει να αντιμετωπίσει ένα ακόμη πρόβλημα. Το μπάσκετ της ΑΕΚ απαιτεί ένα σεβαστό ποσό για να λειτουργήσει ομαλά και σε εποχές οικονομικής στενότητας, στις οποίες βρίσκεται η ΑΕΚ, η σωστή λειτουργία του είναι δύσκολο εγχείρημα. Οι εφημερίδες προσπαθούν να πλέξουν το εγκώμιο του Φιλίππου, παρουσιάζοντάς τον σαν έναν οραματιστή που «επένδυσε» πολλά φράγκα για να κάνει την ΑΕΚ μεγάλη. Επί της ουσίας δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένας καπιταλιστής που προσπάθησε να επενδύσει στο χώρο, ο οποίος όταν είδε ότι δεν υπάρχουν πλέον οι προϋποθέσεις για κέρδη σταμάτησε να «επενδύει» στο συγκεκριμένο τομέα.

✓ Μοναδικές στιγμές έζησαν όσοι παρακολούθησαν την πρόσφατη συνεδρίαση του ΔΣ της ΕΠΑΕ. Ο πρόεδρος του ΠΑΣ Γιάννινα Αλέξης Κούγιας διαφώνησε με την πρόταση να γίνει ξεχωριστή Γ. Σ. για τις ομάδες της Α' Εθνικής, ο Αχιλλέας Μπέος που καθόταν δίπλα του τον ειρωνεύτηκε και όταν ο Κούγιας προσπάθησε να ανταπαντήσει ο Μπέος τον πλάκωσε στις φάρες. Ο χώρος της στήλης είναι περιορισμένος και δεν μπορούμε να μεταφέρουμε όλη τη συχομυθία ανάμεσα στους δυο ανιδιοτελείς εργάτες του ελληνικού ποδοσφαίρου, όμως αρκεί η φράση του προέδρου της ΕΠΑΕ Αλέξανδρου Λυκουρέζου για να καταλάβουμε το επίπεδο του διαλόγου. Μετά την αποχώρησή του Μπέου (ο οποίος κινδυνεύει με έκπτωση από την συμμετοχή του στην ΕΠΑΕ), ο Λυκουρέζος πρότεινε την διακοπή της συνεδρίασης μονολογώντας «πα, πα, που βρίσκομαι...». Αν και είναι πολύ δύσκολο να τα βάλεις με τον Μπέο, ομολογώ ότι δεν περίμενα από τον Κούγια να κιοτέψει. Ο πολλά βαρύς Αλέξης βρήκε τον μάστορά του και έβαλε την ουρά στα σκέλια, όταν ο Μπέος τον απείλησε ότι θα τον σκίσει. Και μόνο το γεγονός ότι αρνείται ότι τον χτύπησε (γιατί τότε θα ήταν υποχρεωμένος να του κάνει μήνυση) και υποστηρίζει ότι απλά προσπάθησε να χειροδικήσει εναντίον του, λέει πολλά. Οι Ηπειρώτες της «Κ» πρέπει να πάρουν θέση. Θα ανεχτούν να έχει ο ιστορικός ΠΑΣ Γιάννινα πρόεδρο – κότα ή θα απαιτήσουν την παραίτησή του;

Κος Πάπιας

■ ΠΟΛ ΧΑΓΚΙΣ Crash

Η καθημερινή πραγματικότητα με τις συγκρούσεις και τις εντάσεις της στο σύγχρονο Λος Άντζελες αποτελεί το θέμα της πρώτης σκηνοθετικής απόπειρας του σεναριογράφου του «Million Dollar Baby», Πολ Χάγκις. Μια φιλότιμη και έντιμη προσπάθεια που καταφέρνει να δώσει μια εικόνα της αλληλοσπαρασσόμενης φοβικής αμερικάνικης κοινωνίας και ένα ώριμο αντιρατσιστικό σχόλιο, πράγματα στα οποία δεν μας έχει συνηθίσει το αμερικάνικο σινεμά. Το Crash φέρνει στο νου τα «Στημιότυπα» του Αλτμαν, όμως οι εκεί

αριστοτεχνικές διασταυρώσεις των ηρώων γίνονται εδώ απλές συμπτώσεις, όπου η μοίρα και η τύχη παίζουν το δικό τους παιχνίδι. Το δικαστικό σύστημα, το σύστημα υγείας και κυρίως η ρατσιστική προκατάληψη θίγονται με μια πολυεπίπεδη αφήγηση που καταφέρνει να μη γίνετα μια απλοϊκή συρραφή ιστοριών.

Αν και πρωτάρης, ο Χάγκις στέκεται καλύτερα σκηνοθετικά απ' ό,τι σεναριακά. Κι αυτό γιατί πολλά κρίσιμα σημεία «τρογγυλεύονται» και «γλυκαίνουν», αφαιρώντας δύναμη από την ταινία, της οποίας παρ' όλα αυτά η ειλικρίνεια αποτελεί αναμφισβήτητο πλεονέκτημα. Αξίζει να σημειωθούν επίσης οι καλές ερμηνείες των ηθοποιών (η Σάντρα Μπούλοκ π.χ. δοκιμάζεται στο σοβαρότερο ρόλο της καριέρας της).

■ ΛΟΥΜΠΕΡΤ ΣΑΟΥΠΕΡ

Ο εφιάλτης του Δαρβίνου

Ενα ντοκιμαντέρ-γροθιά στο στομάχι του δυτικού κόσμου σχετικά με τις συνθήκες ζωής και εργασίας των ψαράδων και του πληθυσμού που ζει γύρω από τη λίμνη Βικτόρια της Τανζανίας. Στην περιοχή αυτή παράγονται και συ-

«Πότε θ' αρχίσουν κλωτσιές στο κοινωνικό προτσές;» (Κατσαρίδες Πόλης)

«Να φτάνουν ειδα των δολοφόνων οι στρατιές/ κι ήθελα να
φωνάξω "Σταματήστε!"/ Μα ξέροντας πως με κρυφοκοίταζε ο
χαφίης/ μ' άκουσα να φωνάζω: "Ζήτω! Προχωρήστε!"»
(Μπρεχτ, από την «Μπαλάντα για την έγκριση του κόσμου»)

◆ Διχασμένο κορμί ο Περισσός. Εκτός του Μπουτάρη, «καυγαδάκια» και στη Γλυφάδα.

◆ «Το στελεχειακό δυναμικό του κόμματός μας περιλαμβάνει πρόσωπα από ποικίλους ιδεολογικούς χώρους, που φτάνουν ως το ΚΚΕ» (από επιστολή του Στ. Καρκαλέτση, υπεύθυνου γραφείου Τύπου του ΛΑΟΣ - τεύχος 93, 15-21/9/05). Κύριε ελέησον (που θάλεγε κι η Λιάνα...).

◆ Από την ΕΠΟΧΗ (4/11/05): «...είχαμε και στο παρελθόν εκφράσει τα συλλυπητήριά μας στις οικογένειες των θυμάτων της ένοπλης βίας και πολύ πρόσφατα σε αυτών του ειδικού φρουρού Χ. Αμανατίδη» (από ανακοίνωση της «Πρωτοβουλίας αναρχικών-αντιεξουσιαστών Μαύρο-Κόκκινο»). Γιατί ο κάθε χώρος θέλει τον... Γερμανοτσολιά του.

◆ Σκέτη COCA COLAση η ζωή στις ΗΠΑ. (Εις υγειάν...)

◆ Μετά από 37 χρόνια ο Περισσός «ανακάλυψε» ότι η νεο-

Μας τα πήραν όλα, μεγάλε!

λαία δεν θ'ελε «κατήχηση» (άντε και άλλα 37 χρόνια ότι δεν θέλει «ξύλινη γλώσσα» και άλλα 37 και βάλτε για «δεν ξέρω τί να παιζω στα παιδιά...»).

◆ «Η επαναστατική συνδιαχείριση (Κοχαστιόν) σημαίνει ότι οι εταιρίες πρέπει να είναι στην ιδιοκτησία του κράτους, χωρίς διανομή κερδών και τα κέρδη πρέπει να διοχετεύονται για την κάλυψη των αναγκών της κοινωνίας μέσα από τα συμβούλια του σοσιαλιστικού σχε-

διασμού» («Η Βενεζουέλα συζητά για το σοσιαλισμό», ΕΠΟΧΗ, 4/11/05). Οπως το λέει και η λέξη: Κο-χαστιόν...

◆ «Κερδοφόρος ο Δήμος Πάτρας» (Ναυτεμπορική, 19/11/05). Κονδύλια για ΧΥΤΑ 3.659.700 ευρώ: κοινώς, φάτε σκατά και σκουπίδια για να ταιμπήσει φράγκα η αυτοδιοίκηση...

◆ Βιοχάλκο: Επιδότηση (1997) με 4,11 εκατ. ευρώ για 10 νέες θέσεις εργασίας. Απολύσεις 132. (Εμ και δαρμένοι, εμ και κερατάδες).

◆ Δηλαδή, τί; Δεν τους μελιγαλήσανε στην Πηγάδα τους χιταίους και ταγματασφραληταίους;

◆ «Όταν η ΝΔ ερωτεύθηκε το ΚΚΕ» (Ελευθεροτυπία, 18/11/05). Το θέμα είναι τα... δημαρχίατα ποιος θα τα πληρώσει.

◆ «Να γίνουμε η σπίθα που θα

μετατρέψει τη νεολαία σε ηφαιστειο...» (Ριζοσπάστης, 20/9/05). Κάτι, δηλαδή, μεταξύ... Τσιτσιολίνας και Μάιο;

◆ Ριζοσπάστης, 18/9/05; Σελίδα 9 η ΚΝΕ, σελίδα 10 η ΑΤΕ Ασφαλιστική. (Αγωνιστικό κέρδος...).

◆ Είναι must το πιο πρόσφατο τεύχος του περιοδικού ΜΑΥΡΟ ΠΙΠΕΡΙ (Καλοκαίρι 2005 - χωρίς αντίτιμο). Ξεχωρίσαμε το κείμενο για τον Γ. Σκαρίμπα (σ.σ. 6-8) και την «Ορθόδοξη Βαρβαρότητα».

◆ Από τις «Κατσαρίδες Πόλης» (τεύχος PUNK) ένα εξαιρετικό πόνημα (λόγος -0 σκίτσο - φωτό) με τίτλο «Μεταξύ ψυγείου και λωρίδας της γάζας» (σ.σ. 24-28).

◆ Το «μέσο άνθρωπο» επιδιώκει να ξυπνήσει μέσα μας η αστική προπαγάνδα. Το «κτήνος» που αποδέχεται να είναι «παθητικό ενεργούμενο».

◆ ΑΤΤΙΣΑ: τι φυλακές, τι μαγαζί.

◆ ΠΑΣΟΚ-ΝΔ: Σ' αγαπώ - μ' αγαπάς.

◆ «Κάθε μου τραύμα ένας καινούργιος οφθαλμός/ Ανοίγει αστραφτερούς φεγγίτες σε πανάρχαιες/ εικόνες και χρεώνει μ' ανοιχτούς/ θανάτους, με καινούργιους/ τοκετούς την ώραση» (Μαν. Πρατικάκης: Πολυλόμματο Σώμα).

Βασίλης

■ Η Πολιτιστική Πρωτεύουσα, τα λαμόγια, οι θορυβούντες και οι συνετοί

Γέμισε αδιάφορους η ΝΔ. Στελέχη που καταγγέλλουν άλλα στελέχη της παράταξής τους για ρεμούλες και μεγάλο φαγοπότι! Εμάς, όμως, γιατί δεν μας πείθουν καθόλου οι καταγγέλλοντες; Γιατί έχουμε την αίσθηση (ποια αίσθηση, πεπτοίηση έχουμε), ότι ο καυγάς δεν γίνεται για ηθικές και οράματα, αλλά για το μεγάλο φαγοπότι, που έχει κερδοσίμους και ριγμένους; Ως γνωστόν, στην Πάτρα υπάρχει φαγοπότι με την «Πολιτιστική Πρωτεύουσα». Ως γνωστόν, επίσης, και στη Θεσσαλονίκη είχε γίνει της κακομοίρας με το ποιος και τι θα «φάει».

Παρά τις καταγγελίες και τον σκυλοκαυγά για το πάπλωμα, ο γαλαζίσκος υφυπουργός Τατούλης και ο πράσινος δήμαρχος Καράβοντας εγκαινίασαν από κοινού το πρόγραμμα εθελοντισμού για την «Πάτρα Πολιτιστική Πρωτεύουσα». Δηλαδή, άλλοι θα τρώνε τον αγλέρορα και άλλοι θα δουλεύουν τζάμπα σαν μαλάκες. Το ότι η Πάτρα θεωρείται, εκτός από Πολιτιστική, είναι και Πρωτεύουσα της Ανεργίας αποτελεί μια... ασήμαντη λεπτομέρεια. «Όλοι είμαστε μια ροθιά», διακήρυξε ο δήμαρχος Καράβοντας.

Επίσης, οφείλουμε να ευχαριστήσουμε τον... ακροαριστερό στα νιάτα του Τατούλη, που δεν παρουσίασε τον εθελοντισμό ως καθολικό ρεύμα, αλλά εξαίρεσε αυτούς που έπρεπε να εξαιρεθεί: «Η μεγαλύτερή μας ευθύνη είναι να συνεγείρουμε τους πολίτες, όχι αυτούς που θορυβούν αλλά τους συνετούς και δημιουργικούς». Στους Πατρινοί και ιδιαίτερα τους νέους εναπόκειται να αποφασίσουν σε ποια κατηγορία θα ενταχθούν: στους «θορυβούντες» ή στους «συνετούς» που θα τρέξουν να δουλέψουν τζάμπα για να κωνομήσουν τα λαμόγια. Ας θυμηθούν λίγο και την Ολυμπιάδα.

◆ ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ: Δυναμώνουμε το Συνδικάτο μας. Δυναμώνουμε τον αγώνα ΕΝΑΝΤΙΑ στις επιλογές Κυβέρνησης-Κεφαλαίου. Ψηφίζουμε μαζί από 1η μέχρι 27 Οκτώβρη (Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας)

Χαιρετίζουμε, για άλλη μια φορά, το ταξικό συνδικάτο των Οικοδόμων της Αθήνας. Η πρωτοπόρα δράση του μας γεμίζει με αισθήματα χαράς και υπερηφάνειας, μας βάζει επιπλέον καθήκοντα στον αγώνα που κάνουμε στα δικά μας συνδικάτα, στα πλαίσια του ΠΑΜΕ. Στέλνουμε θερμό αγωνιστικό χαιρετισμό σε όλους τους συντρόφους οικοδόμους, που καθημερινά στο μετερίζι των παραρτημάτων -και ποιος ξέρει πού αλλού- θα δώσουν τη μάχη της ΚΑΛΠΗΣ. Μόνο οικοδόμοι κομμουνιστές θα μπορούσαν να δώσουν ένα τόσο σκληρό αγώνα επί 28 ολόκληρες μέρες και όσες ακόμα χρειαστούν για να βγουν τα κουκιά. Το παράδειγμά σας, σύντροφοι κομμουνιστές οικοδόμοι, θα γίνει γνωστό στα τέρατα της οικομμένης. Για πρώτη φορά στην ιστορία του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος ένα ταξικό συνδικάτο θα γράφει στο βιβλίο ΓΚΙΝΕΣ.

◆ ΑΝΑΖΗΤΕΙΤΑΙ Ο ΨΕΥΤΗΣ - Το πράσινο μας ενώνει το Μπετόν... μας ξεσηκώνει - Γαλασιώτες Συμπολίτες τα 3.511 τ.μ. του οικοδομικού τετραγώνου Βεΐκου-Ηνιόχου-Κουντουριώτου-Χριστιανουπόλεως ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ ΠΑΤΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ, ΚΙ ΕΜΕΙΣ ζούμε στο Γαλάτσι-αγωνιζόμαστε για το Γαλάτσι. Ομως... φωνάζει ο «κλέφτης» για να ΤΡΟΜΑΞΕΙ Ο ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ!!!

Ας απαντήσει λοιπόν:

1. Πως απέτρεψε την οικοδόμηση του Ο.Τ. 134/Τ98;
Α) Κατέλαβε τον χώρο μαζί με τον ΛΑΟ;
Β) Σύρθηκε κατηγορούμενος στα δικαστήρια;
Γ) Αμέτοχος κοίταξε τις δουλίτσες του;

2. Πως απαλλοτρώσε τον χώρο;
Α) Με χρήματα από το Ε.Τ.Ε.Ρ.Π.Σ. (ΕΙΔ. ΤΑΜΕΙΟ...);
Β) Με τα χρήματα από το Β' ή Γ' Κ.Π.Σ.;
Γ) Από ΕΝ-ΤΟΚΟ ΔΑΝΕΙΣΜΟ;

3. Πως εννοεί «το όφελος» των δημοτών;
Α) Μετατρέποντας το ΠΡΑΣΙΝΟ σε ΤΣΙΜΕΝΤΟ;
Β) Βαφτίζοντας «ΠΡΟΟΔΟ» τους ΡΥΠΟΥΣ 600 ΙΧ;
Γ) Εκβιάζοντας με εκατομμύρια χρεώσεις τους συμπολίτες μας;

ΣΗΜΕΡΙΝΕ Δήμαρχε Θ. Τούντα. Είμαστε Γαλασιώτες και Αγανακτισμένοι και Οικολόγοι. Εσσύ;

Το κείμενο αποδεικνύει περίτρανα πως ο εκσυγχρονιστής είναι και ψεύτης και «κλέφτης». Περιμένουν οι οικολόγοι, που μάλιστα είναι και αγανακτισμένοι, να κάνει κατάληψη ο εκσυγχρονιστής; Καλή η οικολογία. Η αφέλεια είναι κακή.

◆ Ο εθνικισμός δεν απαγορεύεται (Χρυσή Αυγή)

Οι φασίστες απευθύνονται στα δημοκρατικά αισθήματα των πολιτών. Οποίος ξεπεσμός. Διακρίνομεν πρόβλημα ηθικού εις τα εθνικές δυνάμεις. Δύναται αυτό να εξυψωθεί υπό του Πλεύρη, του Μανωλάκου ή εκείνου του χαζορωσόφλου της TV; Διαγιγνώσκω μόνιμον κατάπτωσιν.

σκευάζονται μεγάλες ποσότητες φιλέτων πέρκας, που εξάγονται στην Ευρώπη και την Ιαπωνία. Η πέρκα είναι ειδος ψαριού που εξαφανίζεται οτιδήποτε άλλο στα νερά που ζει προκαλώντας τεράστια οικολογική καταστροφή, όμως αποτελεί το σημαντικότερο εξαγωγίμο προϊόν της Τανζανίας. Ο πληθυσμός ζει σε συνθήκες απερίγραπτης φτώχειας, μαστιγείται από το AIDS και τρέφεται με σκουλικιασμένα υπολείμματα πέρκας. Τα παιδιά αλληλοροθοκοπούνται για ένα πιάτο φαί και χρησιμοποιούν αυτοσχέδια σκληρά ναρκωτικά για να μη φοβούνται να κοιμούνται τη νύχτα στους δρόμους, όπου συνήθως βιάζονται και κακοποιούνται. Όταν ο άνθρωπος επιστρέφει σε ζωώδη κατάσταση, αυτό σίγουρα αντιστρατεύεται την εξελικτική θεωρία του Δαρβίνου...

■ Οι άλλες ταινίες

ΝΤΕΙΒΙΝΤ ΤΖΕΙΚΟΜΠΣΟΝ: Down in the valley

Ενας τυχοδιώκτης εισβάλλει και αναστατώνει τη ζωή μιας διαλυμένης αγροτικής οικογένειας που καταφέρνει να συσπειρωθεί εναντίον του.

ΑΝΤΡΙΟΥ ΝΤΑΓΚΛΑΣ: Τρόμος στο Amityville

Ριμίκ ταινίας τρόμου του 1979, όπου οικογένεια έξι ατόμων δολοφονείται από το γιο σ' ένα στοιχειωμένο σπίτι. Οι επόμενοι ένοικοι γλιτώνουν φεύγοντας στο τσακ...

ΤΖΟΝ ΑΠΤΟΥ: Παρθένος ετών 40

Ο τίτλος τα λέει όλα: Κωμωδία που απλώς βλέπεται.

ΕΪΤΑΝ ΦΟΞ: Περπατώντας στο νερό

Ισραηλινή ταινία όπου πράκτορας της Μοσάντ προσπαθεί να εντοπίσει και να δολοφονήσει υπερήλικα ναζί. Για το σκοπό αυτό γνωρίζει τον ομοφυλόφιλο εγγονό του και ανάμεσά τους θα αναπτυχθεί μια αρκετά περίπλοκη σχέση που καλείται ν' αντιμετωπίσει όλων των ειδών τις φοβίες...

ΛΟΥΙΣ ΛΕΤΕΡΙΕ: Unleached

Ταινία πολεμικών τεχνών με κάπως πρωτότυπη υπόθεση. Νεαρός, ταλαντούχος στις πολεμικές τέχνες μεγαλώνει σε συνθήκες σκλαβιάς και χρησιμοποιείται από το αφεντικό του σε παράνομες δραστηριότητες. Ξαναγίνεται άνθρωπος όταν δραστηρεύει κι ένας τυφλός πιανίστας τον μπει στον κόσμο της μουσικής.

Ελένη Σταματίου

Πρωτοτύπησε φέτος ο Γ. Αλογοσκούφης. Ενώ μέχρι τώρα το υπουργείο Οικονομίας έδινε ασχολίαστες στον Τύπο τις εκθέσεις του ΔΝΤ για την ελληνική οικονομία, φέτος ο Αλογοσκούφης την παρουσίασε ο ίδιος, σε στιλ παλιομοδίτικου κονφερανσιέ επιθεώρησης πίστεως. Η προσπάθειά του ήταν εμφανής: «Κοιτάξτε, το ΔΝΤ προτείνει σκληρά πράγματα, αλλά εμείς είμαστε κυβέρνηση με κοινωνική ευαισθησία και δεν μπορούμε να τα υιοθετήσουμε όλα. Δεν μπορούμε να πάμε με τους ρυθμούς του ΔΝΤ, θα πάμε πιο ήπια». Μόνο που είναι κακός ηθοποιός και έδωσε μια πολύ κακή παράσταση, στη διάρκεια της οποίας δεν μπόρεσε να κρύψει, ότι η κυβέρνηση κινείται ακριβώς στην κατεύθυνση που υποδεικνύει το ΔΝΤ.

Τί προτείνει το ΔΝΤ; Την εφαρμογή ενός προγράμματος που ολοκληρωμένο μέχρι τώρα έχει εφαρμοστεί μόνο στη Χιλή του Πινοσέτ, όταν κάθε αντίσταση τσακίζονταν με τη

ση του τουρισμού φέτος).

♦ «Η δημοσιονομική προσαρμογή πρέπει να συνεχισθεί για μια σειρά ετών». Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η σκληρή λιτότητα θα συνεχιστεί και το 2006. Ας θυμηθούμε, όμως, ότι τα ίδια έλεγε και η προηγούμενη κυβέρνηση για μετά την ένταξη στην ΟΝΕ, όμως η λιτότητα συνεχίζεται με αμείωτη ένταση, χωρίς ορατό ορίζοντα λήξης. Προτίθεται μήπως η κυβέρνηση να μειώσει τον ΦΠΑ, μετά την «περίοδο προσαρμογής»; Όχι μόνο δεν δεσμεύεται για κάτι τέτοιο, αλλά σκέφτεται και την καθιέρωση ενιαίου συντελεστή 25% για την άμεση φορολογία.

♦ «Η ανάγκη για μεταρρύθμιση του Ασφαλιστικού καθίσταται όλο και πιο πιεστική». Σ' αυτό, βέβαια, συμφωνεί και η κυβέρνηση, αλλά και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που δηλώνει πλέον ότι θα συμμετάσχει στον προετοιμαζόμενο προσχηματικό «κοινωνικό διάλογο».

Ποια είναι η βασική κατεύ-

γαζόμενος τέτοια μέτρα δεν πρέπει να περάσουν. Εκτός αν οι σημερινές γενιές θέλουν να «πουλήσουν» τα παιδιά τους.

♦ «Η κατάργηση της μονιμότητας και η εισαγωγή των μισθολογικών κλιμακίων του ιδιωτικού τομέα για τους νεοπροσλαμβανόμενους στον ΟΤΕ είναι ένα σημαντικό βήμα και θα πρέπει να επεκταθεί και στις υπόλοιπες ΔΕΚΟ». Εδώ δεν χρειάζεται να σχολιάσουμε τίποτα. Η κυβέρνηση έχει ήδη αναλάβει τη σχετική δέσμευση.

♦ «Η αγορά εργασίας βρίσκεται σε φάση σημαντικών μεταρρυθμίσεων, αν και ο ρυθμός παραμένει σχετικά αργός... Η αγορά εργασίας θα πρέπει να απελευθερωθεί ακόμη περισσότερο. Η χαλάρωση της νομοθεσίας προστασίας της απασχόλησης θα ενισχύσει τις προσλήψεις». Επ' αυτού η κυβέρνηση δεν έκανε κανένα σχόλιο. Θυμίζουμε, όμως, ότι πάντα αιτήματα του ΣΕΒ είναι πρώτον η απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων (έστω, η αύξηση του ποσοστού που σή-

τάρηση των συλλογικών συμβάσεων στους προβληματικούς κλάδους (είδως συναντιούνται τα μεγάλα πνεύματα, ΔΝΤ και ΕΒΕΑ;). Και στο «Εθνικό Σχέδιο Μεταρρυθμίσεων», που παρουσίασε πριν μερικές μέρες ο Αλογοσκούφης γίνεται λόγος για ποικιλία συμβάσεων, «φωτογραφίζοντας» τη θέσπιση ατομικών συμβάσεων εργασίας. Το ψευδοδίλημμα που θα τεθεί είναι προφανές: «Προτιμάτε να πάρουν τα εργοστάσια και να φύγουν ή να δουλέψετε με μεροκάματα χαμηλότερα από τις συμβάσεις;».

♦ «Οι κοινωνικοί εταίροι θα πρέπει να έχουν στο νου τους την σταθερή υποχώρηση της διεθνούς ανταγωνιστικότητας της Ελλάδας καθώς οι τιμές και το κόστος εργασίας ξεπέρασαν τα αντίστοιχα μεγέθη της υπόλοιπης ευρωζώνης. Η ανακοπή της υποχώρησης αυτής θα απαιτήσει μισθολογικές αυξήσεις που δεν θα ξεπερνούν το άθροισμα της βελτίωσης της παραγωγικότητας στην Ελλά-

Αλήθειες και ιδεοληψίες

«Ένας προσκείμενος στους κύκλους εξουσίας στη Ναμπλούς επιβεβαιώνει διατηρώντας την ανωνυμία του: «Οι άνθρωποι εδώ γνωρίζουν ότι όλα τα προβλήματα της διαφθοράς και της ανασφάλειας οφείλονται στη Φάταχ. Όλα χωρίς εξαίρεση. Σε σύγκριση, οι άνθρωποι της Χαμάς είναι άμεμπτοι. Δεν τους βλέπουμε ποτέ να παίζουν το ρόλο των αρχηγών συμμοριών στην πόλη. Με τον Μοχάμεντ Γαζάλ και τον Νάσερ Σάερ, που είναι ο πρύτανης της σχολής ισλαμικού δικαίου, διαθέτουν ικανούς, μετριοπαθείς και αξιοσέβαστους ηγέτες. Δεν είναι εύκολο να τους αντιμετωπίσουμε»».

Από εκτεταμένο ρεπορτάζ του Benjamin Barthe, ειδικού απεσταλμένου της Monde Diplomatique στη Ναμπλούς της Δυτικής Οχθης (αναδημοσίευση στην «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία»).

Ο δημοσιογράφος δεν είναι φίλα προσκείμενος στη Χαμάς ή στα κινήματα του ριζοσπαστικού ισλαμισμού. Καταγράφει απλά αυτά που είδε και αυτά που του είπαν, επικαλούμενος μάλιστα ανθρώπους που πρόσκεινται στην Παλαιστινιακή Αρχή. Περιγράφει μια πραγματικότητα, την οποία εμείς μπορούμε να αναπλάσουμε με διαφορετικό τρόπο. Να προσπαθήσουμε να τη δούμε με τα μάτια του φτωχού Παλαιστίνιου, που είναι ταγμένος στον αγώνα για την εθνική ανεξαρτησία και βλέπει πως για κάποιους αυτός ο αγώνας είναι καθαρά ανιδιοτελής. Αυτοί οι κάποιοι είναι η ιστορική ηγεσία του Παλαιστινιακού Κινήματος. Και ο αντίποδάς τους είναι ένα κίνημα με θρησκευτικές αναφορές, αλλά με έντονα κοινωνικά χαρακτηριστικά, που θυσιάζει καθημερινά Μάρτυρες στον αγώνα για την ανεξαρτησία και ταυτόχρονα δεν παρουσιάζει συμπεριφορές εξουσιαστικής διαφθοράς, συμμοριτισμού και αλαζονείας.

Αν το ρεπορτάζ γινόταν στο Λίβανο, θα κατέγραφε τα ίδια για τη «Χεζμπολά». Κι αν γινόταν στο βορειοδυτικό Πακιστάν και το νοτιοανατολικό Αφγανιστάν θα κατέγραφε το ίδιο για τον Μπιν Λάντεν και τους άνδρες του. Είναι αυτές οι καταγραφές που κάνουν σκόνη τις ιδεοληψίες που ακόμα κυριαρχούν στους επαναστατικούς κύκλους της Δύσης, που δεν μπορούν να κατανοήσουν μια πραγματικότητα που ξεπερνά κάποια στερεότυπα.

Τηρουμένων των ιστορικών αναλογιών, ο ριζοσπαστικός ισλαμισμός θυμίζει το αστικό κίνημα του Κρόμγουελ στην Αγγλία, που χρησιμοποίησε ως ιδεολογικό του περίβλημα την επιστροφή στα «καθαρά» δίδαγμα του χριστιανισμού. Θυμίζει (και πάλι τηρουμένων των ιστορικών αναλογιών) τα θρησκευτικά περιβλήματα που επένδυναν τον μακρόχρονο πόλεμο των χωρικών στη Γερμανία. Δεν υπάρχουν θρησκευτικά κινήματα, αλλά μόνο κοινωνικά κινήματα. Για την ιστορία ελάχιστη σημασία έχει η ιδέα που έχει ένα κίνημα για τον εαυτό του. Η ιστορία αναζητά τον κοινωνικό χαρακτήρα των μαζικών κινήματων.

Ξέρουμε, είναι δύσκολο να παραδεχτεί ο «πουριτανός» του δυτικού ορθολογισμού (ακόμα και όταν δηλώνει μαρξιστής, επαναστάτης, αναρχικός), ότι οι πληβιακές μάζες της εξαθλιωμένης Ανατολής αναζητούν ιδεολογική ασπίδα σε θρησκευτικές σέκτες. Εδώ, όμως, δεν πρόκειται για τις όποιες σέκτες, αλλά για τεράστια κοινωνικά κινήματα, που έχουν κοινωνικά και πολιτικά προγράμματα, μικροαστικού χαρακτήρα κατά κανόνα, τα οποία κάλυψαν τα τεράστια κενά που άφησε η προδοσία των παραδοσιακών πολιτικών ρευμάτων. Π.Γ.

■ Προτάσεις ΔΝΤ

Σαν τη Χιλή του Πινοσέτ

βία και το έγκλημα. Για το ΔΝΤ, όμως, έχει σημασία να παρουσιάσει αυτό το πρόγραμμα. Γιατί δίνει μια κατεύθυνση στις κυβερνήσεις και δημιουργεί ταυτόχρονα ένα κλίμα τρόμου στους εργαζόμενους. Ετσι, στην πράξη συχνά λειτουργεί η λογική του χότζα. Αν οι κυβερνήσεις εφαρμόσουν λιγότερα απ' αυτά που προτείνει το ΔΝΤ, μπορεί να υπάρξει σε κάποια τμήματα των εργαζόμενων ακόμα και ανακούφιση επειδή αποφεύχθηκαν τα χειρότερα.

Ας κωδικοποιήσουμε, όμως, τις προτάσεις του ΔΝΤ και ας τις συγκρίνουμε με την αναπτυσσόμενη κυβερνητική πολιτική. Προηγουμένως, όμως, πρέπει να σημειώσουμε ότι το ΔΝΤ προβλέπει για μετά το 2006 μια επί μακρόν επιβράδυνση του ρυθμού ανάπτυξης και κάτω απ' αυτό το πρίσμα διατυπώνει τις σκληρές προτάσεις του. Το σημείο αυτό ο Αλογοσκούφης το έκανε γαργάρα για ευνόητους λόγους. Πριν τις εκλογές η κυβέρνηση Καραμανλή υποσχόταν ετήσιους ρυθμούς ανάπτυξης της τάξης του 5% και η πράξη δείχνει 3,5% (κι αυτό χάρη στην απρόσμενη συγκυριακή αύξη-

ση; Η αύξηση των ορίων ηλικίας, γεγονός που επιβεβαιώνει το ΔΝΤ μιλώντας συνεχώς για τη «γήρανση του πληθυσμού». Ποιος είναι ο προσανατολισμός της κυβέρνησης; Όχι μια γενική αύξηση των ορίων ηλικίας, που δύσκολα μπορεί να περάσει σ' αυτή τη φάση, αλλά η προς τα πάνω εξίσωση όλων των χαμηλότερων ορίων: βαριά και ανθυγιεινά, σύνταξη στα 58 με 35 χρόνια ένσημα, σύνταξη άνευ ορίου ηλικίας με 37 χρόνια ένσημα. Το «εξομολογήθηκε» ο Παναγιωτόπουλος την περασμένη Τετάρτη στους εργατικούς συντάκτες. Το είπε ο Γιωργάκης στη Θεσσαλονίκη. Και μην ξεχνάμε ότι ο νόμος Ρέππα προβλέπει αναθεώρηση του καθεστώτος των βαριών και ανθυγιεινών. Το μέτωπο, λοιπόν, είναι έτοιμο. Κι αν σήμερα λένε ότι αυτά θα ισχύσουν για τους νέους εργαζόμενους, αύριο θα τα επεκτείνουν και στους παλιότερους, όπως έχει γίνει πολλές φορές μέχρι τώρα με τα διάφορα αντιασφαλιστικά μέτρα. Σημασία γι' αυτούς έχει ν' ανοίγει ο δρόμος. Φυσικά, περιττεύει να σημειώσουμε πως ακόμα και για τους νέους ερ-

μερα είναι 2% το μήνα) και η μείωση της αποζημίωσης για τους εργαζόμενους που απασχολούνται με υπαλληλική σχέση. Η υψηλή ανεργία, η μετανάστευση επιχειρήσεων και τα συνεχή λουκέτα δημιουργούν το κατάλληλο κλίμα για να φέρει και τέτοια μέτρα η κυβέρνηση. Αλλωστε, δεν πέρασαν παρά ελάχιστα μήνες από τότε που νομοθέτησε για λογαριασμό του ΣΕΒ τη μείωση της πληρωμής των υπερωριών και τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας.

♦ «Σε πολλές περιπτώσεις, ειδικά σε τομείς που δέχονται σημαντικές οικονομικές πιέσεις, οι υψηλοί κατώτατοι μισθοί που διαπραγματεύονται σε κεντρικό επίπεδο είναι ακατάλληλοι και οδηγούν σε απώλειες θέσεων εργασίας ή σε θέσεις εργασίας στην παραοικονομία. Ένας μηχανισμός που θα επιτρέπει την εξαίρεση από τις συλλογικές συμβάσεις - τις οποίες διαπραγματεύονται οι κοινωνικοί εταίροι, αλλά επεκτείνονται σε ολόκληρη την οικονομία - θα προσέδιδε την αναγκαία ευελιξία». Πρόσφατα, οι καπιταλιστές ζήτησαν μέσω υπομνήματος του ΕΒΕΑ την κα-

δα και του πληθωρισμού στην ευρωζώνη». Να, λοιπόν, και μια ειλικρινής παρουσίαση της έννοιας της ανταγωνιστικότητας, στην οποία όλοι ομνύουν αλλά κανείς δεν λέει τί ακριβώς είναι. Βελτίωση της ανταγωνιστικότητας σημαίνει να πέσουν σχετικά τα μεροκάματα και οι μισθοί. Καθαρά πράγματα και δεν είδαμε τον Αλογοσκούφη να εκφράζει καμιά συγκεκριμένη διαφωνία.

Τί είπε ο Αλογοσκούφης; Την εξής γενικόλογη παπαρή: «Είναι βέβαια σαφές ότι το ΔΝΤ είναι ένθερμος θιασώτης της απότομης προσαρμογής. Η κυβέρνηση μας ακούει με προσοχή τις επισημάνσεις όλων των φορέων, τις προτάσεις όλων των οργανισμών. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι τις υιοθετεί κιόλας. Εμείς έχουμε επιλέξει την ήπια δημοσιονομική προσαρμογή». Πού τι θυμήθηκε τώρα την «ήπια δημοσιονομική προσαρμογή», όταν ο Καραμανλής από τη Θεσσαλονίκη διακήρυξε τη σκληρή λιτότητα; Αλλά και τί σχέση έχει το δημοσιονομικό με τα υπόλοιπα που προτείνει το ΔΝΤ, για το Ασφαλιστικό, τα εργασιακά, τις συμβάσεις, τους μισθούς;

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΑΓ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΟ

